Εβδομάς

ΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 650

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΣΙΡΩΤΙΚΗ ΜΑΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΡΟΤΑΝΔΟΥ

Μεταξύμας

Κ. Δουραμάνην, Ἀλεξ/δρούπολιν. Τὸ ποίημά σας, ἂν δὲν εἶναι κακό, δὲν ἔχει ὡστόσο καὶ κάτι τὸ ἐξαιρετικό, κάτι καλύτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Ἡ σελίς μας αὐτή, ἡ ἀφιερωμένη στοὺς ἀναγνῶστες μας, δὲν θὰ τοὺς ὠφελήση ἀρκετὰ καὶ δὲν θὰ ἐπιτύχη τὸν τελικόν σκοπό της ἂν δὲν γίνεται σιγά-σιγὰ πιὸ ἀπαιτητικὴ ἀπὸ ἐκείνους τῶν ὁποίων ἐδημοσίευσεν ἤδη ἔργα.— Γερ. Κυριακόπουλον, Θεσ)νίκην. Τὸ ποίημά σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπο. Ἔχει ὡστόσο ὡρισμένα χαρίσματα, ἰδίως ὁμαλὴ ἀνάπτυξη, καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Θύρσιν. Τὸ πεζό σας, μολονότι δὲν εἶναι ἄρτιο, ἔχει κάποια χαρίσματα. Διαγράψτε τὶς πολλὲς κοινοτυπίες, δουλέψτε τὸ λίγο ἀκόμη καὶ στεῖλτε το ἐκ νέου σέ μᾶς. — Γιάννην Κουδούνην. Παγκράτι. Τὸ πεζό σας καλό, καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — Ν. Νοσταλγόν, τὸ πεζό σας πολὺ μακάριο. Καὶ τέτοια ὑλικὰ ἀπαιτοῦν χειρισμὸ ὅλως διόλου ἐξαιρετικὸ γιὰ νὰ μὴ καταντήσουν ἀποκρουστικά. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο.—Ἐλπίν, Ἰκαρίαν. Γιὰ τὰς πληροφορίας ποὺ μᾶς ζητεῖτε πρέπει ν'ἀπευθυνθῆτε ἀπ' εὐθείας στὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Γενικὴν Διεύθυνσιν, Ἀθήνας.— Γρηγόρ. Βέρλην, Ἐνταῦθα. Τὸ θέμα σας δυστυχῶς πολὺ κοινότυπο. Διαλέξτε κάτι λιγώτερο χιλιοειπωμένο στεῖλτε το.— Α. Γ. Λεβάδειαν. Τὸ ποίημά σας ἔχει τὸν πρῶτο στίχο ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ ὁ δεύτερος εἶναι πάλι πολὺ κοινότυπος. Δὲν ἀποκλείεται νὰ μπορέσετε στὸ μέλλον νὰ γράψετε κάτι καλό. Πρὸς τοῦτο χρειάζεται ἐργασία καὶ πρὸ παντὸς συστηματικὴ μελέτη ἐκλεκτῶν Ἑλλήνων ποιητῶν.— Θ. Ἀβαρικιώτην, Δράμαν. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.— Ὀδίλλην Ἐνταῦθα. Τὸ πεζό σας δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμο, καθότι πολὺ κοινότυπο, δείχνει ὅμως μιὰ σημαντικὴ καλλιτέρευση ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Ἂν ἐπιμένετε καὶ ἐργασθῆτε, θὰ ἐπιτύχετε κάτι καλό. Ἄνναν-Μαρία, Χίον. Πολὺ κοινότυπον τὸ πεζό σας Διαλέξτε ἕνα θέμα λιγώτερο μακάριο καὶ λιγώτερο κοινότυπο, καὶ στεῖλτε τό μας. — Μ. Ι. Μπ. Τὸ πεζό σας εἶναι πολὺ προσωπικοῦ χαρακτῆρος. Δόστε του μιὰ μορφὴ γενικώτερη καὶ στεῖλτε το πάλι.—Λάμπρον Α. Ζούνην, Ἐνταῦθα. Λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε ἐξαίρεση καὶ νὰ δημοσιεύσωμε τὸ διήγημά σας ὁλόκληρο. Συνεπῶς περιμένομε ἀπάντησή σας. Ἄλλως, θὰ δημοσιεύσωμε τὸ ποίημα.— Κίτσιον Δέλλιον, Σερρῶν. Τὸ ποίημά σας πολὺ κοινό. Καὶ ἔχει σφάλματα στὴν μετρικήν.— Ἐδγάρ. Ἀμόντιον. Τὸ πεζό σας εἶναι καλό. ἀλλὰ θὰ συντομευθῇ λίγο γιατὶ εἶναι πολὺ μεγάλο.—Ι. Μαρτίνον, Κ. Φασόπουλον, Κων)πολιν. Τὰ σταυρόλεξά σας δυστυχῶς δὲν δημοσιεύονται διότι πρέπει νὰ εἶναι σχεδιασμένα μὲ σινικὴν μελάνην. — Πάνον, Λίμνη Ξυνιάς. Τὰ τετράστιχα ὅσο κι' ἂν φαίνονται ἁπλῆ ὑπόθεσις, θέλουν ἰδιαίτερη μαεστρία. Ἀλλοιῶς, γίνονται κοινὴ στιχοπλοκὴ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.— Χλόην Α. Ν. Ν. Τὰ ἀποσταλέντα δὲν εἶναι ἄρτια. Ἴσως νὰ τὰ βλάπτῃ τὸ ποσὸν καὶ ἡ πολυφαγία. Ὡστόσο δείχνουν πῶς ἂν προσέξετε, καὶ διαλέξετε θέματα ὄχι τόσο κοινά. θὰ γράψετε κάτι καλό.— Φαληρινώτην, Ἐνταῦθα. Τὸ ὀκτάστιχό σας εἶναι πολὺ κοινότυπο. Γράφτε κάτι ποὺ νὰ ψήν εἶναι τόσο κενὸ ὡς θέμα.

«Ἑδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος
Β. ΣΑΜΠΑΣ Ἱπποκράτους 176
Διαχειριστής: Κ. ΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ.	250
Ἑξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι	1 10
Ἀμερικῆς	Δολλάριον	7

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς τυπογραφείου : ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΜΑΛΙΔΗΣ. Συν. Ἀγωνιστῶν Δημόκριτου Πατήσια 11

Εἶναι φυσικὸν ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ

Χιλιάδες ὀδοντοϊατροὶ θὰ σᾶς εἶπαν ὅτι οὐδεμία ἄλλη κοινὴ ὀδοντόκρεμα δὲν περιέχει τόσα θαυμαστὰ συστατικὰ διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὀδόντων τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ στόματος καὶ μὲ τὴν ἐγγύησιν ὅτι ἡ χρῆσις της εἶναι εὐχάριστός καὶ οἰκονομική.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὄχι μόνον διατηρεῖ καθαροὺς καὶ στιλπνοὺς ὀδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα παράσιτα ἡ αἰτία τῆς σήψεως.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Ἀφοι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 13 ΜΑΡΤΙΟΥ 1940 Ἀριθ. 650

Ἀθηναϊκὸ περιεργο

ΤΟ ΚΑΡΝΕΒΑΛΙ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Στῆς Μέλπως τῆς φραγκαραφτοῦς προχτὲς τὴν ἑσπερίδα
—ἦτανε εἶδος μπάλ μασκὲ—τὸ Ἀϊ-λάϊφ εἶδα...
Ἦταν ὁ Τζέκος τῆς μαμῆς, ὁ πρώην καμαρότος,
ὁλόασπρος πιερρότος...
Μόνο ποὺ εἶχε δαχτυλιὲς ἀπὸ ντομάτα σαλτσα,
κι' ἡ Μέλπω ἡ φραγκαραφτοῦ, ποῦναι διαβόλου κάλτσα,
τοῦ εἶπε: «Τζέκο, ἄντρε-νοῦ,
κοντὰ στὴ γνῶσι καὶ στὸ νοῦ,
ὅταν βουτᾶς στὸν κάπαμᾶ μ' ὅλα τὰ δάχτυλά σου,
σκουπίσου στὴν πετσέτα σου κι' ὄχι στὸ φόρεμά σου!...»
Αὐτὸ ἦταν ἐπεισόδιον, πολὺ μικρὸ κι' ἀσημαντον,
γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ μπάλ-μασκὲ τὸ τόσο πολυκύμαντον,
ἔγιναν ἐπεισόδια καὶ ἄλλα μερικὰ
καὶ κάπως περισσότερον... ἀριστοκρατικά!

Ἦταν στὸ γλέντι ὁ Τζογές, ποὺ εἶναι φίφτυ-τοῦ
καὶ εἰς ὑγείαν ἔπινε ἀράβα... τοῦ κουτοῦ!...
Κι' ὅπως ἐγνώσθη, ὁ κουτὸς ἦτανε ὁ Μιχάλης
ποὺ ἦτανε κι' αὐτὸς παρὼν καὶ εἶναι σὺν τοῖς ἄλλοις
εἰς τὸν καυγᾶ κακὸς μπελᾶς...
κι' ἔχει συχνὰ διακριθῆ σὲ σμπλοκὰς πολλάς!...
Ἦταν κι' ὁ Τζες ποὺ ἔσπασε τὸν κόσμο στὶς φουσκιές...
Τὸ Δεσποινάκι τῆς κοιφῆς ντυμένο μαρκησία
καὶ ὁ Στανιὸς κατόμαυρος ἀπὸ τὴν ἀπλυσία!...

Ὅταν τὸ γλέντι ἄρχισε καὶ ὁ Τζογὲς ὁ γόης
κούρδισε τὸ γραμμόφωνο—νομίζω Μάστερς Βόϊς—
σηκώθηκε ὁ παλληκαρᾶς Μιχάλης νὰ χορέψῃ
κι' ἐπῆρε τὴν Κατίνα·
τότε ὁ Τζογές, ἀναφανδὸν γιὰ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ,
τοῦ εἶπε πῶς ἐχόρευε σὰν κορδωμένη χήνα...
Αὐτό, βεβαίως, προσβολὴ τὸ πῆρε ὁ Μιχάλης
κι' ἀντὶ κουβέντας ἄλλης,
τὸν φώναξε μ' εὐγένεια: «Μοσσιέ, βοὺζ ἔτ γκαϊντοῦρ»
καὶ ὁ Τζογὲς ἐθύμωσε κι' ἐτράβηξε κουμποῦρι!...
Ἦταν τὸ ἐπεισόδιο τὸ δεύτερο στὸν μπάλλο,
ἀλλ' ὅμως ἐπενέβησαν νὰ ποῦμε οἱ ψυχραιμότεροι
καὶ πάλιν ἐπεκράτησεν ἡ ἡσυχία ἡ πρότερη,
ὥ, ὅταν ἐπεισόδιον, ἐφύτρωσε καὶ ἄλλο...
—Κι' ἦταν τὸ πλέον σοβαρὸ—
γιατὶ ἐπάνω στὸ χορὸ
τὸ Δεποιτακὶ ἐπάτησε τὴν Μέλπω εἰς τὸν κάλο
κι' αὐτὴ τὴν ἀπεκάλεσεν ἁπλούστατα: Τσουκάλω!...
Τότε ὁ Τζογὲς ποὶ φαίνεται—ἂν ἴσως δὲν τὸ ξέρετε—
πῶς γιὰ τὴν κόρη τῆς κουφῆς πολὺ ἐνδιαφέρεται,
τὴν Μέλπω τὴν ἐξύβρισε χυδαϊστή: Τσουράπω!...
Κι' ἔτσι καυγᾶς ἀρχίνησε καὶ πόλεμος ντὰ κάπο!...

Πρῶτος ὁ Τζές, πασίγνωστος γιὰ μαχαιρᾶς μὲ στάμπα,
μὲ μία μόνο κεφαλιά, κατέβασε τὴ λάμπα
καὶ ὁ Τζογὲς καλοῦ-κακοῦ, μέσα στὰ σκοτεινά,
...τὸ πλιάτσικο ἄρχινᾶ.
Ἐβούτηξε τὸν καπαμᾶ μαζὶ μὲ τὴν πιατέλλα
καὶ μέσα στὸν σκυλοκουγᾶ καὶ τοῦ χοροῦ τὴν ἐμπρέλλα,
ἡ μαρκησία ἔχασε τὴν ἀξιοπρέπειά της περιβούκα
καὶ ὁ Μιχάλης ἔφυγε τοῦ Τζὲ τὴν πατατοῦκα...
Ὡς ὅτου, ἐπεκράτησε καὶ πάλιν ἠρεμία,
διότι ξάφνου ἔφτασε καὶ ἡ ἀστυνομία
κι' ὅλοι στὸ Τμῆμα εὑρέθησαν ἐν μέσῳ κοπετῶν
κι, ἔτσι τὸ γλέντι ἐλήξεν... ἐλλείψει μαχητῶν!...

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΓΡΑΦΟΣ
Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιὰ εἰκόνα

Ὅλος ὁ κόσμος προσφέρει, μὲ ὁποιο τρόπο μπορεῖ τὴν βοήθειά του στοὺς μαχομένους Φινλανδούς. Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Δανίας οἱ κάτοικοι ἔφτιαξαν ἕναν στρατιώτη ἀπὸ χιονια. Καὶ οἱ διαβάται ρίχνουν τὸν ὀβολό τους σ' ἕνα κουτὶ ποὺ εἶναι τοποθετημένο στὰ πόδια τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ ἀγάλματος.

Ἕνα στίχο

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Κάτω ἀπ' τὴ μάσκα κύτταξα
τὰ μάτια σου, μαργιόλα,
καὶ μὲ πληγώσανε βαθειά,
σὰν νᾶταν πολυβόλα...

Μάσκα τρελλή, ποὺ τὴν καρδιὰ
τὴν ἔκανες κομμάτια,
δὲν δείχνεις τίποτα, παρὰ
τὰ δυό τῆς μαῦρα μάτια!...

Ἔτσι ἐλπίδα μοῦδωσες,
γλυκειά, ποὺ δὲν ξεχάνεται...
γιατὶ ἡ ἀγάπη, ὅπως λέν,
ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἕνα ἀστεῖο

ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗΝ...ΗΣΥΧΙΑ ΤΟΥ!

Δυὸ ἐθελονταὶ συνομιλοῦν στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μετώπου:
— Ἐγώ, λέει ὁ ἕνας, γράφτηκα ἐθελοντὴς γιατὶ εἶμαι ἀνύπαντρος καὶ μ' ἀρέσει ὁ πόλεμος...
— Κι' ἐγώ, λέει ὁ ἄλλος, γράφτηκα ἐθελοντής, γιατὶ εἶμαι παντρεμένος καὶ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Ὁ λατερνοπαίκτης Γεώργιος Σωτηρίου, μαζὶ μὲ τὴν ἀπαραίτητη ἀποκρηάτικη ἀκολουθία του...

Τὰ ρεπορτάζ τῆς «Ἑβδομάδος»

Παρέα μὲ τὴν...λατέρνα

Τὸ μεράκι τῆς γειτονιᾶς

Η ΓΕΝΟΒΕΦΙΤΣΑ. — ΤΑ ΚΛΕΗ ΤΗΣ ΧΘΕΣ. — Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ... — Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΛΑΤΕΡΝΑΣ. — ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ. — Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΒΙΑΖΕΤΑΙ.

ΤΑΧΩ μ' αὐτὸ τὸ ράδιο... Ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ διότι...μᾶς «ἔφαγε» τὴν λατέρνα!

Τί νὰ βγῇ τώρα νὰ σᾶς παίξῃ, καλοί μου ἄνθρωποι, ἡ καϋμένη ἡ λατέρνα μὲ τὴν χειροκίνητη μανιβέλλα;

Ἐντρέπεται πρὸ τῶν ἐρτιγανῶν καὶ τὸ τιμᾶ νὰ τηρήσῃ σιγὴν ἢ νὰ τέρψῃ τὸ «κοινόν» της σὲ κάτι ἀπόμερες συνοικιοῦλες ὅπου ἀκόμη δὲν ἔχει...«παγιώσει μονίμως» τὴν θέσιν του τὸ ράδιο καὶ οἱ κάτοικοί τους διατηροῦν ἀκόμη κάποιαν λατρείαν πρὸς τὸ Ἀθηναϊκὸν κουλέρλοκαλ...

Καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ λοιπὸν τὸν ἐπιδρομέα αὐτὸν ποὺ ἔκαμε τὴν λατέρνα νὰ σιγήσῃ θὰ πάρω ἀπ' τὴν τελευταία μιά... συνέντευξη!

Ὄχι βέβαια ἀπὸ τὴν ἰδίαν, διότι ἡ δυστυχὴς μόνον τραγουδεῖ, καὶ δέν... ὁμιλεῖ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν διρτουόζο της, τὸν κοινῶς λατερνοπαίκτην ἢ κοινότερον, λατερνατζῆν.

— ⊞ —

Ποῦ νὰ τὸν βροῦμε; Φυσικὰ στὴν Πλάκα ἢ στὸ Μεταξουργεῖον.

Πλάκα καὶ Μεταξουργεῖον εἶναι αἱ δυὸ τελευταῖαι... ἀνθιστάμεναι εἰς τὴν μοντερνοποίησιν πτέρυγες τοῦ μετώπου τῶν κάπως παλαιοτέρων Ἀθηνῶν.

Καὶ νὰ λοιπὸν ποὺ συλλαμβάνομεν τὸν κ. λατερνατζῆν ἐν πλήρει δράσει.

Νάτος ποὺ στριφογυρνᾶ μὲ μερακλωμένο πάσσο τὸ χερουλὶ κι' ἀντηχεῖ ἡ... μουσικὴ ποὺ ἐγοήτευσε τὶς παλαιότερες Ἀθῆνες... Νὰ τὸ τελευταῖο σουξέ:

— Μαρία Μανταλένα!

—...Μοῦ χαρίζεις φίλε μιὰ στιγμοῦλα;

— Μετὰ χαρᾶς...

— Δὲν μοῦ λές μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ πάρω μιὰ συνέντευξη μὲ τὴν... «κυρά»;

— Ποιὰ κυρά;

—Τὴν λατέρνα...

— Ἄ, τήν... Γενοβεφίτσα; (Ὁ λατερνατζῆς γελᾶ καὶ περιβάλλει μὲ βλέμμα περιπαθὲς τὴ... Γενοβεφίτσα).

Τὴν λέει δὲ Γενοβεφίτσα διότι εἰς τὴν πρόσοψίν της ἡ λατέρνα ἔχει πράγματι τὴν Γενοβέφα, στολισμένην, ἐννοεῖται κατὰ τὴν λαϊκὴν αἰσθητικὴν ἀντίληψιν μὲ πολλὰ λουλούδια καὶ ἄφθονα φλουριὰ καὶ μπλιοῦρες...

— Ἐλεύθερα νὰ τῆς μιλήσῃς.. μόνο ποὺ θὰ χρειασθῇς νὰ σοῦ κάνω τὸν διερμενέα ποὺ ἡ «κυρά» μιλάει τὴ γλῶσσα τῆς.

—Ὡραία, λοιπὸν πῶς τὸν λένε ἐν πρώτοις τὸν διερμηνέα;

— Γιῶργος Σωτηρίου... Τὴν ἔχω κληρονομήσῃ ἀπ' τὸν πατέρα μου τὴν κυρά, καὶ εἶναι τριάντα χρονῶν...

— Πές μας τὰ κλέη της.

— Πᾶς νὰ μὲ μερακλώσῃς;

— Δὲν πειράζει' κάντην τὴν καρδιά σου... κόμπο!

Καὶ ἀναγκάζεται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνῃ κόμπο τὴν καρδιά του καὶ νὰ μᾶς μιλήσῃ:

— Ἡ λατέρνα κύριε εἶναι... Ἰταλίδα στὴν καταγωγή.. Ἦρθε ἐποχὴ ποὺ ἦταν σὲ ὑπόληψη. Γυρνοῦσε τὸ χερουλὶ καὶ γαλοῦσε κόσμο ἀλλὰ ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέω. Ἕνας παληὸς λατερνατζῆς, ὁ Νιόνιος ὁ Γαζέπης, ποὺ ἦταν καὶ... περὶ διὰ γραμμάτων, τὴν ἔχει γράψει τὴν ἱστορία της. Τὴν τραγούδησε καὶ τὴν ἀποδανάτησε. Ἡ λατέρνα ἤταν ἕναν καιρὸ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ κοσμάκη. Μήτε γλέντι γινόταν χωρὶς αὐτήν, μήτε χορός, μήτε καρναβάλι, μήτε ἔρωτας.

— Σώπα! Τόσο σπουδαία ἦταν; Γιὰ πές μας λοιπὸν πῶς τὴν τραγούδησε ὁ Γαζέπης.

— Μπορεῖ!

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ τραγούδησε τὴ λατέρνα, τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πόνεσε βαθειὰ σὰν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Οἱ στίχοι του εἶναι ποτισμένοι μὲ τὴν νοσταλγία καὶ τὸ μεράκι τῆς χθές... κι' ὁ ἀμανές του εἶναι ἀληθινὰ συγκινητικός: Ἂς ἀπαθανατισθῇ λοιπὸν ἐδῶ...

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΛΑΤΕΡΝΑΣ

—Εἶσαι γέρικη λιγάκι, λατερνίτσα μου, μάσαι δόξα τοῦ παληοῦ καιροῦ, μαννίτσα μου
ἀπὸ κεῖνα τὰ παληὰ κι' ὄμορφα χρόνια μας
ποὺ... σπανάκια τὴν φυτεύαν τὴν Ὀμόνοια μας.
—Ὄφ... ποὺ μοῦ ἤσουνα στὴν τρίχα στολισμένη
μὲ γαρούφαλλα καὶ μπλιοῦρες καὶ φλουριά
κι' ἤσουν πάντα στὸ ζενίθ μερακλωμένη
κι' ἀναστέναζες στὴν πρώτη ποτηριά.
—Ὄφ... ποὺ σὲ λέγανε ἀλλέως κι' ὀργανάκι
καὶ γαλοῦσες καὶ διώρθωνες ντουνιὰ
ὅταν κέρδιζες δραχνὰ τὸ «ντουνερράκι»
καὶ γινότανε ἀνάστα ἡ γειτονιά...
—Ὄφ... ποὺ σὰν σ' ἄκουγε κοπέλλα ποὺ κεντοῦσε
τὰ προικιά της μὲ λαχτάρα στὸν καμβᾶ
γιὰ χατήρι σου μὲ μιᾶς τὰ παρατοῦσε
κι' ἔκανε ὄνειρα ἀγάπης παλαβά!
—Ὄφ... ποὺ παλάβωνε στὶς νότες σου τὸ ντέφι
καὶ κρατοῦσε στὴν καρδιὰ ἀκομπανιὸν
σὰν ἐβλέπαμε τὸ «βάσανο» νὰ γνέφῃ
ἀπ' τὸ ἄνοιγμα κρυφὰ τῶν κουρτινιῶν!

Ρεφραίν

Θέλω νὰ σὲ κλάψω μιὰ βραδυὰ
μάτια μου, λατέρνα μου καϋμένη
ποῦσουν γιάτρισσα γιὰ κάθε μιὰ καρδιὰ
κοσμαγάπητη καὶ κοσμοξακουσμένη...

Σίγουρα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν πιὸ αἰσθαντικοί!

Τώρα ἡ λατέρνα ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν καὶ δὲν συγκινεῖ πιὰ τὴν κοπέλλα ἡ ὁποία ἔπαψε νὰ σκύβῃ εἰς τὸν... καμβᾶ καὶ σκύβει στό... βολάν.

— Λαούαα! ἀκούγεται ἀπροπὸ ἡ σειρῆνα μιᾶς κούρσας...

Τὸ κορίτσι ποὺ τὴν ὁδηγεῖ ὄχι μόνο δὲν συγκινεῖται μὲ τὴν λατέρνα, ἀλλὰ πάει καὶ νὰ μᾶς... κόψῃ.

Ἐξ ἄλλου τὸ ἀντικρυνὸ ράδιο μᾶς κάνει ἤδη καὶ ἀντίπραξη:

— Προσοχή! Θὰ μεταδοθῇ ὁ δίσκος... τῆς κυρᾶς!

Πῶς λοιπὸν νὰ συγκινηθῇ ἡ κυρία μὲ τὴν λατέρνα;

— Δὲ μᾶς λές: κερδίζεις;

— Ψιλὸς φιδές, ἀδερφέ μου! Ἀργὰ καὶ ποῦ νὰ δουλέψῃ φραγκοδίφραγκο. Ἔπειτα ἡ λατέρνα πάει γιὰ τό...μουσεῖο. Δὲν προφταίνουμε νὰ «βάλουμε» ἕνα κομμάτι στὴ λατέρνα καὶ τὴν ἐπομένη βγαίνει ἄλλο σὰν νὰ διάζεται καὶ ἡ μουσική. Πῶς λοιπὸν νὰ βγῇς σὰν ἔξοδα μὲ πενταροδεκάρες;

— ⊞ —

Τί ἄλλο νὰ πῇ κανείς; Εἶνε μόνη της ἔνδοξη ἡ λατέρνα καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τῆς κάνῃ κανεὶς ρεκλάμα...

Δὲν εἶναι ὅμως τῆς μόδας. Καὶ καταδικάσθηκε λοιπὸν εἰς ἀφάνειαν ὅπως τόσες καὶ τόσες παρελθοῦσες....ἐξοχότητες.

...Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν, καϋμένη λατέρνα!

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

"Εὐτυχία"

Πρωτότυπο διήγημα

Τοῦ κ.

Δ. Χρονοπούλου

ΗΤΑΝ στὸ δρόμο μου. Καθὼς περνοῦσα γιὰ νὰ πάρω τὸ τραμ καὶ καθὼς γύριζα στὸ σπίτι μου, ἔρριχνα ἕνα βλέμμα. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἕνα οἰκόπεδο. "Ενα φτωχό, μικρὸ ἀπεριποίητο καὶ χορταριασμένο οἰκόπεδο. Τὸ ἀντίκρυζα ἀδιάφορα, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχή. Δὲν ἄξιζε ἄλλωστε τὸν κόπο. αὐτὸ τὸ οἰκοπεδάκι.

Ὡστόσο ἦταν κάτι γνώριμό μου. Γι' αὐτὸ ἕνα πρωῒ ποὺ τραβοῦσα γιὰ τὸ τράμ, εἶδα μ' ἔκπληξη ἐργάτες τὰ σκάβουν. Τί ἐσήμαινε αὐτό;... Τί ἔκαναν αὐτοὶ οἱ ἐργάτες στὸ οἰκόπεδό «μου», στὴν γνώριμη καί, συεδὸν συμπαθητικὴ αὐτὴ γωνιά; Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, κάτι μεταξὺ ἀνησυχίας καὶ θυμοῦ μὲ κυρίευσε.

Ὡστόσο, τὴν ἄλλη μέρα μπόρεσα νὰ καταλάβω. Οἱ ἐργάτες ποὺ εἶχαν ἰσοπεδώσει τὸ οἰκόπεδο , ἔσκαβαν τώρα θεμέλια. Μὰ βέβαια, αὐτὸ ἦταν. Τὸ οἰκοπεδάκι «μου» θὰ πλήρωνε τὸ φόρο ποὺ πλήρωναν ὅλοι οἱ γῶροι τῶν πόλεων. Θὰ χτιζόταν, θὰ γινόταν σπίτι, κατοικία, μαγαζὶ — ποιὸς ξέρει;

"Ηξερα ἀπὸ πρὶν πῶς τὸ οἰκόπεδο πουλιόταν. Ἀσφαλῶς λοιπὸν θὰ εἶχε βρεθῇ κανένας εἰσοδηματίας ἢ κανένας ἐργολάβος ποὺ τὸ ἀγόρασε γιὰ νὰ χτίσῃ. Βέβαια θὰ χτίσῃ. "Οπως οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ παντρεύωνται, ἔτσι καὶ τὰ οἰκόπεδα πρέπει νὰ χτίζωνται. "Υστερα, ἦταν βέβαιο πῶς θὰ γινόταν πιὸ συμπαθητικὸ τὸ περιβάλλον. Γιὰ σκεφθῆτε: "Εβλεπα μὲ τὸ μυαλό μου ἕνα μικρό, χαριτωμένο σπιτάκι, ποὺ θὰ γτιζόταν γρήγορα. Μιὰ πόρτα κομψή, πρόσοψη μοντέρνα, σύνολο ἱκανοποιητικό."Α! θὰ γινόταν μιὰ μονοκατοικία πρώτης. ἐκεῖ πέρα!

Σιγὰ-σιγά, αὐτὴ ἡ ἰδέα μοῦ φύτρωσε συμπαθητική. Κάθε μέρα, καθὼς περνοῦσα, ἔβλεπα μὲ χαρὰ τοὺς ἐργάτες νὰ προχωροῦν. Στὴν ἀρχὴ τὰ θεμέλια ὕστερα οἱ τοῖχοι ποὺ ἄρχισαν νὰ ὑψώνωνται. Τὸ ἄνοιγμα πόρτας, τὰ ἀνοίγματα δυὸ παραθύρων δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ ἀκόμη ἀριστερὰ ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας ποὺ ὁδηγεῖ ποὸς τὴν αὐλή, πίσω ἀπ' τὸ σπιτάκι ποὺ γτίζεται 'Αλήθεια! Πῶς δὲν τὴν εἶχα σκεφθῆ αὐτὴ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας!... Μὰ βέβαια! Τώρα τὸ οἰκόπεδό «μου» ἢ μᾶλλον ἡ μονοκατοικία «μου» γίνεται καλή, περίφημη, χαριτωμένη. Αἰσθάνομαι πῶς τὰ στήθη μου πλημμυρίζει κάποια ἀνεξάντλητη χαρά.

— ⊞ —

Τὸ σπιτάκι εἶναι ἕτοιμο. Τὰ κουμάρωνα νθὲς ποὺ πέρασα. Τὸ εἶδα· δὲν τὸ νόρταινα. καινούργιο πρόσχαρο, κομψό.

Τοῦ ἔβαλαν καὶ ἐνοικιαστήριο: «Ἐνοικιάζεται μονοκατοικία ἐκ τριῶν δωματίων, κουζίνας καὶ λοιπῶν χρειωδῶν». Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, θύμωσα λίγο. Αὐτὸ τὸ ἐνοικιαστήριο μοῦ χτυποῦσε στὰ νεῦρα. Γιατὶ αὐτὸ ἦταν ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς μονοκατοικίας «μου» στὸν καθένα. Ποῦ ξέρω ἐγὼ ποιὸς θάρχόταν νὰ κάτσῃ; Ἄραγε τί ἄνθρωπος θὰ ἦταν; Θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι κανένας λεπτός, ἀνάλογος μὲ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ σπιτάκι, κανένα κομψὸ ζευγαράκι ἢ κάτι ἀνάλογο, ἢ ἡ συμπάθειά μου θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἦταν βάρβαροι, ἄξεστοι, ἐλεεινοί, ποὺ θὰ μοῦ χαλοῦσαν τὸ κέφι καὶ τὸ σπίτι μαζί;

Παρακολουθοῦσα μὲ ἀγωνία κάθε ἡμέρα. Εἶδα μερικὲς φορὲς κάτι ἐπισκέπτες ποὺ δὲν μ' ἄρεσαν τὰ μοῦτρα τους, ἀλλὰ τὸ ἐνοικιαστήριο δὲν ἔφευγε τὶς ἑπομένες μέρες. 'Απ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι τὸ σπιτάκι δὲν τὸ πῆρε κανεὶς ἀκόμα. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πῶς ἡ χαρά μου ἦταν μεγάλη, ἀληθινή, πραγματική.

"Ενα μεσημέρι, ξαφνικά. εἶδα τὸ ἐνοικιαστήριο νὰ λείπῃ. Τὴν ἄλλη μέρα μιὰ παραδουλεύτρα σφουγγάριζε τὰ δωμάτια. Τὴν εἶδα ἀπὸ τὶς ὀρθάνοιχτες πόρτες καὶ τὰ παράθυρα καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἦταν πιὸ κοντά, θὰ τὴν ρωτοῦσα ποιὸς τὸ νοίκιασε τὸ σπιτάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶδα κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο νὰ ξεφορτώνῃ. Ἡ καρδιά μου αἰσθάνθηκε κάποια εὐαρίστηση, ὅταν εἶδα ἐπίπλα κομψὰ καὶ ὁλοκαίνουργα. Μὰ βέβαια! "Ετσι ταίριαζε σ' ἕνα σπίτι καινούργιο, σὲ μιὰ μονοκατοικία σὰν κι' αὐτή. "Επιπλα ὡραῖα, εὐχάριστα. πλούσια.

Καὶ ἦταν πραγματικά.

Εἶδα μιὰ ντουλάπα περίσημη, μιὰ σιφονιέρα, μιὰ τουαλέττα, ἕνα σαλονάκι, μιὰ τραπεζαρία

Ὠ! Θὰ γινόταν γίλιες φορὲς πιὸ ὄμορφο τὸ σπιτάκι «μου» πόρα! Φθάνει αὐτοὶ ποὺ θάρθουν νὰ εἶναι καλοὶ κι' εὐγενικοί.

— ⊞ —

Κόσμος. Δύο-τρία αὐτοκίνητα στέκονται ἀπ' ἔξω. Πόρτες ὀρθάνοιγτες, φωνές, λουλούδια, ἀτμόσφαιρα χαρᾶς στὴν μονοκατοικία «μου».

Τί συμβαίνει; 'Απλούστατα. Γάμος. Ναί! Ναί! Γάμος! Τὸ σπίτι τὸ νοίκιασε ἕνα ζευγάρι ἀραβωνιασμένων καὶ μόλις μπῆκε, ἔκανε τὸν γάμο του.

Πιὸ ὄμορφη σκηνή, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Πιὸ συμπαθητικοὶ ἔνοικοι δὲν μποροῦσαν νὰ παρουσιασθοῦν Τὸ ἄνοιγμα τοῦ σπιτιοῦ ἄρχισε μὲ χαρά, μὲ τὴν εὐτυχία, μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ γλυκύτερα τραγούδια.

Τί εὐτυχία!... Φαίνεται πῶς ὁ καλὸς Θεὸς τ' ἀγαποῦσε τὸ σπιτάκι «μου». Τὸ προστάτευε, εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια συμπάθεια ποὺ ἔχω κι' ἐγώ. Καθὼς εἶναι παντοδύναμος, καθὼς κανονίζει τὶς τύχες τῶν ἀνθρώπων — καὶ τῶν σπιτιῶν, βέβαια — ἔφερε στὴ μονοκατοικία μου τὸ νεαρὸ αὐτὸ ζευγαράκι.

Γιατὶ ἦταν πραγματικὰ νεαρό. Τὸ εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρο καθὼς περνοῦσα. 'Εκείνη ψηλή. γεμάτη, χαριτωμένη κοπελλίτσα ὡς εἴκοσι χρονῶν. Αὐτὸς νεαρός, ὡς εἴκοσι ἑφτὰ χρονῶν. Δηλαδὴ τὰ νειάτα, ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία, ἡ ζωή.

Τὸ βράδυ, καθὼς θὰ ἔφευγαν οἱ καλεσμένοι, καθὼς θὰ ἔκλειναν οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, τὸ σπιτάκι «μου» θὰ γινόταν ἡ πιὸ συμπαθητικὴ ἐρωτικὴ φωλιὰ ποὺ μπορεῖ νὰ φανταασθῇ κανείς. Θάσβυναν ὅλα τὰ φῶτα καὶ θ' ἀφήναν μιὰ μικρὴ «βεγιὲς» μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα. "Υστερα αὐτὸς θὰ τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του, θὰ τὴν γέμιζε γλυκόλογα, χάδια καὶ φιλιά.

'Η εὐτυχία — ἡ Εὐτυχία τῆς μονοκατοικίας — θὰ ἦταν, ὅπως γράφουνε οἱ ἐφημερίδες, «πλήρης».

— ⊞ —

Οἱ μέρες ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ἥσυχα, ἁπλᾶ, κανονικά. "Εβλεπα τώρα πολλὲς φορὲς τὸ ζευγαράκι μου καθὼς περνοῦσα, πρωῒ, μεσημέρι, ἀπόγευμα, βράδυ. "Αλλοτε ἡ νοικοκυροῦλα μου συγύριζε τὸ σπιτικό της, ἄλλοτε πότιζε τὶς γλαστροῦλες της.

"Αλλοτε ἡ νοικοκυροῦλα μου πότιζε τὶς γλαστροῦλες της...

ἄλλοτε ἐφώναζε ἀπ' τὸ παράθυρο κανέναν πλανόδιο πωλητή.

Ἄλλες φορὲς πάλι τὴν ἔβλεπα ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ κεντᾷ ἢ νὰ ράβῃ. Ἦταν σκυμμένη, προσηλωμένη στὴν δουλειά της, ἀφωσιωμένη στὸ ἐρνόχειρο ἢ στὸ φορεματάκι ποὺ ἔραβε.

Μερικὲς μέρες τὴν εἶδα νὰ κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι. Αὐτὸ μ' ἔκανε πιὸ εὐτυχισμένο. Ἦταν λοιπὸν μορφωμένη, ἔξυπνη, διαβασμένη;... Μὰ βέβαια. Δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοιῶς, καθὼς τὴν ἔβλεπα νὰ διαβάζῃ μὲ προσοχὴ τὰ ρωμάντσα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι. Κάποτε πῆρε τὸ μάτι μου τὸν τίτλο τοῦ βιβλίου: Ἦταν οἱ «Ἀπογοητευμένες» τοῦ Λοτί. Μπράβο, λοιπόν! Ἡ μικροῦλα «μ ο υ», διάβολε, ἦταν σπουδαία!

Μερικὰ μεσημέρια συναντοῦσα τὸν ἄνδρα της. Ὦ! Γι' αὐτὸν ἤξερα περισσότερα, ἀφοῦ εἶχε τὴν ταμπέλλα του στὴν πόρτα: «Σωτήριος Μιχαλᾶς, Δικηγόρος».

Ἄλλες φορὲς ὁ δικηγόρος μου ἐρχόταν φορτωμένος μὲ τὰ ψώνια. Ἄλλοτε πάλι ἔφευγε βιαστικός, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του. Στὸ δικαστήριο βέβαια πήγαινε. Σ' αὐτὸ δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ἦταν καὶ μερικὰ ἀπογεύματα ἢ λιγοστὰ βράδυα ποὺ περνώντας τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν μαζί. Τὸ ζευγαράκι μου ἦταν μιὰ χαρά. Πήγαινε στὸν κινηματογράφο, στὸ θέατρο ἢ κάπου ἀλλοῦ.

Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ πῶ πὼς ἤμουνα δυσαρεστημένος. Ἀπεναντίας μάλιστα Ἡ μονοκατοικία «μου», τὸ κομψὸ καὶ χαριτωμένο σπιτάκι ποὺ παρακολούθησα... τὴ γέννησή του, εἶχε βρῆ τοὺς πιὸ ἰδεώδεις ἑνοίκους. Σ' αὐτὸ δὲν χωροῦσε ἡ παραμικρότερη ἀμφιβολία.

—

Ὦ! Τί χαρά! Τί χαρά! Σήμερα μόλις τὸ κατάλαβα, καθὼς τὴν εἶδα. Τὸ πρᾶγμα εἶναι προχωρημένο κι' ἐγὼ ὁ χαζὸς δὲν εἶχα πάρει εἴδηση.

Μὰ ναί, βέβαια. Ἡ μικροῦλα τῆς μονοκατοικίας θὰ γίνῃ μητέρα.

Τώρα φαίνεται καθαρὰ ἡ εὐτυχία αὐτὴ ποὺ προσεγγίζει. Θὰ εἶναι πάνω-κάτω, ἂν κρίνω ἀπὸ τὶς σχετικὲς περιωρισμένες γνώσεις μου στὸ ζήτημα αὐτό, στὸν ὄγδοο μῆνα.

Καὶ νὰ μὴν τὸ καταλάβω! Νὰ μὴν τὸ νοιώσω νωρίτερα! Νὰ μὴν αἰσθανθῶ ὅτι μέσα στὴν μονοκατοικία «μου» θάρχόταν τώρα καινούργιος νοικάρης, ὁ πιὸ εὐπρόσδεκτος κι' ὁ πιὸ χαριτωμένος — ἕνας μπεμπὲς ἢ μιὰ μπεμπέκα!

Ἕνα μουτράκι μικρό, κλάμματα, λίγα μαλλάκια, μερικὰ ξεφωνητά, κι' ὕστερα τὰ πρῶτα βήματα. Αὐτὸ θὰ ἦ πραγματικὴ εὐτυχία. Μιὰ εὐτυχία ποὺ τὴν συμμεριζόμουν κι' ἐγὼ κι' ἀς τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ ἔρχεται.

Γιατὶ αὐτὴ ἡ εὐτυχία εἶναι κάπως δική μου. Ἔχει νὰ κάμῃ μὲ μένα ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ γίνονται στὸ σπιτάκι «μου» κι' ἀφοῦ ὁ μικρούλης ποὺ θὰ δῆ τὸ φῶς θὰ γεννηθῆ μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους τοὺς δικούς μου, τῆς ἀγαπημένης μονοκατοικίας.

—

Τὸ εἶδα! Εἶναι ἕνα, μικρὸ παχουλὸ παιδάκι ποὺ κινεῖ τὰ χεράκια του διαρκῶς πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Εἶναι ἕνας ἔξυπνος μπέμπης, μὲ μάτια ἔξυπνα καὶ μὲ ὁλόμαυρα μαλλιά.

Στὴν ἀρχὴ τὸν κρατοῦσαν στὰ χέρια, τὸν κουνοῦσαν, τὸν χάϊδευαν. Ἦταν ἡ χαρὰ τῆς μικρῆς του μητέρας καὶ τοῦ πατέρα του. Καὶ τὸ μικρὸ γελοῦσε, ἄφηνε φωνὲς γεμάτες χαρά, ἔπαιζε. Ἦταν μιὰ τρέλλα νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ θέαμα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ εἶδα κι' ἕνα καρροτσάκι. Ἦταν ἕνα ὡραῖο παιδιάστικο καρροτάκι, γιὰ νὰ βγάζουν τὸν μικρούλη περίπατο. Φανταζόμουν ἀπὸ τώρα τὴν χαρά του, τὴ λαμψη τῶν ματιῶν του, τὰ παιχνίδια ποὺ θὰ ἔκαναν τὰ χεράκια του.

Σίγουρα ἡ εὐτυχία εἶχε φωλιάσει γιὰ καλὰ στὴ μικρὴ μονοκατοικία «μου». Σ' αὐτό, νομίζω, δὲν χωροῦσε πιὰ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Στὴν ἀρχὴ τὸ χτίσιμο, ὕστερα τὸ νοίκιασμα, ὁ γάμος, ἡ χαρούμενη ζωὴ τοῦ ζευγαριοῦ. Καὶ κατόπιν ἡ γέννα τοῦ μικρούλη. Ἂν αὐτὸ δὲν λεγόταν εὐτυχία, δὲν ξέρω τί ἄλλο μπορεῖ νὰ λέγεται ἔ σι.

—

Κόσμος πολύς. Φασαρία. Οἱ γειτόνοι στὰ παράθυρα. Ἡ ἀστυνομία στὴν πόρτα. Κι' ἕνα αὐτοκίνητο ἀπ' ἔξω.

Ὅλα αὐτὰ συνέβησαν στὴν πόρτα τῆς μονοκατοικίας «μου». Εἶδα ἀπὸ μακρυὰ στὴν συγκέντρωση κι' ἔτρεξα βιαστικός. Ἡ καρδιά μου χτύπησε γρήγορα κι' ἀνήσυχα, ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ κακό. Τί νὰ ἔτρεχε ἄραγε; Κανένα ἀπρόοπτο; Μήπως τὸ παιδί;...

Μήπως ἡ μικροπαντρεμένη;... Μήπως ὁ δικηγόρος;...

Στὴν καρδιά μου λαγτάριζε ἡ ἀνησυχία. Τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο; Τί μποροῦσε νὰ συμβαίνῃ;... Σίγουρα ἔπρεπε νὰ τὸ μάθω.

Πλησίασα τὸν κόσμο καὶ ρώτησα:

—Συνηθισμένα! μοῦ εἶπε ἕνας γείτονας. Ὁ ἄνδρας ἔξερνε τὴν γυναῖκα, αὐτὴ φώναξε. ἔγινε μεγάλη φασαρία καὶ στὸ τέλος ἦρθε ἡ ἀστυνομαί...

—Ἡ ἀστυνομία;... ἔκανα ἀποσβολωμένος.

Ἦταν τὸ μόνο ποὺ μπόρεσα νὰ πῶ. Μέσα στὸ μυαλό μου κυκλοφοροῦσαν τὰ ἐρωτήματα:

«Ὥστε δὲν ἦταν εὐτυχισμένοι: ... Ὥστε μέσα στὸ σπιτάκι «μου» δὲν φώλιαζε ἡ εὐτυχία κι' ἡ χαρά;... Ὥστε κι' αὐτοὶ ἦταν σὰν τοὺς ἄλλους;...»

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι κι' ἀπομακρύνθηκα μὲ ἀργὰ βήματα. Ἡ δυστυχία τῆς μονοκατοικίας μοῦ ἔφερνε κάποιο πολὺ δυσάρεστο αἴσθημα.

—

Πέρασα μετὰ δυὸ μέρες Καὶ εἶδα τὸ σπίτι ἄδειο, τὴν ταμπέλλα ξεκαρφωμένη, τὰ παράθυρα ὀρθάνοιγτα, κι' ἕνα ἐνοικιαστήριο ποὺ φανέρωνε τὴν μοῖρα τοῦ σπιτιοῦ: «Ἐνοικιάζεται μονοκατοικία ἐκ τοιῶν δωματίων, κουζίνας καὶ λοιπῶν χρειωδῶν».

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΝΑ ΝΕΟ

ὁριστουργηματικὸ μυθιστόρημα

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ Μ. ΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Τὸ νέο μυθιστόρημα «Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ» εἶναι ἀνώτερο καὶ δραματικώτερο καὶ ἀπὸ τὸν «ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ» ποὺ ἐνεθουσίασε καὶ συνήρπασε ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας.

Διακοπὴ σχέσεων

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΚΑΠΟΙΟΣ πολὺ σοφὸς ἄνθρωπος εἶπε πὼς εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ μπλέξῃ κανείς, παρὰ νὰ ξεμπλέξῃ. Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια τὴν κατάλαβα: ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, ὅταν ἄρχισα νὰ βαρυέμαι τὴ Λέλα. Γιὰ νὰ μπλέξω μαζί της ἤτανε πολὺ εὔκολο. Ἔφτασαν μερικὲς ματιές, ἕνας χορὸς καὶ μιὰ φράση: «Ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς δῶ αὔριο;» Ἀλλὰ ὅταν πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ κεῖνο τὸ «αὔριο», βαρέθηκα πιὰ αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ ἀντιμετώπιζα τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐρωτικὸ δεσμό. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο τὰ βρῆκα σκοῦρα.

Πῶς νὰ τῆς ἔλεγα τῆς κοπέλλας ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώνουμε; Δὲν μοῦ εἶχε δώσει καμμιὰ σοβαρὴ ἀφορμὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ εἶναι σκανδαλωδῶς πιστὴ, καὶ δεχόταν τὸ ξέσπασμα τῶν νεύρων μου μὲ μιὰ ὑποτακτικὴ διάθεση, ποὺ σοῦφερνε τὴν ὄρεξη νὰ τὴ δέρνῃς. Θὰ μποροῦσα βέβαια νὰ τῆς τὸ πῶ ὀρθὰ-κοφτὰ καὶ νὰ τῆς δώσω τὸ ἀπολυτήριο, ἀλλὰ ἀντιπαθοῦσα τρομερὰ τὰ δάκρυα, τὰ παράπονα καὶ τὶς σκηνές. Θάπρεπε νὰ βρῶ κάποια ἀφορμή. Κι' ἂν ἐκείνη δὲν μοῦ ἔδινε, θὰ δημιουργοῦσα μόνος μου. Θὰ τὴν ἔφερνα σὲ μιὰ τέτοια θέση, θὰ τὴν ἔμπλεκα σὲ μιὰ τόσο ἐπιτήδεια μηχανορραφία, ποὺ θάμενε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ πῇ καὶ κουβέντα. Ἀ! Σὲ κάτι τέτοια εἶμαι ἱκανός...

Καὶ νά, λοιπόν, τί θάκανα: Θὰ γραφα μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ποὺ ἀπευθυνόταν τάχα σ' αὐτὴ καὶ θὰ ἦταν γεμάτη ἔρωτα, τρυφερότητα καὶ πάθος. Αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ θὰ τὴν εἶχα στὴν τσέπη μου. Καὶ ὅταν θὰ πήγαινα στὸ ραντεβοῦ, ποὺ εἶχα μὲ τὴ Λέλα, θάβρισκα μιὰ εὐκαιρία καί, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ ἐκείνη, θὰ ἄφηνα τὸ γράμμα στὴν τσάντα της. Ἔπειτα θ' ἀνοιγα τὴν τσάντα—αὐτὲς τὶς ἀδιάκριτες ἔρευνες τὶς συνηθίζω, γιὰ νὰ ξέρουμε ποῦ βρισκόμαστε — θὰ βρίσκα, τάχα, τὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ ἄνοιγα. Κι' ἐνῶ ἐκείνη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξή της — τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι — θὰ δημιουργοῦσα μιὰ τρομερὴ σκηνή, θὰ τῆς ἐφώναζα θυμωμένος: «Ἀδιάντροπη! Τολμᾶς νἄρχεσαι σὲ μένα μὲ τὰ γράμματα τοῦ ἄλλου ἐρασταῖ σου στὴν τσάντα» καὶ θὰ φεύγα γιὰ πάντα. Κι' ἔπειτα, τί θάκανε αὐτὴ καὶ πῶς θὰ ἐξηγοῦσε τὸ μυστήριο, δικός της λογαριασμός! Ἐγώ, μιὰ φορά, θὰ ἤμουν ἀπόλυτα δικαιολογημένος γιὰ τὸ στρίψιμό μου.

—

Κι' ἔτσι, φροντίζοντας ν' ἀλλάξω τὸ γραφικό μου γαρακτῆρα — τὰ πετυχαίνω κάτι τέτοια, γιατὶ κάποτε εἶχα φτιάξει καὶ μιὰ ξένη ὑπογραφή, κάτω ἀπὸ ἕνα τσέκ, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία — ἔγραψα αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Ἀγαπημένη μου,

Μόλις ἐντὲς τὸ βράδυ χωρίσαμε κι' αἰσθάνομαι τὴν ψυχική ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω. Τὰ φιλιά σου τὰ νοιώθω ἀκόμα νὰ μὲ καίνε, τὰ μάτια σου τὰ νοιώθω στηλωμένα στὰ δικά μου καὶ μὲ πνίγει ἡ ἐπιθυμία νὰ σὲ ξαναϊδῶ. Μετρῶ τὶς στιγμὲς ποὺ περνοῦν ὥς τὴν εὐλογημένη ὥρα ποὺ θὰ ξαναβρεθοῦμε πάλι μαζὶ καὶ μοῦ φαίνονται αἰῶνες. Ἀχ! Πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ, ἀγαπημένη μου, γιὰ νὰ ξαναφιλήσω τὰ χείλη σου, τὰ μάτια σου, τὰ χέρια σου.

Ὁ ἀγαπημένος σου...

Καθὼς βλέπετε, ἀπέφυγα νὰ βάλω ὄνομα καὶ ὑπογραγή, ἀπὸ λόγους προνοίας.

Ἡ Λέλα ἄρπαξε τὸ γράμμα κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ.

Καί, ὡπλισμένος μ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ θὰ μοῦ χάριζε, ἐπὶ τέλους, τὴν ποθητὴ ἐλευθερία, ἐπῆγα στὸ τελευταῖο μου ραντεβοῦ μὲ τὴ Λέλα.

Στὴν ἀρχὴ ἤμουνα μαζί της λεπτός, εὐγενικὸς καὶ περίποιητικός. Ἔπαιζα αὐτὸ τὸ ρόλο, γιὰ νἄρθῃ φυσικὴ ἡ ἀλλαγὴ τῆς στάσεώς μου, μετὰ τὴν ἀποκάλυψη. Καθὼς μιλούσαμε, ὅπως πάντα, περίμενα νὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τῆς βάλω τὸ γράμμα στὴν τσάντα. Κάποια στιγμὴ θὰ σηκωνότανε, ἢ θὰ γύριζε ἀλλοῦ καὶ τότε, μὲ τὴν ταχυδακτυλουργικὴ ταχύτητα ποὺ μὲ διακρίνει σὲ κάτι τέτοιες ἐπιχειρήσεις, τὸ γράμμα θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὴν τσέπη μου στὴν τσάντα. Καὶ τότε... Τότε θἀρχόντουσαν τὰ πράγματα ὅπως ἀκριβῶς τὰ εἶχα προβλέψει καὶ προετοιμάσει.

Δυστυχῶς ὅμως συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔκανα νὰ βγάλω τὰ τσιγάρα μου ἀπὸ τὴν τσέπη, πετάχτηκε τὸ γράμμα κι' ἔπεσε χάμω. Ἡ Λέλα τὸ εἶδε. Ἐπεχείρησα νὰ τὸ πάρω, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα. Τὸ εἶνε πάει ἐκεῖνη.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε.

—Ἄφησέ το! εἶπα. Δὲν εἶναι τίποτα!

Κι' ἔκανα νὰ τῆς τὸ πάρω. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τὸ ἄφηνε.

—Θὰ τὸ διαβάσω πρῶτα! εἶπε.

—Σοῦ λέω πὼς δὲν εἶναι τίποτα. Μιὰ ἐμπορικὴ ἐπιστολή!

—Τόσο τὸ καλύτερο! Θὰ τὴ διαβάσω!

Καὶ χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ τὴν ἐμποδίσω, ἡ Λέλα ἄνοιξε τὸ γράμμα κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ. Τὴν ἔβλεπα νὰ κοκκινίζῃ, νὰ πρασινίζῃ καὶ ν' ἀλλάζῃ ὅλα τὰ χρώματα καθὼς προχωροῦσε στὸ διάβασμα.

—Γιὰ ποιὰ τόχεις γράψει; μὲ ρώτησε κατόπιν, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμό.

—Γιὰ καμμιά, εἶπα. Εἶναι κάποιου φίλου μου, ποὺ μὲ παρακάλεσε...

—Ἀλλοῦ αὐτά! Πές μου γιὰ ποιὰ εἶναι γραμμένο;

—Σοῦ λέω γιὰ καμμιά.

Καὶ τότε ἡ Λέλα σηκώθηκε μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες ἀγανακτήσεως, ἔσχισε τὸ γράμμα σὲ δέκα κομμάτια, μοῦ τὸ πέταξε στὰ μοῦτρα καὶ μοῦ εἶπε:

—Πάρ' τὸ γράμμα σου καὶ δός το στὴν ἀγαπημένη σου ποὺ ἔχεις τόση ἀγωνία νὰ ξαναβρεθῆς μαζί της. Γιατὶ ἐμένα δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς ποτέ! Τ' ἀκοῦς; Ποτέ!

Ἄρπαξε τὴν τσάντα της κι' ἔφυγε.

—

Καὶ τώρα βέβαια θὰ νομίζετε πὼς εἶμαι εὐχαριστημένος, ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, γιατὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο, ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα. Ἔ, λοιπόν, πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ πὼς συμβαίνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Τὸ γενονὸς πὼς μοῦ ἔδωσε ἐκείνη πρώτη τὸ ἀπολυτήριο, μὲ πείραξε. Ἕνα ἀλλοιώτικο αἴσθημα γεννήθηκε μέσα μου. Νοιώθω τὴ Λέλα νὰ λείπῃ ἀπὸ τὴ ζωή μου. Καὶ εἶναι τώρα δέκα πέντε μέρες ποὺ τοέγνω καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ συνγωρήσῃ. Πέφτω στὰ πόδια της γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά μου. Τῆς δοκίμασα πὼς δὲν συμβαίνει τίποτα ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ κείνη τὴν ἀνύπαρκτη δεσποινίδα τῆς εἶμαι καὶ θὰ τῆς εἶμαι πάντα πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος. Ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ κλάψω μπροστά της. Ἀλλὰ ἐκείνη εἶναι ἀνένδοτη. Καὶ εἶναι σκληρὰ δέκα πέντε νύχτες ποὺ ἔνω ν' ἀπολυτώσω ἄσυχο ὕπνο. Ὄνι μόνο γιατὶ ἡ Λέλα δὲν ἐννοεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά μου, ἀλλὰ καὶ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ μυστήριο ποὺ συμβαίνει μέσα μου. Εἶμαι βέβαιος πὼς, ἂν τὴν ἔδιωχνα ἐγώ, θὰ εἶχα τώρα τὸ εὐχάριστο συναίσθημα τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος, ὅταν ἀπαλλάσσεται ἀπὸ ἕνα μπελά. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ποὺ μ' ἔδιωξε ἐκείνη, ἐντελῶς διαφορετικὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου... Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ἦρθε νὰ βγάλω τὰ τσιγάρα ἀπὸ τὴν τσέπη μου...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἀνέκδοτα εὔθυμα

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

Ἕνας Ἄγγλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη του Τζάκ, ἐπισκέπτεται τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, ἀπὸ ἀφηρημάδα, περνάει σ' ἕνα δοόμο ἔσημειώνουν τὴν δίοδο τῶ ξω ἀπὸ τὰ καρφιὰ ποὺ πεζῶν. Ἀμέσως τὸν πλησιάζει ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ τοῦ λέει:

—Θὰ πληρώσετε πρόστιμο δυόμισυ φράγκα, κύριε.

—Καλά! λέει ὁ Ἄγγλος, καὶ δίνει στὸν ἀστυφύλακα ἕνα πεντόφραγκο.

—Δὲν ἔχω ὅμως ρέστα νὰ σᾶς χαλάσω, ἀπαντᾶ ὁ ἀστυφύλαξ.

—Οὔτε ἐγώ, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ τὰ κρατήσετε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτη του, ὁ Ἄγγλος τοῦ φωνάζει:

—Τζάκ, πέρασε καὶ σὺ ἔξω ἀπ' τὰ καρφιά!

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΜΗ;

Ὁ Ἀλμπὲρ ὑπεραγαπᾶ τὸ κρασί. Ὑποφέρει, ὅμως, ἀπὸ τὸ σηκότι του καὶ πάει νὰ συμβουλευθῆ ἕναν γιατρό.

—Πρὸ παντός, ἀποφαίνεται ὁ γιατρός, πρέπει νὰ πίνετε περισσότερο νερὸ παρὰ κρασί.

Ὁ Ἀλμπὲρ ξύνει τὸ κεφάλι του:

—Αὐτὸ εἶναι κάπως δύσκολο. Πίνω δυὸ ὀκάδες κρασὶ τὴν ἡμέρα. Ἂν πιῶ ἀκόμη καὶ τρεῖς ὀκάδες νερό, θὰ σκάσω!

ΜΑΘΗΜΑ

Στὸν ρωσσικὸ στρατό, ἕνας λοχίας κάνει μάθημα στοὺς στρατιῶτες.

—Στρατιώτη Ἰβάν! Τί πρέπει νὰ ἔχῃς στὸ ὅπλο σου;

—Σφαῖρες! ἀπαντᾶ ἐκεῖνος.

—Ὄχι! ἀποφαίνεται ὁ λοχίας. Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σᾶς ξέρει;

Οἱ στρατιῶται ὅμως μένουν σιωπηλοί. Τέλος ὁ λοχίας λύει τὴν ἀπορία:

—Πρέπει νὰ ἔχετε στὰ ὅπλα σας... πίστιν ἀδιάσειστον!

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ

Χοροὶ ἐδῶ, χοροὶ ἐκεῖ, παντοῦ χοροὶ καὶ μπάλοι.
Χοροὶ ποὺ φέρνουν ὶλιγγο καὶ προκαλοῦνε ζάλη
Χοροὶ ποὺ δίδονται...στὰ πούφ! Χοροὶ ποὺ κάνουν...κρότον
Χοροὶ ποὺ ἔχουνε σκοπὸν ἁπλῆς καὶ μόνον τέρψεως,
«Χοροὶ Ἠσαΐα»... ἀπόρρητα κάποιων τρελλῶν ἐρώτων
κ' ἄλλοι χοροὶ π' ἀπὸ σκοποῦ γίναν... κατόπιν σκέψεως.

Χοροὶ τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ, χοροὶ τοῦ ἡμικόσμου.
Χοροὶ ποὺ πᾶς ὀρχούμενος καὶ λές... «μπιλλιέτο δός μου!»
κ' ἄλλοι χοροὶ ποὺ σὲ τραβοῦν, ὡς λέν, φιλίας ἕνεκεν
καὶ βλαστημᾶς, ἂν ἴσως πᾶς, τὴ μάνα σου... σὲ ἔτεκεν,
διότι πίνοντας ἁπλῶς μιὰ παληολεμονάδα
πληρώνεις ὅσα θάφταναν... νὰ ζήσῃς μιὰ ὁδομάδα.

Χοροὶ ἐδῶ ὑπὲρ χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐκεῖ,
χοροὶ Κρητῶν, Ἠπειρωτῶν καὶ Κυθηραϊκοί.
Χορός... Ἀνδρείων, ποὺ σ' αὐτὸν τὰ παλληκάρια πᾶνε
κ' ὁ τῶν Βωβῶν, ποὺ τὸν τιμᾷ τὸ τῶν φλυάρων πλῆθος
καὶ τῶν ἀστέρων ὁ χορός, ποὺ πάντα προτιμᾶνε
ὅσοι... τὰ πράσσα ἔχουνε προσφάγι των συνήθως.

Χοροὶ πιὸ κεῖ τριακοσιόβερτοι ἀπὸ τὰ μοδιστράκια
ποὺ βλέπεις ὄμορφα κορμιὰ τσαχπίνικα μορτράκια,
γαιπάκια ποὺ σὲ κάνουνε ἀμέσως ποιητή
—ἀδιάφορ' ἂν ρωμαντικὸ ἢ...σουρρεαλιστή—
ἀλλὰ καὶ στήθη τροφαντὰ ποὺ πρὶν πάρῃς χαμπάριον.
ἀντὶ νὰ γράψῃς σάτυραν τοὺς πλέκεις τὸ...τροπάριον.

Χοροὶ ἀκόμα παρακεῖ τῶν «μαννεκέν», ποὺ λές
«ἂς πάῃ καὶ τὸ παληάμπελο» δεκαεφτὰ δολές!
Χοροὶ ἄλλοῦ παραμανῶν, καταριεῶν, μαμήδων,
χορὸς «τῶν φίλων τῆς ἀκτῆς», χορὸς καὶ τῶν μπεκρήδων,
χοροὶ πιὸ πέρα κοστουμὲ καὶ γυναιστῶν χοροί
ποὺ εἶναι μὰ τὸν Ὕψιστο κανένας ν' ἀπορῇ.

Χορὸς ἀκόμη ἐκλεκτὸς κι' ὁ τῶν ἠθοποιῶν,
ὅπου γυναίκες οὐλτρα-σὶκ θὰ δῇς καὶ θὰ σαστίσῃς
καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ μὲ τὸ ζερβί ποιῶν
ἑπτὰ φορὲς στὸν κόρφο σου καὶ ὄχι τρεῖς θὰ φτύσῃς,
κι' ἂν ἔχῃς γνῶσιν φεύγοντας θὰ πῇς μὲ σεβασμόν:
«Μὴ εἰσενέγκῃς. Κύριε, ἡμᾶς εἰς πειρασμόν!»

Χορὸς πιὸ κεῖ τῶν δουλικῶν... χορὸς τῶν ἀφεντάδων,
χοροὶ τῶν ποδοσφαιριστῶν, φιλάθλων καὶ νταντάδων.
Χορὸς καὶ τῶν...γκουβερναντῶν ποὺν' ὡς γνωστόν... τρεμπέλλ
καὶ ποὺ πρὸ νέου βρίσκεσαι ἐμβαίνοντας Βαβέλ
καὶ νὰ φωνάζῃς σοῦρχεται σὲ μιὰ τρέ σὶκ Γαλλίδα:
—Ἀνάθεμα, μικρούλα μου, τὴν ὥρα ποὺ σὲ εἶδα!

Χοροὶ ἐδῶ, χοροὶ ἐκεῖ, χοροῦν... χορεία ἄπειρος
ποὺ μπορεῖς σ' ἐξώμους καλλονές, ὡς βρίσκεσαι, σαστίζεις
ἀνάβει μέσ' στὰ στήθη σου πόθος τρανός, διάπυρος
καὶ ὡς βαρβάτον ἄλογον ἐξαίφνης... χρεμετίζεις,
ἢ μεταξὺ ἑνὸς ταγκό, φὸξ-τοῦς ἢ βάλς ἢ ρούμπας,
στὴν ντάμα σου ψιθυριστὰ βλακείας λές κι' ἀρλούμπας.

Χοροὶ ἐδῶ ἐπίσημοι, χοροὶ ἐκεῖ συνήθεις
κι' ὀρχούμενοι συμοῦσονται... σοφοὶ μαζὶ μ' εὐήθεις.
Χοροὶ μ' ἔνδυμα ἐπίσημον ἀλλὰ καὶ περιπάτου,
χοροὶ μὲ μεταμφίεσι πλήρη ἢ κεσαλῆς
ποὺ σὲ μιὰ συναθέλφωσι ἐκτάσεως... ἀφάτου
ἑνοῦνται Κόβυλοι Σπάρτακοι δοῦκες καὶ Ἡρακλεῖς.
Χοροὶ ἐδῶ χοροὶ ἐκεῖ, χοροὶ ὅπου γυρίσω
χοροὶ π' ὁ γῶρος δὲν ἀρκεῖ ὅλους νὰ τοὺς μετρήσω.

ΘΑΝΟΣ ΜΗΛΙΔΩΝΙΣ

Ἱστορίες τοῦ Μαρίου

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ κουβεντιάζουν στὸ καφενεῖο περὶ ὕπνου.

—Ἐγώ, λέει ὁ Μάριος, κοιμᾶμαι πάντα πάνω στὴ ράχη.

—Γιατί; ρωτᾶ ὁ Ὀλίβ.

—Γιατί, ἔτσι, βλέπω πιὸ πολλὰ ὄνειρα.

—Σ' ἀρέσει, λοιπόν, πολὺ νὰ ὀνειρεύεσαι;

—Δὲν εἶναι αὐτό, ἀλλὰ ἔτσι πεονάει γρήγορα ἡ ὥρα ὡς τὸ πρωΐ.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ὁ Μάριος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ κυνῆγι καὶ διηγεῖται στὸν Ὀλίβ τὰ κατορθώματά του.

—Λοιπόν, ποὺ λές, πρώτη φορὰ εἶχα τόση τύχη σὲ κυνῆγι. Εἶμαι, βέβαια, καλὸς σκοπευτής, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπορῶ νὰ πῶ, μὲ βοήθησε πολὺ ἡ τύχη. Δὲν εἶχα κάνει ἑκατὸ βήματα, ὅταν βλέπω μπροστά μου ἕνα κοπάδι πέρδικες. Δύο καλὰ σμπάρα στὸ σωρό, καὶ τρεῖς ὑπέροχες πέρδικες βρίσκονται σὲ λίγο μέσα στὴν σάκκα μου. Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, δύο θαυμάσιοι λαγοὶ ξεπετιοῦνται μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνο. Δυὸ σμπάρα ἀκόμη καὶ οἱ λαγοὶ πῆγαν καὶ ἀντάμωσαν τὶς πέρδικες μέσα στὴ σάκκα μου. Προχωρῶ ἀκόμη ἕνα τέταρτο καὶ ἀνταμώνω ἕνα μεγάλο ἀγριόχοιρο. Πυροβολῶ καί...

—Σταμάτα, Μάριε! φωνάζει ὁ Ὀλίβ. Δὲν θὰ μοῦ πῆς βέβαια πὼς πῆγε καὶ ὁ ἀγριόχοιρος νὰ ἀνταμώσῃ τὸ λαγὸ καὶ τὶς πέρδικες μέσα στὴ σάκκα σου!

ΗΤΑΝ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ὁ Μάριος μπαίνει διψασμένος σ' ἕνα μπὰρ τῆς Καννεμπιέρ.

Παραγγέλλει ἕνα μπουκάλι μπύρα καὶ τὸ πίνει. Κατόπιν σηκώνεται νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ πληρώσῃ.

Ὁ μπάρμαν τρέχει ἀπὸ πίσω του.

—Τὴν μπύρα δὲν τὴν πληρώσατε! τοῦ λέει.

—Ἐσὺ τὴν πλήρωσες; ρωτᾶ ὁ Μάριος.

—Καὶ βέβαια τὴν πλήρωσα!

—Μά, παιδί μου, ἀφοῦ τὴν πλήρωσες ἐσύ, τότε γιατὶ θέλεις νὰ τὴν ξαναπληρώσω καὶ ἐγώ;...

Στὸ περιδώριο τῆς ἐπικαιρότητος

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Ἥρωες τοῦ Καρναβαλιοῦ

Τὸ γίγας Γολιάθ τῆς βελγικῆς πόλεως τοῦ Ὑπρ.

Οἱ γάμοι τοῦ Γολιάθ

Κάθε τόπος καὶ κάθε ἐποχή, ἔχουν τὸν δικό τους τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γιορτάζουν τὰ καρναβάλια. Ὑπάρχουν, ὅμως, πολλὲς τοπικὲς συνήθειες, σὲ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ποὺ ἔχουν δημιουργηθῆ πρὸ πολλῶν αἰώνων καὶ μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς νεωτέραν σὰν ἱερὴ κληρονομία. Μία ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ ρασταθοῦν στὴν τέλεση τοῦ μυστηρίου. Οἱ μόνοι ποὺ δὲν μπαίνουν μέσα στὴν ἐκκλησία, εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ μελλόνυμφοι, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν χωρᾶνε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν πόρτα. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἐμποδίζει τὸν παπᾶ νὰ διαβάσῃ μὲ κάθε ἐπισημότητα τὶς εὐχές του καὶ σὲ λιγάκι χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες ἀναγγέλλουν τὴν τέλεση τῶν εὐ-

Τὸ ἱστορικὸ ἄλογο Μπαγιάρ ποὺ ἱππεύουν οἱ τέσσερες γιοι τοῦ Αἰμόνδου.

θεαματικὲς συνήθειες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, εἶναι οἱ «ἀποκρηάτικοι γάμοι τοῦ Γολιάθ» ποὺ συνηθίζονται σὲ πολλὲς πόλεις τοῦ Βελγίου.

Οἱ κάτοικοι ξεχύνονται στοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ ξημερώματα καὶ περιμένουν μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἐξαιρετικῆς εὐθυμίας ν' ἀκούσουν τὶς καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ποὺ ἀναγγέλλουν ὅτι ἡ γαμήλιος πομπὴ ξεκίνησε. Σὲ λιγάκι ἐμφανίζεται πραγματικὰ ἡ παράξενη πομπή, τῆς ὁποίας προηγοῦνται δυὸ τεράστιες κοῦκλες, ποὺ παριστάνουν τὸν Γολιάθ καὶ τὴν μνηστή του. Τὰ πρόσωπά τους λάμπουν ἀπὸ τὴν εὐτυχία, περπατοῦν χοροπηδώντας καὶ κάθε τόσο καὶ λιγάκι σταματᾶνε, κάνουνε μιὰ ὑπόκλιση ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ ἀνταλλάσσουν ἕναν θερμὸ ἀσπασμό. Γύρω τους χοροπηδοῦνε διάφορα ἄλλα φανταστικὰ πρόσωπα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν λείπει οὔτε ὁ μικροσκοπικὸς Δαυΐδ, ποὺ, καθὼς θὰ ἰδοῦμε πιὸ κάτω, ἐπαναλαμβάνει κάθε χρόνο τὸν καυγᾶ του μὲ τὸν Γολιάθ. Ἡ πομπὴ προχωρεῖ ὡς τὴν ἐκκλησία, ὅπου ἔχουν συγκεντρωθῆ κι' ὅλες οἱ ἀρχὲς τῆς πόλεως καὶ ἄφειρον ἐροτάζοντα πλῆθη νὰ παρακολουθοῦν τὴν τελετή.

Ἡ πομπὴ ξεκινάει τότε πάλι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ φθάνει στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς πόλεως, ὅπου πε-

Βωδουΐνος Δ' μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν φρουρά του σὲ μιὰ ἀποκρηάτικη παρέλαση τῆς πόλεως Μπραίν.

ριμένει κι' ὅλας ὁ Δαυΐδ τὸν προαιώνιο ἐχθρό του Ὁ καυγᾶς ποὺ ἀναφέρεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἔγινε 1050 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ἀλλὰ μὲ ὅλο ποὺ ἔχουν περάσῃ ἀπὸ τότε κάπου τρεῖς χιλιάδες χρόνια, ὁ μικροσκοπικὸς Δαυΐδ ἐννοεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κάθε χρόνο τὸν ἄθλο του. Ὁ Γολιὰθ τὸν ἀγριοκυττάζει καὶ τοῦ λέει μὲ στίχους:

Φεύγ' ἀπὸ δῶ, παληόσκυλο,
Γιατί μ' ἀκολουθᾶς;
Νομίζεις πὼς θὰ φοβηθῶ
τὴν πέτρα ποὺ κρατᾶς;

Ὁ Δαυΐδ, ὅμως, ὄχι μόνον δὲν φεύγει, παρὰ τοῦ ἀπαντάει μὲ μεγάλη τυθάδεια:

Ἂν εἶσ' ἐσὺ παντοῦ ψηλός
κ' ἂν εἶσαι δυνατός,
ἐμένα ὅμως μὲ βοηθᾶει
ὁ ἀγαθὸς Θεός.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἐκσφεν-

δονίζει τὴν πέτρα του στὸ κεφάλι τοῦ Γολιὰθ καὶ φωνάζει θριαμβευτικὰ ὅτι σκότωσε τὸν ἐχθρό του. Ἀλλὰ ὁ γίγας ἀπαντάει μὲ βαθειὰ φωνή: «Ἂμ δὲν μὲ σκότωσες». Μόλις ἀκουσθοῦν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Γολιάθ, σκάζουν ὅλοι τριγύρω οἱ θεαταὶ στὰ γέλια καὶ ἡ πομπὴ συνεχίζει τὸν δρόμο της μὲ ἀκόμη μεγαλείτερη εὐθυμία. Οἱ Βέλγοι ὅμως, καθὼς φαίνεται, εἶναι πολὺ ἄκαρδοι ἄνθρωποι, γιατὶ σὲ λιγάκι χωρίζουν τοὺς νεονύμφους καὶ δὲν τοὺς ἀφίνουν πιὰ νὰ συναντηθοῦν, παρὰ τὴν ἑπομένη μέρα σὲ μιὰ μεγάλη ἀποκρηάτικη παρέλαση. Ἡ παρέλασις αὐτή, ποὺ γίνεται τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς τρέλλας καὶ τοῦ πανζουρλισμοῦ. Διαρκεῖ σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα καὶ δὲν μένει Βέλγος ποὺ νὰ μὴ τὴν παρακολουθήσῃ. Προηγοῦνται μουσικὲς καὶ τιμητικὴ φρουρὰ μὲ στρατιωτικὲς στολὲς τοῦ παλιοῦ καιροῦ καὶ ἀκολουθοῦν διάφορες παραστάσεις ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει τί σημαίνουν, ἀλλὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνονται ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, παρελαύνει π. χ. μιὰ βάρκα μὲ Ναπολιτάνους βαρκάρηδες ποὺ κρατοῦνε σφιχτὰ ἕναν Νέγρο αἰχμάλωτο. Ἴσως νάναι μιὰ ἀνάμνησις τῆς ἐποχῆς ποὺ οἱ Βερβερίνοι πειραταὶ ἐκούρσευαν τὶς θαλασσες. Ἀκολουθεῖ μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ γίγαντες ποὺ παριστάνουν ἱστορικὰ ἢ μυθικὰ πρόσωπα. Ἐπάνω σὲ ἕνα ἅρμα στολισμένο μὲ λουλούδια καὶ στάχυα, κάθεται ἡ θεὰ τῆς Γῆς Φλόρα, ποὺ εἶναι ἡ Δήμητρα τῶν προγόνων μας. Ὕστερα ἔρχονται πολλοὶ σαλπιγκταὶ ποὺ ἀγαγγέλλουν τὴν θεὰ Νίκη. Δὲν λείπει ἐννοεῖται οὔτε ὁ Λουδοβίκος 14ος, ἀλλὰ οὔτε πάλι καὶ ὁ Γολιὰθ ποὺ ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ξανασυναντήσῃ τὴν γυναῖκα του, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ χωρίσῃ σὲ λιγάκι ὁριστικὰ μέχρι .. τοῦ ἑπομένου χρόνου. Οἱ γάμοι τοῦ Γολιὰθ ἔνιναν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ 1715. Ὡς τὴν ἐπογὴ αὐτή, ὁ καϋμένος ὁ γίγας ἦταν ἐογένης καὶ ἐνεφανίζετο μόνος του στὶς ἀπακοηάτικες τελετές. Κανένας δὲν γνωρίζει ὅμως ποῦ ὀφείλεται τὸ περίφημο αὐτὸ ἀποκρηάτικο ἔθιιο, ὅπως ἄλλωστε δὲν γνωρίζουμε ἀπὸ ποῦ προῆλθαν οἱ διάφορες ἄλλες συνήθειες τοῦ Καρναβαλιοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι οἱ γίγαντες ἔπαιζαν πάντοτε καὶ παντοῦ σχεδὸν σπουδαῖο ρόλο στὶς γιορτὲς αὐτὲς τῆς χαοᾶς. Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἡ ἀνάμνησις παλαιῶν μυθολογικῶν ἡρώων. Ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες μᾶς δίδει πάντως κάποιος Βέλγος ποὺ ἔκανε μεγάλην ἔρευνα νιὰ τὶς ἀποκρηάτικες συνήθειες τῆς πατρίδας του καὶ μπόρεσε νὰ συλλέξῃ ἐξαιρετικὰ πολύτιμο ὑλικό.

Ἔτσι μαθαίνομε π. χ. ὅτι οἱ γίγαντες ἐμφανίζονται γιὰ πρώτη φορὰ στὰ βελνικὰ καρναβάλια κατὰ τὸ ἔτος 1447 καὶ διαδίδοντα πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὴν μιὰ πόλι στὴν ἄλλη. Ὁ Γολιὰθ κάνει τὴν ἐμφάνισή του γιὰ πρώτη φορὰ στὰ 1469. ἀλλά, ὅπως εἴπαμε, χωρὶς νύφη. Τὸ ἔθιιο δὲν ἄργησε νὰ μεταδοθῆ στὴν Γαλλία, ὅπου ἐμφανίζονται οἱ πρῶτοι γίγαντες τοῦ καρναβαλιοῦ στὰ 1486. Λίγα χρόνια ἀργότερα — στὰ 1492— τοὺς συναντοῦμε καὶ στὴν Ὁλλανδία.

Ἂν ἐξαιρέσωμε τὸν Γολιὰθ, τὸν Λουδοβίκο καὶ ἡρωικὰ ἄλλα ἱστορικὰ ἢ μυθικὰ πρόσωπα ποὺ συναν-

Ἄνω: Ἡ ἡρωΐς Χρεστίνα Λαλέγκ τῆς πόλεως Τουρναί. Κάτω: Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' σὲ νεαρὰ ἡλικία περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς «Σημαιοφόρους» τοῦ Τουρναί.

τῶνται σὲ διάφορες χῶρες, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς γίγαντες ἔχουν μᾶλλον τοπικὸ χαρακτῆρα. Στὴν Λίλλη π.χ. τῆς Γαλλίας, ἡ γιγαντιαία κούκλα Ζὰν Μαγιὸτ, ὑπενθυμίζει κάποιαν ὁμώνυμη ἡρωΐδα ποὺ ἔζησε στὰ 1582 καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πληθυσμοῦ γιὰ νὰ διασπάσῃ τὴν πολιορκία τῆ πόλεως. Στὴν πόλι Φύρν, ὁ γίγας Σπόρκιν ὑπενθυμίζει τὸν ὁμώνυμο ἥρωα ποὺ ἐνίκησε στὰ 1302 στὴν μάχη τοῦ Ἐπερὸν ντ' Ὄρ.

Τὸ ἴδιο καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες πόλεις καὶ γωριὰ τῆς Εὐρώπης μπορεῖ κανείς. Βλέποντας τὶς παελάσεις τοῦ Καρναβαλιοῦ νὰ διδαχθῆ πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα ἀπὸ τὴν τοπική τους ἱστορία.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς μερικοὺς σνολαστικούς, ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεση νὰ κάνῃ μελέτες τὴν στιγμὴ ποὺ χορεύουν νύρω του οἱ ἀστεῖες φιγοῦρες καὶ ποὺ γαλάει ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς μουσικὲς καὶ τὰ ξεφωνητά.

Εὔδυμες ἱστορίες

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΙ ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΙ

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Ολὶβ ἔχουν τοὺς γυιούς των στὸ μέτωπο. Ἐκείνη τὴν μέρα ὁ Μάριος συναντᾶ στὸ δρόμο τὸν Ὀλίβ.

—Ἔχω ἕνα εὐχάριστο νέο νὰ σοῦ δώσω! τοῦ λέει.

—Ἀλήθεια; Γιὰ λέγε!

—Ὁ γυιός μου προβιάσθηκε.

—Συγχαρητήρια. Καὶ σὲ τί;

—Ἔγινε διαμετρημαμετρητής!

—Πῶς εἶπες;

—Διαμετρημαμετρητής.

—Καὶ τί πρᾶμμα εἶναι αὐτό;

—Νὰ περιμένῃ νὰ πεταχτῆ ἡ ὀβίδο ἔξω ἀπὸ τὸ κανόνι γιὰ νὰ μετρήσῃ κατόπιν μὲ τὴ μιζοῦρα πόσο ἄνοιξε τὸ στόμιο τοῦ κανονιοῦ!

—Ἀ!... Ἔχω ὅμως κι' ἐγὼ ἕνα εὐχάριστο νέο νὰ σοῦ δώσω...

—Γιὰ λέγε.

—Καὶ ὁ δικός μου γυιὸς προβιβάσθηκε!

—Μπράβο! Καὶ τί βαθμὸ πῆρε;

—Ἔγινε ποταμοκράτης!...

—Ποταμοκράτης; Τί πάει νὰ πῆ αὐτό;

—Νά, Ὅπως ξέρεις, ὁ γυιός μου εἶναι στὸ μηχανικό. Λοιπὸν αὐτὸς σταταὶ νὰ φτιάσουνε ἀπὸ πάνω καμμιὰ γέφυρα!

●

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ἡ νεαρὰ Κικὴ ἀναγγέλλει στὴν φίλη της Καίτη τοὺς προσεχεῖς γαμους της.

—Ὥστε θὰ τὸν πάρῃς τὸν Γιῶργο, Κική; ρωτᾶ τὴν φίλη της. Καὶ ὅμως μοῦ ἔλεγες γι' αὐτὸν ὅτι ὁ μισθός του μόλις τοῦ φτάνει γιὰ τὰ ἀτομικά του ἔξοδα.

—Ναί, ἀλλὰ θὰ κάνουμε οἰκονομίες: θὰ κόψουμε ὅλα τὰ ἀτομικά του ἔξοδα.

●

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ Γιαννάκης ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ τρώῃ τὰ νύχια του. Ὁ πατέρας του τὸν μαλλώνει γι' αὐτὸ καὶ μιὰ μέρα, γιὰ νὰ τὸν παραδειγματίσῃ καλλίτερα, τοῦ λέγει, δείχ ντας ἕναν χονδρὸ κύριο:

—Βλέπεις, Γιαννάκη, αὐτὸν ἐκεῖ τὸν χονδρὸ κύριο μὲ τὴν μενὰ κοιλιά; Λοιπόν, ἔγινε ἔτσι ἡ κοιλιά του, γιατὶ εἶχε κι' αὐτὸς τὴν κακὴ συνήθεια νὰ τρώγῃ μικρὸς τὰ νύχια του!

Ὁ Γιαννάκης δὲν εἶπε τίποτε.

Μιὰ μέρα ἦλθαν στὸ σπίτι ἐπισκέψεις. Μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτριῶν ἦταν καὶ μία κυρία ποὺ βρσκότανε σὲ κάποια εἰδικὴ κατάσταση, τὴν ὁποίαν λέμε καὶ ἐνδιαφέρουσαν.

Ὁ Γιαννάκης πλησιάζει τὴν κυρία μὲ τρόπο, καὶ μὲ ἕνα πονηρὸ χαμόνελο:

—Ξέρω, τῆς λέγει, γιατὶ εἶσθε ἔτσι...

—Γιατί; ψιθυρίζει ἡ ἄλλη κατακόκκινη.

—Τρώνατε μικὴ τὰ νύγια σας!.

Τὰ σύνδρομα τοῦ δικαστηρίου

Ἡ μυστηριώδης μάσκα

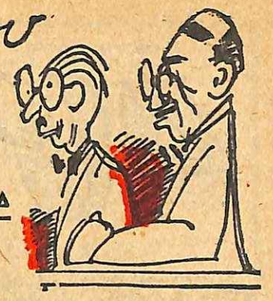

ΤΟΥ κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΚΕΙ, καταμεσῆς τοῦ δρομου, ἔγινε τοῦτο τὸ περίεργον: Ἕνας κύριος σοβαρὸς κατέβαινε τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας. Καὶ μιὰ ἐλαφρὴ ἀνέβαινε τὴν ἰδίαν ὁδόν. Ὅπου ὁ κύριος, ποὺ ἦταν μὲν σοβαρός, ὄχι ὅμως καὶ νευρικός, οὔτε ἔξαλλος, μόλις εἶδε τὴν κοπέλλα ἀνέκοψε τὸ βῆμα καὶ ἔγινε αὐτοστιγμεὶ ἔξαλλος. Δηλαδή, χωρὶς προεισαγωγήν, χωρὶς πρόλογον, χωρὶς κἀν στοιχειώδη προπαρασκευὴν τοῦ ἐδάφους, εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Βρὲ παληοθήλυκο, βρὲ κατσίκα, βρὲ παληομαϊμοῦ, βρὲ ἀνισόρροπη, δὲν ἔχεις ντροπή; Ἔ;

Ἡ κοπέλλα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτραβοῦσε τὸν δρόμον τη καὶ εἶχε ὕφος εὐθυμότατον. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ὁ οὐρανὸς πεντακάθαρος. Μιὰ ὑπέροχη ἀνοιξιάτικη λιακάδα μετέβαλλε τὰ πάντα εἰς χρυσάφι. Καὶ ἡ κοπέλλα ἦταν μόλις εἴκοσι ἐτῶν. Ἐννοεῖται, λοιπόν, ὅτι ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ ρυτιδώνῃ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τοῦ προσώπου της οὐδὲ ἴχνος νέφους. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, εὔκολα ἐννοεῖ κανεὶς τὴν κατάπληξιν τοῦ κοριτσιοῦ πρὸ τῆς θυέλλης ποὺ ἐνέσκυψε τόσον ἀπροόπτως. Ἐστάθηκε. Ἐκύτταξε. Καὶ εἶπε:

—Κύριε!

—Μαϊμοῦ!

—Σᾶς παρακαλῶ!

—Κατσίκα!

—Σᾶς ἀπαγορεύω:

—Ἀδιάντροπη!

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ λεξιλόγιον τοῦ σοβαροῦ καὶ ἐξάλλου κυρίου δὲν ἦταν πολὺ πλούσιον. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος εἶχε μιὰ ἐκπληκτικὴ ποικιλίαν καὶ ἀπερίγραπτον πλοῦτον εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῆς σειρᾶς τῶν ὀλίγων κολακευτικῶν λέξεων ποὺ μετεχειρίζετο τόσον ἐπιμόνως εἰς βάρος τῆς κοπέλλας. Τὴν ἔλεγε, ἤγουν, κατσίκα, μαϊμοῦ, ἀνισόρροπη, ἀνδιάντροπη. Ὕστερα ἀδιάντροπη, ἀνισόρροπη, μαϊμοῦ, κατσίκα. Ὕστερα παληοκατσίκα, παληομαϊμοῦ, ἀδιάντροπη, ἀνισόρροπη Ὕστερα ἀδιάντροπη, ἀνισόρροπη, παληορ παληοκατσίκα, παληοθήλυκο. Ὕστερα ἀνισόρροπη, παληοθήλυκο, κατσίκα, μαϊμοῦ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Κόσμος ἐμαζεύθη ἐκεῖ καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τόσον τὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ τὴν μαεστρίαν μὲ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο τὰ τέσσαρα-πέντε ὡραῖα σύτὰ ἐπίθετα. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔβγαζε τὸ πολυποίκιλον κομβολόγιον τῶν ὕβρεων. Ὅταν μερικοί, οἱ ψυχραιμότεροι καὶ φιλειρηνικώτεροι πάντοτε, ἀπεφάσισαν νὰ παρέμβουν, τὰ πράγματα εἶναν φτάσει εἰς σημεῖον κάπως ἐξύτερον. Δηλαδὴ ἡ μὲν νέα κατέφερε γραφικὰ χτυπήματα τῆ τσάντας της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐ σπαθοῦσε νὰ βουτήξῃ τὴν ποὸ ὀλίγου εὐῶμη κοτέλλα ἀπὸ τὸν λαιμόν, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν ἀτώτερον σκοπόν τοῦ — ὁ ὁποῖος ὑποέτω ἦταν ὁ πνιγμός.

Τὰ πράγματα, βέβαια, ὅπως ἐξελίχθησαν μοιραίως, ἔφθασαν εἰς τὸ δικαστήριον. Καὶ ἐκεῖ ὁ δικάζων ἴδρωσε ὡς ποὺ νὰ καταλάβῃ ἀκριβῶς περί τινος ἐπρόκειτο.

—Τί συνέβη;

—Μὲ κατέστρεψε αὐτὴ ἡ μουσίτσα.

—Ἄκουσε! Νὰ μιλᾷς χωρὶς χαρακτηρισμοὺς καὶ ὕβρεις.

—Μάλιστα.

—Λέγε λοπιόν.

—Ἦταν μὲ μάσκα.

—Ποῦ;

—Σ' ἕνα χορό.

—Λοιπόν;

—Κι' ἤμουν ἐγὼ μὲ τὴν γυναῖκα μου.

Ἦταν αὐτὸς μὲ τὴν γυναῖκα του.

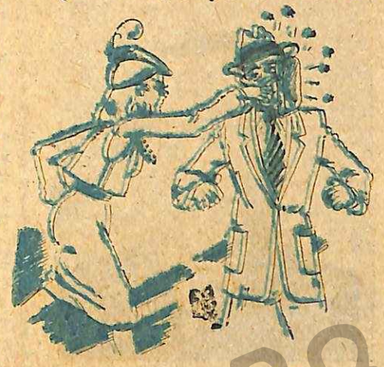

Κατέφερε τὴν τσάντα της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Σ' ἕνα χορό. Ἐκάθητο ἐκεῖ σεμνὰ-σεμνὰ σὲ μιὰ γωνιά. Κι' ἔπινε σεμνὰ-σεμνὰ τὸ κρασάκι του. Κι' ἔπετοῦσε σεμνὰ-σεμνὰ καμμιὰ σερπαντίνα. Κι' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐοηκωνόταν σεμνὰ-σεμνὰ κι' ἐχόρευε κανένα φοξ μὲ τὴν γυναῖκα του. Τύπος καὶ ὑπογραμμὸς συζύγου. Οὔτε νὰ κυττάξῃ, οὔτε νὰ γελάσῃ, οὔτε νὰ φλερτάρῃ. οὔτε νὰ ἐπιθυμήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς ἐλκυστικοὺς ἀγροὺς τῶν πλησίον. Ὅπου εἰς μίαν στιγμὴν ἔγινε τὸ κακόν. Ἐνεφανίσθη, δηλαδὴ, ἕνα ντόμινο μὲ μαύρη μάσκα, ἕνα θῆλυ ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγον μὲ κατοπληκτικὴν οἰκειότητα καὶ ἀπερίνραπτη θρασύτητα:

—Γειά σου Μιχάλη!

Ἡ σύζυγος ὠγρίασε. Ὁ σύζυγος ἐ κατέπιε κι' ἔδάγκωσε τὴν γλῶσσα του. Ἀλ ἐν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμε ἐμειδίασε ἐλαφρῶς — μοῦρχοντ ἐιδίαμα! — καὶ ἐψιθύρισε τάχα εὐθύμως:

—Γειά σου.

—Τί κάνεις; Πῶς πᾶνε οἱ κατα κτήσεις;

Ἡ σύζυγος ἄστριωσε. Ὁ σύζυγος ἐπρασίνισε. Ἀλλὰ ἡ μούρη μάσκα χαμοέκακος καὶ ἀνοικτίρμων, ἐπέμενε:

—Λοιπόν;

—Τί;

—Κυνηγᾶς πάντα;

—Ἐνώ;

—Ἄστα τώρα, Μιχαλάκη. Μὴ μᾶς κάνῃς δὰ τὸν τόσο σοβαρό, ἐπειδὴ εἶναι κοντά σου ἡ γυναῖκα σου. Εἶδα χτὲς τὴν Πόπη καὶ μαίνεται ἐναντίον σου.

—Πῶς;

—Καὶ τὴν Καίτη!

—Ἄσε τὶς σαχλαμάρες.

—Καὶ τὴν Ἑλένη!

—Γιὰ κάνε μου τὴ χάρη.

Ἡ σύζυγος εἶχε γίνει παπαροῦνα. Ὁ σύζυγος παρακαλοῦσε τὸν Πλούτωνα ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ τὸν καταπιῇ. Καὶ τὸ ἀπαίσιον ντόμινο ἐπέμενε:

—Ἔλα τώρα, καϋμένε. Περίμενέ με αὔριο στὴν γκαρσονιέρα σου, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς τάδε, θἄρθω στὶς πέντε.

Καὶ δώσασα ἡ μυστηριώδης ὕπαρξις τὴν τελευταίαν αὐτὴν χαριστικὴν βολὴν ἀπῆλθε, ἀφίσασα κεραυνοπλήκτους τὴν σύζυγον καὶ τὸν σύζυγον. Τὸ τί ἐπηκολούθησε, εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεων τοῦ γράφοντος γιὰ νὰ τὸ ἐκθέσῃ. Κακὴν-κακῶς ἔφυγαν ἀπὸ τὸν χορὸν οἱ δυὸ σύζυγοι. Στὸ σπίτι ἔγινε σκοτωμός:

—Καταστροφή.

—Λοιπόν;

—Ἡ γυναῖκα μου μαίνεται. Θέλει νὰ μὲ χωρίσῃ.

—Καὶ γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ ἡ δεσποινίς;

—Διότι ἤθελε.. ἔρωτα κι' ἐγὼ παντρεμένος ἄνθρωπος, τὴν ἀπέκρουσα. Μόλις τὴν εἶδα στὸν δρόμο ὅμως, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὰ νεῦρα μου.

Τὸ θῆλυ ὡμολόγησε μὲν ὅτι εἶχε προηγούμενα μὲ τὸν κύριον, ἠρνήθη ὅμως κατηγορματικῶς ὅτι ἦταν αὐτὴ ποὺ ἐνεφανίσθη μὲ μάσκαν. Δεκαήμερος κράτησις ἐπεβλήθη στὸν ἄνθρωπον. Ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε καὶ ὑβρίζει ἀκόμη ὅλα τὰ ντόμινα καὶ τὶς μάσκες τοῦ κόσμου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπὸ ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα:

«Ἡ Κα Π. Χ. δαλύτατα συγκεκινημένη ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων συμπαθείας καὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ δαρύαλγον πένθος της, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ποσφιλεστάτου καὶ πολυκλαύστου συζύγου της, εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς. Ἐπὶ τούτοις πληροφορεῖ τὴν ἀξιότιμον πελατείαν της ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον, ἐπανελαμβάνει καὶ πάλιν τὰς ἐργασίας της, ὡς ἰδίον πλέον λογαριασμόν, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κ. κοσμοπωλεῖον της ὅπου ἡ πιστή της πελατεία θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ εἴδη κοσμάτων καὶ ἀλλαντικῶν εἰς τιμὰς ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ!

40 χρόνια στά παρασκήνια • Ἀναμνήσεις τοῦ κ. Φ. Γιοφύλλη

Στόν «Φοίνικα»

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ φορὰ θέατρο ἑλληνόφωνο — ὄχι ἑλληνικὸ — εἶδα στὸν «Φοίνικα». Ὑπάρχει στὴν Κέρκυρα ἕνας παλαιότατος σύλλογος φίλων τοῦ θεάτρου μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ὁ σύλλογος αὐτὸς ἔχει κι' ἕνα θέατρο, ὅπου παίζει ὁ ἐρασιτεχνικό του θίασος. Καὶ θυμοῦμαι τώρα ἀπὸ παιδί, ὅταν ἤμουν μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου, ἀντίκρυζα ἀπ' ἔξω τὸ θέατρο τοῦ «Φοίνικος» μὲ τοὺς ροδόχρωμους τοίχους. Τὸ θέατρο αὐτὸ ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικό: ὅτι ἔχει δύο πλατεῖες. Μιὰ ὑπαίθρια γιὰ τὸ καλοκαίρι, ἐντελῶς ξέσκεπη καὶ δροσερώτατη, καὶ μιὰ κλειστὴ μέσα στὸ κτίριο, ἁπλῆ καὶ βολικὴ γιὰ τὸν χειμῶνα. Ἀνάμεσα στὶς δύο πλατεῖες εἶναι χτισμένη ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερά της τὰ καμαρίνια τῶν ἐρασιτεχνῶν. Ἔτσι ἡ αὐλαία τὸ καλοκαίρι σηκώνεται ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ὑπαίθριας πλατείας καὶ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κλειστῆς! Ὁ ὡραῖος αὐτὸς συνδυασμὸς κάνει ὥστε ὁ «Φοίνιξ» νὰ ἐργάζεται καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι. Ὡστόσο τὸ θέατρο αὐτὸ ἀνοίγει καὶ παίζει μόνο τὰ δράδυα τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν. Μὴν ξεχνᾶμε πὼς στὸν «Φοίνικα» καὶ πάντα καὶ τώρα παίζουν ἐρασιτέχνες, ποὺ ἔχουν τὶς δουλειές τους ὅλη τὴν ἑδδομάδα.

Στὸ «Φοίνικα» λοιπὸν πρωτοεῖδα θέατρο σ' ἑλληνικὴ γλῶσσα. Γιατὶ προηγουμένως εἶχα ἰδῆ τὶς Ἰταλικὲς ὄπερες. Θυμᾶμαι ποὺ ἦταν μιὰ σχολικὴ γιορτή. Κατὰ τὸ 1901... Μπῆκα κι' ἐγὼ στὴν γραμμὴ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ πήγαμε στὸν «Φοίνικα». Ἐκεῖ ἐμοίασεν ὁ Δῆμος τὰ δραδεῖα στοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς καὶ ὁ ἐρασιτεχνικὸς θίασος ἔπαιξε δυὸ κωμῳδίες. Ἦσαν μικρὰ θεατρικὰ ἔργα μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ Γαλλικό. Γελάσαμε λίγο καὶ φύγαμε εὐχαριστημένοι...

Ἀπὸ τότε ξαναεῖδα μερικὲς φορὲς στὸν «Φοίνικα» θεατρικὰ ἔργα παιγμένα ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνες του. Ἦταν ὅλα μεταφράσεις ἀπὸ δράματα καὶ κωμῳδίες. Μὰ οἱ Κερκυραῖοι τὰ δράδυα τῆς Κυριακῆς ἐγέμιζαν πόδυμα τὸ θέατρο γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ λίγο θέατρο στὴν γλῶσσα τους. Τότε ἑλληνικοὶ θίασοι δὲν ἐπήγαιναν καθόλου στὴν Κέρκυρα. Κι' ἔτσι ὁ «Φοίνιξ» ἦταν ἡ μόνη θεατρικὴ ἐκδήλωσις σ' ἑλληνικὴ γλῶσσα στὸ ὡραῖο νησί.

Κάθε χρόνο, μόλις ἀρχίζαν τὰ μαθήματά μας ἔρθανε στὸ Γυμνάσιο, καθὼς καὶ στὸ Ἀράκειο ἡ παράκληση τοῦ «Φοίνικος» γιὰ τὸ ψάρευμα νέων ἐρασιτεχνῶν. Ἐζήτουδε ὁ σύλλογος γυμνασιόπαιδες ἢ ἀρσακειάδες γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὰ στελέχη του. Τόσο οἱ παλαιότεροι ἐρασιτέχνες του ὅσο καὶ οἱ νεώτεροι, ἀρχίζαν νὰ παίζουν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦσαν γυμνασιόπαιδες ἢ ἀρσακειάδες. Ἀπ' αὐτοὺς μερικοὶ καὶ μερικές, σὰν ἔδγαιναν στὴν πρακτικὴ ζωή, ἐγκατέλειπαν τὴν ἐρασιτεχνία τοῦ θεάτρου, ποὺ δὲν ἄφινε λεφτά. Ἔτσι ὑπῆρχε ἀνάγκη διαρκῶς νὰ συμπληρώνεται ὁ θίασος...

Ἀρκετοὶ συμμαθητές μας ἐδοκίμασαν τότες τὴν ἱκανότητά τους στὸ θέατρο μὲ μικρὴ ὅμως ἐπιτυχία. Ὅσο γιὰ μένα δὲν σκέφθηκα ποτὲ νὰ κάμω τὴν δοκιμή...

— ✠ —

Ὁ δραματικὸς σύλλογος «Ὁ Φοῖνιξ»

Ὁ Ἄγγελος Χρυσομάλλης, ὅπως ἦταν ὅταν ἔπαιζε νεώτατος στὸ θίασο τοῦ «Φοίνικα» στὴν Κέρκυρα.

ἢ λαϊκώτερα «Ὁ Φοίνικας» ἱδρύθη τὸ 1875, δηλαδὴ ἔχει συνεχῆ ζωὴ 65 χρονῶν! Πρῶτος ἱδρυτής του ἦταν ὁ Γεράσιμος Ἀσπιώτης, πατέρας τῶν διευθυντῶν τῶν ἐργοστασίων ΕΛΚΑ. Γύρω στὸν Ἀσπιώτη ἐσχηματίσθη κύκλος φιλοτέχνων νέων καὶ γρήγορα ὁ ἐρασιτεχνικὸς σύλλογος ἄρχισε τὶς παραστάσεις του. Ἔπαιζε μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὸν μῆνα.

Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, τὸ 1895, ὁ «Φοῖνιξ» ἀπέκτησε καὶ τὸ κομψὸ θέατρό του μὲ τὶς δύο πλατεῖες. Ὁ Δῆμος Κερκυραίων ἔδωσε τὸ οἰκόπεδο μὲ τὸν ὅρο νὰ τοῦ τὸ ἐξοφλήσῃ ὁ Σύλλογος μὲ 100 δραχμὲς τὸν χρόνο. Μὰ χωριστὰ ἀπ' αὐτό, ὁ Δῆμος ἐδάνεισε ἀργότερα στὸν «Φοίνικα» καὶ 40.000 δραχμές. Τὸ κτίριο τοῦ θεάτρου ἐκτίσθη ἀπὸ τὰ μελη τοῦ Συλλόγου μὲ μετοχές.

Ἔτσι ἀπὸ τὸ 1895 κάθε δράδυ Κυριακῆς ὁ «Φοῖνιξ» εἶχεν ἐρασιτεχνικὴ παράσταση. Μὰ ἔπαιζε ὅλο μεταφράσεις καὶ ποτὲ δὲν ἐκάνεσθη νὰ δώσῃ καλὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Τὸ 1912 μὲ τὸν πόλεμο διέκοψε τὶς παραστάσεις του καὶ τὶς ξαναάρχισε τὸ 1914. Γρήγορα ὅμως διεκόπησαν καὶ πάλιν, γιατὶ μὲ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ἐπῆγαν οἱ Σύμμαχοι στὴν Κέρκυρα καὶ ὁ «Φοῖνιξ» μετεδλήθη σέ... Γαλλικὴ ἀστυνομία. Μὰ ἀφοῦ τὸ θέατρο δὲν ἔπαιζε, ὁ Σύλλογος δὲν μποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τοῦ Δήμου. Καὶ ὁ Δῆμος ζητοῦσε τὰ λεφτά του. Ἔτσι στὸ τέλος ἐπῆρεν ὁ Δῆμος τὸ θέατρο καὶ ἐγκατέστησεν ἐφεῖ κινηματογράφο...

Ἀργότερα ὅμως, τὸ 1925 συνεστήθη πάλιν ὁ Δραματικὸς Σύλλογος «Ὁ Φοῖνιξ»—ἐγεννήθη πάλιν ἐκ τῆς τέφρας του! —καὶ ξαναάρχισεν ὁ ἐρασιτεχνικός του θίασος νὰ παίζῃ στὸ διμέτωπο θέατρο. Πληρώνει ὅμως ὁ Σύλλογος 1000 δραχμὲς τὸν μῆνα νοίκι στὸν Δῆμο γιὰ τὸ θέατρό του. Τώρα γίνονται δύο ἢ τρεῖς παραστάσεις κάθε μῆνα. Καὶ παίζονται ἑλληνικὰ καὶ ξένα ἔργα, δράματα καὶ κωμῳδίες.

Σήμερα τὸ Συμδούλιο τοῦ «Φοίνικος» ἔχει πρόεδρο τὸν κ. Δημ. Βασιλᾶ. Ἀντιπρόεδρος καὶ προϊστάμενος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ «Φοίνικος» εἶναι ὁ κ. Χαρ. Φαγογένης. Ἀντιπρόεδρος καὶ ἐπιτηρητὴς τῆς Σχολῆς ὁ κ. Διον. Γιάγκας, ταμίας ὁ κ. Σπ. Καζιάνης, γραμματεὺς ὁ κ. Σπ. Ραφαήλοβιτς ἐπιμελητὴς ὁ κ. Νικ. Καραράκης, διευθυντὴς τῆς Σχολῆς ὁ κ. Βασ. Δαονῆς καὶ ἔφορος ὁ κ. Ι. Κυριάκης. Μ' αὐτὸ τὸ συμδούλιο ὁ «Φοῖνιξ» ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργο του, ποὺ τόσο τὸ ἀγαπήσαμε στὰ παιδικά μας χρόνια...

— ✠ —

Ἀνάμεσα στοὺς ἐρασιτέχνες τοῦ «Φοίνικος» ἦταν καὶ εἶναι διαλεχτοὶ ἐργάτες τοῦ θεάτρου. Μερικοὶ ἀπὸ κείνους, ποὺ ἐδλέπαμε τότε ἐκεῖ ὡς ἐρασιτέχνες, ἔγιναν ἀργότερα καλοὶ ἢ καὶ κορυφαῖοι ἠθοποιοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι ἀνάμεσα στοὺς παλαιοὺς ἐρασιτέχνες τοῦ «Φοίνικος» ἦσαν ὁ Ἄγγελος Χρυσομάλλης καὶ ὁ Τηλέμαχος Λεπενιώτης. Μὰ καὶ ἡ δίς Παυλογιάννη, ὁ Καδάδας καὶ ἄλλοι γνωστοὶ στὸ Ἀθηναϊκὸ θέατρο. Καλλίστη ἐρασιτέχνις ἦταν σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἡ μακαρίτισσα τώρα Μώρου, κατόπιν κυρία Παπαδοπούλου. Καὶ ἀνάμεσα στοὺς σημερινοὺς ἐρασιτέχνες τοῦ «Φοίνικος» ξεχωρίζουν μερικοὶ παλαιοὶ καὶ ἄριστοι ἠθοποιοί, ὅπως ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Βοραδῆς, ὁ κ. Ἄλκης Πιέρρος, ὁ κ. Περικλῆς Πιέρρος, αἱ δίδες Εἰρήνη καὶ Φωτούλα Βελλιανίτη καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλες.

— ✠ —

Ὁ Χρυσομάλλης καὶ ὁ Λεπενιώτης, ποὺ ἀργότερα κατέλαδαν κορυφαῖες θέσεις στὸ ἑλληνικὸ θέατρο, ἄρχισαν ἀπὸ τὸν «Φοίνικα». Ἀφοῦ ἐθριάμδευσαν ἐκεῖ, ἦρθαν στὴν Ἀθήνα κι' ἔγιναν ἀπὸ τὰ καλύτερα στελέχη τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ Χρηστομάνου. Ὁ Χρυσομάλλης ἦλθε στὴν Ἀθήνα τὸ 1901 καὶ ἔπαιζε στὴ «Νέα Σκηνή» ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της. Ἡ πρώτη του μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἀθήνα ἦταν ὁ ρόλος τοῦ Ἔκδαλ στὴν «Ἀγριόπαπια» τοῦ Ἴψεν.

Ὁ Τηλέμαχος Λεπενιώτης ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ προσελήφθη στὴν «Νέα Σκηνή» τὸν Γενάρη τοῦ 1902. Τὸν εἶχε συστήσῃ στὸν διευθυντὴ τῆς «Νέας Σκηνῆς» Κ. Χρηστομάνο ὁ συμπατριώτης του Χρυσομάλλης. Μὰ εἶναι περίεργος ὁ τρόπος τῶν ἐξετάσεων τοῦ Λεπενιώτη γιὰ νὰ μπῇ στὸ θίασο τῆς «Νέας Σκηνῆς». Ἂς τὸν διηγηθοῦμε:

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ ἰδιότυπος ἐκεῖνος Χρηστομάνος, τὸν ἐκύτταξεν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ τὸν ἐρώτησε σοδαρά:

— Εἶσθε κωμικός;

— Ναί εἶμαι, εἶπεν ὁ Τ. Λεπενιώτης.

— Εἶσθε δέδαιος; ξαναρώτησεν ὁ Χρηστομάνος.

— Μὰ διηύθυνα τὸν Ἐρασιτεχνικὸ θίασο τοῦ «Φοίνικος» ὡς πρῶτος κωμικός.

— Ἀφοῦ λοιπὸν λές πὼς εἶσαι κωμικός, εἶπε ξηρὰ ὁ Χρησομάνος, κάμε μὲ νὰ γελάσω.

— Πῶς νὰ σὲ κάμω νὰ γελάσῃς ἔτσι ἐκ τοῦ προχείρου;

— Πές μου ὅ,τι ξέρεις. Κανένα μονόλογο. Ἀπάγγειλε κάτι...

— Δὲν ξέρω τέτοια πράγματα. Ἐμεῖς παίζαμε ἔργα. Δὲν ἐλέγαμε μονολόγους καὶ ποιήματα.

— Καλά. Πές μου τότε μιὰ φράση ἀπὸ κάποιο ἔργο.

Ὁ Λεπενιώτης τότε ἔγασε τὴν ὑπομονή του κι' ἔδγαλε μιὰ ἀπελπισμένη στριγγιὰ φωνή:

— Ἄ! Ἄ! Ἄ!

Ἡ φωνή του λοιπὸν αὐτὴ ἦτο γελοματισμένη κωμικώτατα. Τόσο πολὺ μάλιστα ποὺ ὁ Χρηστομάνος δρέθηκε ἀνάσκελα στὴν καρέκλα του, σκασμένος στὰ γέλια! Κι' ὅλοι γύρω ὅσοι ἄκουσαν τὰ τρία «Ἄ!» τοῦ Λεπενιώτη εἶχαν ὁμοίως λιγωθῆ ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἔτσι ἐξετάσθηκε κι' ἐπέτυχεν ὁ Λεπενιώτης. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Χρηστομάνος τοῦ ἔδωσε τὸ δίπλωμα τοῦ κωμικοῦ καὶ τὸν ἐπῆραν ὡς «μύστην» στὸν θίασο τῆς «Νέας Σκηνῆς».

Γιὰ τὴν προσπάθεια τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ Χρηστομάνου θὰ μιλήσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο τῆς «Ἑδδομάδος».

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Σκέψεις

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἱκανὸς γιὰ τίποτε, τότε ἀρχίζει νὰ εἶναι... ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

Μὴν ἐμπιστεύεσθε στὰ ἐξωτερικά μόνο φαινόμενα. Τὸ ταμπούρλο παρ' ὅλον τὸν θόρυδο ποὺ κάνει, εἶναι γεμᾶτο μὲ ἀέρα.

Ὅποιος μαζεύει γνωμικά, σκέψεις καὶ ἀποφθέγματα, μοιάζει μ' ἐκεῖνον ποὺ τρώει κεράσια: Στὴν ἀρχὴ διαλέγει τὰ ὡραιότερα κι' ἔπειτα τὰ τρώει ὅλα ἀνάκατα.

Ἕνας ἀνόητος μπορεῖ νὰ διατυπώσῃ σὲ μιὰ ὥρα τόσες ἀπορίες, ποὺ ἕνας σοφὸς νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὶς λύσῃ οὔτε σ' ὅσα χρόνια.

ΑΠ' ΟΛΑ ΛΙ' ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΕΦΟΔΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κάποιος μισογύνης εἶπε ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες, ἂν ὄχι ὅλες, ἀνταμείδουν τὶς εὐεργεσίες τῶν ἀνδρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ δολιότητα. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ ὅπλα ποὺ παρατάσσουν — πάντοτε κατὰ τὸν μισογύνηνη:

Στὴν γενναιότητα, τὴν πονηρία.
Στὴν αὐταπάρνηση, τὴν ἀχαριστία.
Στὴν τιμιότητα, τὴν ἀπάτη.
Στὸ κλάμμα, τὸ γέλιο.
Στὴν ἀγάπη, τὴν ἀδιαφορία.
Στὴν δυστυχία, τὸν σαρκασμό.
Στὸ χρῆμα... ὑποκύπτουν!

— ✠ —

Ἕνας ἄλλος μισογύνης ἀπεφάνθη:

Ἡ γυναῖκα ποτὲ δὲν κλαίει ἀληθινά, ἀλλὰ πάντα προσποιεῖται. Τὸ πρῶτο ἀληθινὸ δάκρυ της θὰ κυλήσῃ, ὅταν δῇ στὸν καθρέφτη τὴν πρώτη ρυτίδα τοῦ προσώπου της.

ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΛΑΝΕΣ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τέλειος, καὶ φυσικὸν εἶναι νὰ περιπίπτῃ σὲ πολλὲς πλάνες. Αὐτὲς τὶς πλάνες — ποὺ εἶναι πάντα οἱ ἴδιες — ἄπειροι φιλόσοφοι καὶ μεταρρυθμισταὶ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, θέλησαν νὰ τὶς διορθώσουν μὲ νουθεσίες, μὲ φοδέρες, μὲ νόμους. Ἕνας σύγχρονος Ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἀντεμετώπισε πρακτικὰ τὸ ζήτημα, καὶ καθώρισε τὶς ἑπτὰ μεγαλύτερες πλάνες τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἑξῆς:

1) Ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα ὅτι γιὰ νὰ προοδεύσωμε πρέπει νὰ συντρίψωμε τοὺς ἄλλους.

2) Ἡ τάσις νὰ στενοχωρούμεθα γιὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταδληθοῦν ἢ νὰ διορθωθοῦν.

3) Ἡ ἐπιμονή μας νὰ θεωροῦμε ἕνα πρᾶγμα ἀδύνατον, ὅταν ἡμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἐκτελέσωμε.

4) Ἀρνούμεθα νὰ παραμερίσωμεν ἀσήμαντες λεπτομέρειες, ὅταν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ κάτι τὸ σπουδαῖον.

5) Παραμελοῦμε ν' ἀναπτύξωμε καὶ νὰ ἐκλεπτύνωμεν τὸ πνεῦμα μας, διότι, δὲν ἔχομε ἀποκτήσει τὴν συνήθεια νὰ διαδάζωμε ἀρκετά.

6) Προσπαθοῦμε νὰ πιέσωμε τοὺς ἄλλους νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ ζοῦν κατὰ τὸν ἰδικό μας τρόπο.

7) Δὲν συνηθίζομε νὰ κάνωμε οἰκονομία τοῦ χρήματος.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 40

Τὸ 40 εἶναι λίγο γρουσούζικος ἀριθμὸς εἰς τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἔτσι τὸ 1840, ἡ Εὐρώπη εἶδε μεγάλες ἀναστατώσεις καὶ ταραχές, ἔμεινε δὲ εἰς τὴν Ἱστορία μὲ τὴν ὀνομασία τὸ «πειναλέον 40».

Τὸ 1640 ἄρχισε ὁ ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Ἀγγλία, ἐξετελέσθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἐκηρύχθη, ὡς γνωστόν, κατόπιν ἡ δικτατορία τοῦ Κρόμβελ.

Ἀλλὰ καὶ πιὸ βαθύτερα εἰς τὴν Ἱστορίαν συναντᾶ κανεὶς καὶ ἄλλα 40 μὲ διάφορες συμφορές.

Τώρα τὸ 1940 μὲ ποιὰ ὀνομασία θὰ μείνῃ ἄραγε στὴν Ἱστορία; Ὡς πολεμικὸν 40, ὡς πειναλέον 40, ἢ τίποτε ἄλλο; Αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίσωμε πρυσεχῶς.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ἕνας σοφὸς εἶπε: Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου δημιουργεῖται εἰς τὸ σπίτι. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαμορφωθῇ μὲ τὴν ἐκπαίδευση.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Ὁ ἀμερικανικὸς πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας ἐστοίχισε 120.000.000 λίρας.

Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος ἐστοίχισε 100.000.000 λίρας.

Ὁ πόλεμος τῶν Μπόερς ἐστοίγισε εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τῆς Ἀγγλίας 223.000.000 λίρας.

Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἀγγλία ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα, ἐξώδευσε 604.000.000 λίρας. Ποσὸν τρομακτικὸν γιὰ τὴ ἐποχὴν ἐκείνην.

Τὸ 1914 τὸ δημόσιον χρέος τῆς Ἀγγλίας ἦτο 640.000.000 λίρες.

Τὸ 1920 τὸ δημόσιον χρέος εἶχε φθάσει τὰ 7.527.000.000, δηλαδὴ ὁ νεώτερος πόλεμος ἦταν κατὰ πολὺ δαπανηρότερος τῶν πολέμων τῆς Ναπολεοντείου ἐποχῆς.

Ἡ πολεμικὴ δαπάνη κατὰ τὸ 1914 ὑπελογίσθη 1.000.000 λίρας τὴν ἡμέραν. Τὸ 1915 ἡ ἡμερησία δαπάνη τῆς Ἀγγλίας διὰ τὸν πόλεμον ἔφθασε τὰ 3.000.000 λίρας. Τὸ 1917 ἡ ἡμερησία δαπάνη ἦτο 7.000.000 λίρας.

Σήμερον, ὡς γνωστόν, καὶ ὅπως ἀνήγγειλεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἀγγλίας, ὁ πόλεμος στοιχίζει 6.000.000 λίρας τὴν ἡμέραν.

Μερικοὶ ὅμως οἰκονομολόγοι ὑπολογίζουν ὅτι τὰ ἔξοδα θὰ φθάσουν συντόμως σὲ 15 ἑκατομμύρια λίρες ἡμερησίως, ἤτοι περὶ τὰ 8 δισεκατομμύρια δραχμῶν.

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ὁ Ναπολέων συχνὰ ἐξετέλει θεαματικὲς γενναῖες πράξεις, διὰ νὰ δίνῃ θάρρος στοὺς στρατιῶτες του. Ἔτσι ἀνέδαινε σ' ἕνα δῶμα ἐν μέσῳ βροχῆς σφαιρῶν τοῦ ἐχθροῦ. Ἄλλοτε πάλι ἔσπευδε ἔφιππος πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐξερρηγνύετο μία δόμδα.

— ✠ —

Μία δραδυά, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Σικάγου, ὅπου ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Ἔντιν Μποὺθ ἔπαιζε τὸν «Ριχάρδον ΙΙ», κάποιος ἀνισόρροπος ἐπυροδόλησε ἐναντίον του. Ὁ ἠθοποιός, ἀντὶ νὰ φοδηθῇ, προχώρησε πρὸς τὸ προσκήνιον καὶ ἔδειξε εἰς τοὺς θεατὰς τὸν δράστην, ὁ ὁποῖος ἑτοιμάζετο νὰ πυροδοληση ἐκ νέου.

— ✠ —

Ὁ Νίτσε, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν δύναμη τῆς θελήσεώς του εἰς τοὺς μαθητάς του, ἄναψε μερικὰ σπίρτα καὶ τὰ ἄφισε νὰ καοῦν ἐπάνω στὴν παλάμη του, χωρὶς νὰ δείξῃ καθόλου ὅτι ἐπόνεσε.

Ο Ἄνθρωπος

Πού γύρισε ἀπό τόν ἄλλο κόσμο

Μία ἀληθινή ἱστορία

ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπό

ΑΘ. ΠΑΠΑΘΗΜΑ

Ἀπό τά προηγούμενα

Ὁ Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος ἀπό τή θύελλα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1914—1918 ξαναγυρίζει στήν Χαλκίδα ἀπό τήν Γαλλία, ὅπου ἔμενεν ἕως τότε. Ἀντίκρυ στό πατρικό του σπίτι ἐξακολουθεῖ νά μένῃ ἡ Λούλα, τό λουλούδι τοῦ Εὐρίπου, ὅπως τή λένε στή Χαλκίδα, γιά τήν ὀμορφιά της. Ὁ Γιάγκος καί ἡ Λούλα ἐπέρασαν μαζί τά παιδικά τους χρόνια. Τή Λούλα ὅμως θέλει τώρα νά τήν παντρέψῃ, παρά τήν θέλησή της, ὁ πατέρας της, ἕνας εὐκατάστατος ἐργοστασιάρχης, μ' ἕνα νεαρόν τραπεζιτικόν ὑπάλληλο, τόν Ἄγγελο Σ. Ἡ Λούλα ἀποκρούει τόν γάμον αὐτόν, γιατί εἶναι βεβαία, ὅτι ὁ Ἄγγελος θέλει νά τήν πάρῃ γιά τήν προῖκα της. Ὁ πατέρας της ὅμως ποὺ τήν νομίζει ὑπεύθυνη γιά τήν διάλυση τοῦ συνοικεσίου, τήν φέρνει στήν Ἀθήνα, ὅπου τήν κλείνει ἐσωτερική σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, γιά νά πάρῃ τό δίπλωμά της ἀπό τό Ἀρσάκειο. Ὁ πραγματικός ἔνοχος γιά τή διάλυση τοῦ συνοικεσίου εἶναι ἡ φίλη τῆς Λούλας, ἡ Μιμή, ποὺ α' ἕνα διαβολικό τέχνασμα, καί συκοφαντώντας τήν Λούλα στόν Ἄγγελο καταφέρνει νά τήν ἐρωτευθῇ τρελλά ἐκείνος καί νά τήν παντρευθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στήν Ἀθήνα ὁ Γιάγκος μέ τήν μητέρα του. Συναντῶνται μέ τήν Λούλα κι' ἕνας ἀγνός ἔρωτας, γεννιέται ἀτίς καρδιές των.

Ἡ κ. Φρέδη ζητεῖ ἀπ' τόν πατέρα τῆς Λούλας τό χέρι τῆς κόρης του, γιά τό γυιό της, ἀλλ' ἐκείνος ἀρνεῖται.

17ον

ΗΖΟΖΩ εἶχε πεισθῆ—ὦ, ὄχι, δέν γελιόταν—ὅτι ὁ σκοπός τοῦ Γιάγκου γιά τή φίλη της ἦταν ἱερός. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Λούλα ἐπερίμενε μέ ἀγωνία στό οἰκοτροφεῖο. Ἡ συννεφιασμένη καί ψυχρή ἡμέρα τοῦ Γενάρη ἐσκορποῦσε περισσότερη μελαγχολία στήν πονεμένη καρδιά της. Εἶχε γυρίσει μόλις ἀπό τό Ἀρσάκειο. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ οἰκοτροφείου ἑτοίμαζε ἐν τῷ μεταξύ τό φαγητό στην τραπεζαρία. Μά ἡ δυεξη τῆς Λούλας εἶχε κοπῆ. Ἔτρωγε πολύ λίγο καί μηχανικά, ἀπορροφημένη ἀπό τίς μελαγχολικές σκέψεις της. Τό οἰκοτροφεῖο ἔμοιαζε τώρα γι' αὐτήν σάν μιά φρικτή φυλακή.

Καί ὅσω συλλογιζόταν ὅτι ὁ πατέρας της θά μποροῦσε, ἀντί νά τήν κλείση ἐκεῖ νά τήν ἐμπιστευθῆ σέ μιά ἀπό τίς συγγενικές οἰκογένειες ποὺ εἶχαν στήν Ἀθήνα, τόσο ἡ ἀπελπισία της ἐμεγάλωνε.

Ἐπί τέλους, ἡ Ζοζώ ἐγύρισε στό οἰκοτροφεῖο χαρούμενη. Ἡ Λούλα, κάθε φορά ὅπου ἄκουε τό κρεμαστό κουδοῦνι τῆς πόρτας, ἔνοιωθε τήν καρδιά της νά τυπᾶ. Τό κουδοῦνι ποὺ τό εἶχαν ἐκεῖ ἐπίτηδες, γιά νά προειδοποιῆ τό θυρωρό, ἄν τυχόν ἔβγαινε καμμιά ἀπό τίς μαθήτριες κρυφά, προειδοποίησε καί τή Λούλα γιά τό γυρισμό τῆς φίλης της.

—Ἔνω νά σοῦ δώσω κάτι, τῆς εἶπε ἡ Ζοζώ, μόλις τήν εἶδε στό διάδρομο. Νσί, ἀλλά ὄχι ἐδῶ. Κινδυνεύουμε νά μᾶς ἰδοῦν... Κατεβᾶ στό περιβόλι κι' ἔρχομαι.

Σιωπηλή καί ἀνήσυχη ἡ Λούλα κατέβηκε στό περιβόλι. Ἀναρωτιόταν, τί ἤταν αὐτό ποὺ ἐπρόκειτο νά τῆς δώση ἡ Ζοζώ. Δέν ἐφανταζόταν ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε γράψει τίς λίγες ἐκεῖνες γραμμές ποὺ ἐφανέρωναν τό εἰλικρινές αἴσθημά του... Καί ὅταν ἡ Ζοζώ τή συνήντησε σέ λίγο στό περιβόλι καί τῆς διηγήθηκε μέ ὅλες τίς λεπτομέρειες τή συνάντησή της μέ τόν Γιάγκο, τῆς εἶπε, ἐξ ἄλλου πῶς οἱ ἐντυπώσεις της ἀπό τόν ἀγαπημένο της ἦταν ἄριστες, ἡ Λούλα ἐδιάβασε καί ξαναδιάβασε τίς λίγες γραμμές ποὺ τῆς ἔγραψε ὁ Γιάγκος μέ πολλή συγκίνηση. Καί τότε, νικώντας κάθε ἀμφιβολία, αἰσθάνθηκε τήν ἐπιθυμία νά τοῦ νοιώση κι' ἐκείνη, ν' ἀπαντήση στό σύντομο μά γενάτο ἀπό ἀληθινή ἀνάπη καί ἀπό εἰλικρίνεια γράμμα του. Ὁ γιός ἀπελπισμένος τήν κατοδιά της τό αἴσθημα αὐτό. Καί οὔτε κἄν συλλογιόταν τά λόγια ποὺ τῆς εἶπε τῆ ἄλλοτε ἡ Μιμή, ὅταν ἀκόμα ἦταν στήν Χαλκίδα, ὅτι μιά κοπέλλα δέν πρέπει νά γράφη ποτέ σ' ἕνα νέο γιά νά μήν ὑπάρχουν γράμματά της στά χέρια του. Μπροστά στό ἀγνό αἴσθημά της, ἡ σκέψη αὐτή ἐφαινόταν ἀστεβάβαλη.

—Εἶναι ἀποφασισμένος ὁ κ. Γιάγκος νά φύγη σύντομα γιά τή Χαλκίδα, τῆς εἶπε ἡ Ζοζώ. Θά πάη νά συναντήση ἡ Λούλα τόν πατέρα σου.

Ἡ Λούλα ἐκόκκινισε θλιμμένη τό κεφάλι.

Ἤξερε πῶς ὁ πατέρας της ἦταν ἀπαράβατος καί ἄν ἀποφασίζε νά κάμη κάτι γι' αὐτήν ἀνώφελα.

—Δέν μπορεῖς νά εἶσαι βεβαία γι' αὐτό τῆς εἶπεν ἡ Ζοζώ. Ἐξ ἄλλου, ὁ κ. Γιάγκος ἔχει ὅλα τά προσόντα ἑνός καλοῦ νέου. Ἡ λίγη ὥρα ποὺ ἔμεινα μαζί του, μ' ἔπεισε γι' αὐτό. Ναί, Λούλα σ' ἀγαπάει εἰλικρινῶς καί ὅπως κατάλαβα, εἶναι ἕτοιμος νά κάνη κάθε τί, γιά νά γίνη ἄνδρας σου. Τί ταιριαστό ζευγάρι ποὺ θά εἶσθε, ἀλήθεια.

Καί γιά νά παρηγορήση τή φίλη της, ἡ Ζοζώ ἐγελοῦσε, τῆς ἔλεγεν εὐχάριστα λόγια, προμάντευε ἕνα ρόδινο, χαρούμενο μέλλον, ἐνῶ τό χρῶμα τῆς παρθενικῆς ντροπῆς ἔβαφε τά μάγουλα τῆς Λούλας. Ἄθελά της ἡ σκέψη της ἔφτερουγε τώρα στήν εὐτυχισμένη ἐκείνη στιγμή, ὅπου ὁ Γιάγκος θά ἐγινόταν, μπροστά στό Θεό καί στούς ἀνθρώπους ἄνδρας της. Ἐν τῷ μεταξύ ἔσφιγγε στό χέρι της, σάν νά ἐκρατοῦσε ἕνα πολύτιμο θησαυρό, τό γραμματάκι τοῦ Γιάγκου. Καί συλλογιζόταν πῶς ἡ τύχη βοηθεῖ καμμιά φορά ἕνα ἀγνό αἴσθημα. Ἡ τύχη τῆς εἶχε φέρει μπροστά της ἀνεπάντεχα τή Ζοζώ ἡ ὁποία μόλις ἐβεβαιώθηκε ὅτι τό αἴσθημα τῆς φίλης της ἦταν ἀγνό ἐπροθυμοποιήθηκε νά τή βοηθήση.

—Σέ δυό μέρες θά ξαναγυρίσ στήν Ἀθήνα ὁ κ. Γιάγκος, τῆς εἶπε ἡ Ζοζώ.

Ἡ Λούλα ἐτινάχθηκε, σάν νά ἐξυπνοῦσε ἀπό ἕνα τερπνό ὄνειρο, στή σκληρή πραγματικότητα. Τά μεγάλα φωτεινά μάτια της ἐκύτταξαν μέ ἐλαφοὸν τρόμο τή Ζοζώ.

—Θά μπορέση νά συναντήση εὔκολα τόν μπαμπᾶ σου; τή ρώτησε ἡ Ζοζώ, ἔπειτα.

Θλιμμένη ἡ Λούλα τῆς ἀποκρίθηκε:

—Καί ἄν τόν βοῆ πρός τί; Ὁ πατέρας μου δέν ἀλλάζει γνώμη. Τόν ξέρω καλά.

Ἕνας βαθύς, πονεμένος ἀναστεναγμός ἐβγῆκε μέσα ἀπό ὁ στῆθος της. Ἔπειτα εἶπε μέ παραφορά, ἐνῶ τά μάτια της ἦσαν δακρυσμένα:

—Σοῦ ὁρκίζομαι, Ζοζώ, ἄν δέν συλλογιζόμουν τή μητέρα μου, θά ἔκανα μιά τρέλλα... Δέν μπορῶ πιά. Ἡ ζωή αὐτή εἶναι μαρτυρική γιά μένα. Νυχτοημερώνομαι μέ τήν ἀγωνία στήν καρδιά. Ἄν ἤμουν σπίτι μου, θά μποροῦσα νά πνίξω ἴσως τόν πόνο μου. Μά ἐδῶ, ἀνάμεσα σέ ξένους, φυλακισμένη, κλεισμένη, περιφρονημένη ἀπό τή διευθύντρια!... Ἡ ἀπελπισία μου ἔχει φθάσει στό ἀπροχώρητο. Ἄν δέν εἶχα καί σένα νά μέ παρηγορῆς!...

Ἐκείνη τή στιγμή, μέσα ἀπό ἕνα παράθυρο τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἀκούσθηκε ἡ φωνή τῆς ἐπιμελητρίας τοῦ οἰκοτροφείου ποὺ ἔλεγε στά δυό κορίτσια:

—Ὁ καιρός δέν εἶναι γιά τό περιβόλι. Ἐλᾶτε πάνω. Θά κρυολογήσετε.

Ἡ Λούλα ἐτρόμαξε.

Ἔσφιγγε περισσότερο στό χέρι της τό γραμματάκι τοῦ Γιάγκου, σάν νά ἐφοβόταν μή τυχόν τό ἀνακαλύψη κανένας. Καί ἐνῶ ἀνέβαιναν στή σκάλα, ἐμουρμούρισε μέ παράπονο στή Ζοζώ:

—Δέν φοβᾶται μή τυχόν κρυολογήσωμε ἡ ἐπιμελήτριά μας, ἀλλά μέ παρακολουθεῖ, γιατί αὐτή τήν ἐντολή ἔχει ἀπό τή διευθύντρια. Θέ μου, δέν ἀντέχω πιά, ὅλα αὐτά μοῦ φαίνονται τόσο ἐξευτελιστικά! Μέ ταπεινώνουν τόσο!...

Ἡ Ζοζώ τήν καθησύχασε. Τῆς εἶπε ὅτι θά ἐπήγαινε ἔπειτα ἀπό δυό μέρες πάλι στό γραφεῖο τοῦ Γιάγκου, γιά νά πληροφορηθῆ τί εἶχε ἀπογίνει μετά τή συνάντηση τοῦ νέου μέ τόν πατέρα τῆς Λούλας.

—Σ' εὐχαριστῶ τῆς ἐψιθύρισε ἡ πονεμένη Λούλα. Εἶσαι πολύ καλή.

—Εἶμαι ἁπλῶς ὁ «ταχυδρόμος δυό ἐρωτευμένων» ποὺ ἀγαπιῶνται εἰλικρινῶς, τῆς ἀποκρίθηκε μέ τό γεμᾶτο ἀφέλεια χαμόγελό της ἡ Ζοζώ.

Τήν ἴδια στιγμή ἐκτύπησε τό κουδοῦνι γιά τό γεῦμα. Ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ οἰκοτροφείου μπῆκαν στήν τραπεζαρία μέ χαρούμενα ξεφωνητά, μέ εὔθυμα χαμόγελα. Καί μόνο ἡ Λούλα ἦταν σιωπηλή καί μελαγχολική, γιατί νόμιζε πῶς ξανάβλεπε μπροστά της τήν σκληρόκαρδο πατέρα της, νά τῆς ξαναλέῃ τά τόσο ταπεινωτικά ἐκεῖνα λόγια γιά τόν ἀγαπημένο της. Καί ἡ καρδιά της ἐσπαρασσόταν ἀπό τήν ἀγωνία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Μέσα στό τραῖνο, ποὺ ἐπήγαινε στή Χαλκίδα, ὁ Γιάγκος ἐσκεπτόταν πῶς θά μιλοῦσε στόν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του. Κι' εὕρισκε προτιμότερο νά μή πάη γιά ἕνα τετελεσμένο γεγονός τήν ἄρνηση τοῦ κ. Στέφανου στή μητέρα του, ἀλλ' ἀπλῶς γιά μιά μικρή ἀνοβολή γιά μιά παράταση, ὡς τήν ἡμέρα, ὅπου ἡ Λούλα θά ἔπαιρνε τό δίπλωμά της ἀπό τό Ἀρσάκειο.

Φθάνοντας στή Χαλκίδα, εἰδοποίησε μ' ἕνα μπιλλιετάκι του τόν πατέρα τῆς Λούλας. Τοῦ ἔγραφεν ὅτι ἤθελε νά τόν ἰδῆ γιά μιά σοβαρά ὑπόθεση. Ὁ κ. Στέφανος τοῦ ἀπάντησε πῶς θά τόν ἐπερίμενε στό ἐργοστάσιό του. Ἡ ἀπάντηση αὐτή ἀνησυχησε κάπως τόν Γιάγκο ποὺ εὐκεφωνήσε γιά μιά στιγμή ὅτι ὁ κ. Στέφανος ὑποκριμα ἴσως ἀπεφεύγε τή συνάντηση τῶν στό σπίτι του.

Στίς πέντε τό ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Γιάγκος ἦταν στό ἐργοστάσιο τοῦ κ. Στεφανου, στό μικρό γραφεῖο του, τό περιβιβυρισμένο ἀπό ξύλινα καγκελα. Ὁ πατέρας τῆς Λουλας τόν ὑποδέχθηκε μέ τή συνηθη ψυχρότητά του καί τή ὑποπτία του. Τοῦ ἔδωσε μια καρέκλα κι' ἐκεινος κάθησε ἀντικρυ του.

—Σας ἀκουω. Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε; τόν ρωτησε ὁ κ. Στέφανος, ἐνῶ ὁ Γιάγκος ἐπεριμενε να τοῦ κανη πριν λογο γιά τή μητέρα του, νά τόν ρωτήση πως ἔτυχε να βρεθῆ στη Χαλκιδα, πάλι...

—Δέν σάς εἶναι ὁλωσδιόλου ἄγνωστο αὐτό ποὺ θά σας πῶ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Γιαγκος. Πρόκειται γιά τή δεσποινίδα κόρη σας...

Μέ μια ἀποτομη χειρονομία, ὁ πατέρας τῆς Λούλας τόν διέκοψε. Καί ταραγμένος, αὐστηρός, τοῦ εἶπε:

—Περιττόν νά προχωρήσετε, κύριέ μου. Το ζήτημα αὐτό ἔχει λυθῆ, νομίζω.

—Πῶς ἔχει λυθῆ; τόν ρώτησεν ὁ Γιάγκος, χλωμιάζοντας.

—Ἔδωσα τήν ἀπάντηση ποὺ εἶχα νά δώσω στή μητέρα σας, ὅταν ἤμουν στήν Ἀθήνα.

—Ἄν δέν γελιέμαι, εἴπατε στή μητέρα μου ὅτι ἡ δεσποινίς κόρη σας θά πάρη τό δίπλωμά της ἀπό τό Ἀρσάκειο κι' ἔπειτα θά...

Μέ ὑψωμένη τή φωνή, ὁ κ. Στέφανος τόν διέκοψε:

—Σᾶς παρακαλῶ, γιά νά τελειώνουμε μιά γιά πάντα. Τό ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κόρης μου δέν πρέπει νά σᾶς ἐνδιαφέρῃ. Τό εἶπα καί στή μητέρα σας. Χωρίς νά τά πολυλογοῦμε, ἀποκρούω, κύριέ μου, τόν γάμον αὐτόν...

—Θά ἔχετε σοβαρούς λόγους γιά νά τόν ἀποκρούετε, τοῦ εἶπε ὁ Γιάγκος μέ ταραχή.

—Δέν εἶμαι, νομίζω, ὑποχρεωμένος νά σᾶς πῶ, γιά ποιούς λόγους δέ σᾶς θέλω γιά γαμπρό μου. Νομίζω ὅτι ἔχω τό δικαίωμα, σάν πατέρας, ν' ἀρνηθῶ. Δέν εἶν' ἔτσι;

—Καί ἀν σᾶς παρακαλοῦσα νά μοῦ κάμετε γνωστούς τούς λόγους αὐτούς; ἐπέμεινε ὁ Γιάγκος, χλωμός πάντα καί ταραγμένος.

—Θά σᾶς ἔλεγα ὅτι δέν ἔχω νά δώσω λογαριασμό σέ κανένα! τοῦ ἀπήντησε ἀπότομα ὁ κ. Στέφανος.

Ὁ Γιάγκος ἐσηκώθηκε.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε μία μη ἐρώτηση; εἶπε.

—Τί θέλετε;

—Ἡ ἀπάντησή σας ὁριστική;

—Ὁριστικωτάτη, κύριέ μου. Καί θά μοῦ κάμετε τή χάρη νά μή μέ ἀπασχολήσετε πιά γι' αὐτό οὔτε σεῖς, οὔτε ἡ μητέρα σας. Τ' ἀκοῦτε;

Ὁ κ. Στέφανος εἶχε γίνει κατακόκκινος. Ὁ Γιάγκος, ἐξ ἄλλου, ποὺ συγκρατήθηκε μέ πολύν κόπο, γιά νά μή τοῦ ἀπαντήση μέ τόν ἴδιον τρόπο, μέ τόν ὁποῖον τοῦ μιλοῦσε κι' ἐκεῖνος — καί συγκρατήθηκε γιά χάρη τῆς πολυαγαπημένης του — ἐπῆρε τό καπέλλο του γιά νά φύγῃ.

—Νομίζω εἶπε μέ ταραχή, ὅτι ἡ οἰκογένειά μας δέν σᾶς εἶναι ἄγνωστη. Γι' αὐτό ἔλαβα τό θάρρος νά ἔλθω νά σᾶς ζητήσω τό χέρι τῆς κόρης σας, ἡ ὁποία ἔχω λόγους νά πιστεύω ὅτι δέν μέ ἀποκρούει.

— ✠ —

Τά τελευταῖα λόγια τοῦ νέου ἔκαναν τόν πατέρα τῆς Λούλας ἔξω φρενῶν. Χτυπώντας το χέρι του πάνω στό μικρό γραφεῖο του, φώναξε:

—Ὥστε ἔτσι; Ἔχετε λόγους νά πιστεύετε πῶς ἡ κόρη μου σᾶς συμπαθεῖ, ἔ; Ὡραῖα μοῦ τά καταφέρατε σεῖς καί ἡ κυρία μητέρα σας...

—Σᾶς παρακαλῶ, νά μή βρίζετε τή μητέρα μου, γιατί εἶναι ἱερό πρόσωπο γιά μένα, τόν διέκοψε ὁ Γιάγκος.

—Δέν τή βρίζω. Δέν συνηθίζω ἄλλωστε νά βρίζω. Λέω τήν ἀλήθεια. Καί ἐπειδή συνήθισα νά εἶμαι εἰλικρινής δέν σᾶς κρύβω ὅτι καί ἡ μητέρα σας ἔπαιξε πολύ ἄσχημο ρόλο στήν ὑπόθεση αὐτή. Νομίζετε, κύριε, ὅτι δέν ξεύρω ὅτι ἡ μητέρα σας σκοπίμως, ὅταν σεῖς ἐγλεντοκοπούσατε στό Παρίσι, ἔβαζε τήν κόρη μου καί τῆς ἔγραφε τά γράμματα ποὺ σᾶς ἔστελνε, γιά νά δημιουργήση ἔτσι ἕνα σύνδεσμο μεταξύ σας;

—Δέν εἶν' ἀλήθεια αὐτό, ἐψιθύρισεν ὁ Γιάγκος. Ἡ μητέρα μου ὑποφέρει ἀπό τά μάτια της. Γι' αὐτό παρεκάλεσε τή δεσποινίδα Λούλα νά τῆς γράφη τά γράμματα.

—Τέλος πάντων ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Φθάνει νά σταματήση ὥς ἐδῶ ἡ ἱστορία αὐτή. Ἡ κόρη μου δέν εἶναι γιά σᾶς, κύριέ μου. Τελείωσε.

—Ἐπιμένω νά μάθω τούς λόγους τῆς ἀρνήσεώς σας, εἶπεν ὁ Γιάγκος.

—Αὐτή εἶναι ἀδιακρισία ἐκ μέρους σας.

—Σᾶς παρακαλῶ, τόν διέκοψεν ἀ-

Ἐπιμένω νά μάθω τούς λόγους τῆς ἀρνήσεώς σας, εἶπεν ὁ Γιάγκος.

Ἐξανάβλεπε τόν πατέρα της νά τῆς λέη ταπεινωτικά λόγια γιά τόν ἀγαπημένο της.

συγκράτητος, αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Γιάγκος. Ἀδιακρισία εἶναι ἡ δική σας ποὺ δὲ φέρεσθε, ὅπως πρέπει νὰ φερθῆτε σ' ἕναν νέον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης σας, γιατὶ τοῦ τὸ ὑπαγορεύει ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του!

—Ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς, ἔ; ἐφώναξε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ κ. Στεφανος. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι μπαλώματα, κύριέ μου, δικαιολογίες, προσχήματα...

—Ἂν μὲ τὰ λόγια σας αὐτὰ ἐννοεῖτε τὴν προῖκα ποὺ παίρνει ἡ κόρη σας, σᾶς δηλώνω καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὸ δηλώσω καὶ ἐγγράφως ὅτι παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν προῖκα ποὺ τῆς δίνετε. Παραιτοῦμαι. Τ' ἀκοῦτε;

Πάλι ἐγέλασε εἰρωνικὰ ὁ κ. Στέφανος καὶ στριφογυρίζοντας στὸ χέρι του τὴν ἁλυσίδα μὲ τὰ κλειδιά του, εἶπε σιγώτερα καὶ σὰν νὰ ἐμονολογοῦσε:

—Αὐτὰ τὰ λὲν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους σας στὴν ἀρχή...

—Κύριε, ἐφώναξε τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμό του ὁ Γιάγκος. Μὲ βρίζετε... Προσέχετε!... Καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου.

—Δὲ σᾶς βρίζω, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κ. Στέφανος μὲ μιὰ δυσφορία ποὺ ἐφανέρωνε ὅτι ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορώτερο ἡ συνομιλία αὐτή. Δὲ σᾶς βρίζω. Σᾶς μεταδίδω, ἁπλούστατα, τί λέει ὅλη ἡ Χαλκίδα γιὰ σᾶς!

—Τί λέει ἡ Χαλκίδα γιὰ μένα; τὸν ρώτησε ὁ Γιάγκος κατάπληκτος

—Μπά; ἔκαμε εἰρωνικὰ ὁ πατέρας τῆς Λούλας. Προσποιεῖσθε, λοιπόν, τὸν ἀνήξερο; Ἔ, τότε ἀφοῦ τὰ πράγματα ἔφθασαν ἕως ἐδῶ, θὰ σᾶς τὸ πῶ, γιὰ νὰ τελειώνωμε μιὰ γιὰ πάντα. Ὅλη ἡ Χαλκίδα ἔμαθεν ὅτι στὸ Παρίσι συζοῦσατε παρανόμως μὲ μιὰ γυναῖκα τ' ἔχετε ἀποκτήσει παιδὶ μαζί της.

—Ψέμματα! Εἶναι ψέμματα! ἐφώναξε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμό του ὁ Γιάγκος. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε, ἂν θέλετε... Εἶναι ψέμματα... Ταπεινὴ ψευτιά! Αἰσχρὴ συκοφαντία...

—Νὰ τὸ ἐξακριβώσω, ἐγέλασε εἰρωνικὰ καὶ μὲ κάποια περιφρόνηση ὁ κ. Στέφανος. Νὰ κάνω ἕνα ταξιδάκι, τώρα μὲ τὸν πόλεμο, στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ μάθω ἂν συζοῦσατε παρανόμως στὸ Παρίσι μὲ μιὰ γυναῖκα, ἔ; Ὡραία δουλειά. Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ ἥσυχο, κύριε. Φθάνει πιά. Ἀρκετὰ μὲ ἀπασχόλησε αὐτὴ ἡ δουλειά. Ἔχει, δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ Χαλκίδα κι' ἄλλες κοπέλλες, ὥστε μπορεῖτε νὰ πάρετε καμμιὰ ἀπ' αὐτές, νομίμως βέβαια...

— ✠ —

Ἐτόνισε ἐπίτηδες ὁ κ. Στέφανος τὸ «νομίμως», γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸν νέον ὅτι εἶχε πιστεύσει τὰ ὅσα ἔλεγαν γι' αὐτόν, ὅτι συζοῦσε παρανόμως μὲ μιὰ γυναῖκα στὸ Παρίσι. Καὶ ὁ Γιάγκος, κατάχλωμος ἀπὸ τὴν ταραχή του, τὸν ἐχαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ὁ κ. Στέφανος μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία τὸν ἐχαιρέτησε, ἀποφεύγοντας νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι

Ὅταν ὁ Γιάγκος εὑρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Στέφανου, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ὅλα ἐστριφογύριζαν κι' ἔσβυναν μπροστά του. Οἱ τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ γειμωνιάτικου ἡλίου, ποὺ ἐχανόταν πέρα ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ κι' ἀνάμεσα στὰ μυριόχρωμα συννεφάκια ποὺ τὰ ἔβαφε κατακόκκινα, τοῦ ἐφάνηκαν σὰν στερνὲς ἐλπίδες ποὺ ἔσβυναν. Ἀναρωτιόταν τώρα μὲ ἀπορία, μὲ κατάπληξη, μὲ ἀγανάκτηση ὁ Γιάγκος, ποιὸς εἶχε σοφισθῆ, ποιὸς εἶχε ξεστομίσει τὴν ταπεινὴ αὐτὴ ψευτιὰ εἰς βάρος του. Μὰ συλλογιζόταν ἐξ ἄλλου, ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε σοφισθῆ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τῆς ἀγαπημένης του γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὸ γάμο, μὲ τὸ φόβο ὅτι ὁ νέος τόσον καιρὸ ὅπου ἔμεινε στὴν Εὐρώπη, δὲν ἔμεινε γιὰ νὰ τελειοποιηθῆ στὴν ἐπιστήμη του, ἀλλὰ γιὰ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὶς «πεταλοῦδες» τοῦ εὔκολου ἔρωτα... Τί συκοφαντία!

Μὲ βῆμα ποὺ ἐκλονιζόταν, ὁ Γιάγκος διευθύνθηκε πρὸς τὴ Γέφυρα τοῦ Εὐρίπου. Τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ πορθμοῦ ἐκυλοῦσαν ὁρμητικά. Μὲ τὴ θλίψη στὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὴν ἀπογοήτευση ζωγραφισμένη στὸ χλωμὸ πρόσωπό του, ὁ Γιάγκος ἐπροχωροῦσε σκυφτός... Ἤθελε τώρα νὰ φύγῃ, τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ κεῖ, γιατὶ νόμιζε πὼς ἡ παρουσία τοῦ πατέρα τῆς πολυαγαπημένης του ἦταν ἕνα φοβερὸ καὶ ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία του. Μὰ τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο εἶχε φύγει ἀπὸ ὥρα. Ξαφνικὰ ἄκουσε κοντά του γέλια καὶ εὔθυμα ξεφωνητά.

Καὶ μιὰ δροσερή, κοριτσίστικη φωνή, εἶπε:

—Ὁ κύριος Γιάγκος.

Σχεδὸν ἀμέσως μιὰ κοπελλίτσα τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

—Ἡ δεσποινὶς Βιργινία, εἶπεν ὁ νέος.

Ἦταν ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Λούλας. Ἡ παρουσία της ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ χαρούμενο χαμόγελό της, ἡ ἀφέλειά της, σκόρπισε σὰν βάλσαμο παρηγοριᾶς στὴν καρδιὰ τοῦ νέου, ὕστερα ἀπὸ τὰ σκληρὰ λόγια τοῦ πατέρα της.

—Ἦλθε καὶ ἡ μητέρα σας; τὸν ρώτησε πρόχαρη καὶ ἀνύποπτη γιὰ ὅσα εἶχαν συμβῆ λίγο πρὶν στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα της, ἡ Βιργινία.

—Ὄχι, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιάγκος, πασχίζοντας μὲ ἀφάνταστον κόπο γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του. Ἦλθα μόνος μου καὶ φεύγω πάλι αὔριο τὸ πρωΐ.

—Δὲν θὰ σᾶς ἰδοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι; τὸν ξαναρώτησε ἡ ἀδελφὴ τῆς Λούλας.

Ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε τότε κατάματα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισε πὼς ἀντίκρυσε στὰ ἀθῶα γλυκὰ μάτια τῆς παιδούλας τὸ βελουδένιο βλέμμα τῆς Λούλας. Πόσο ἔμοιαζε ἡ Βιργινία μὲ τὴν ἀδελφή της! Ἀναθάρρησε ὁ Γιάγκος, σὰν τὸ βλέμμα αὐτὸ νὰ ἦταν μιὰ γλυκειὰ ὑπόσχεση, καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

—Δυστυχῶς δὲ θὰ μπορέσω. Νὰ πῆτε τοὺς χαιρετισμούς μου στὴν κυρία μαμᾶ σας...

Ἦταν ἕτοιμος νὰ τῆς πῆ: «Τὸν μπαμπᾶ σας τὸν εἶδα». Μὰ συγκρατήθηκε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Βιργινία, ποὺ ἐκρατοῦσε ἕνα μπουκετάκι φρεσκοκομμένους καὶ μυρωμένους μενεξέδες, τοὺς προσέφερε στὸ Γιάγκο καὶ μὲ τὴν ὡραία ἀθωότητα τῆς ἀνύποπτης παιδούλας, τοῦ εἶπε:

—Θὰ μοῦ κάμετε μιὰ χάρη;

—Βέβαια, ὅτι θέλετε, τῆς ἀπήντησε πρόθυμα ὁ Γιάγκος.

—Νὰ δώσετε τὰ λουλούδια αὐτὰ στὴν ἀδελφή μου. Θὰ τὴν βλέπετε στὴν Ἀθήνα... Δὲν πειράζει, ἂν μαραθοῦν λίγο στὸ τραῖνο. Νὰ τῆς πῆτε ὅτι τὰ στέλνω ἐγώ...

Ὁ Γιάγκος μὲ συγκίνηση ποὺ ἔκρυβε μὲ πολὺν κόπο, ἐπῆρε τοὺς μυρωμένους μενεξέδες ἀπὸ τὸ χέρι Βιργινίας. Ἔπειτα ἡ ἀδελφὴ τῆς Λούλας τὸν ἐχαιρέτησε, τοῦ εὐχήθηκε καλὸ ταξίδι καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὶς κοπελλίτσες ποὺ τὴν ἐπερίμεναν λίγο πιὸ πέρα.

Παράξενο, ἡ συνάντηση αὐτὴ μὲ τὴ Βιργινία, τοῦ εἶχε δώσει κάποιο θάρρος, τοῦ εἶχε ἀναπτερώσει τὶς ἐλπίδες...

Μὰ ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα, δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμεινε. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα τῆς Λούλας τοῦ ξαναῆλθαν στὸν νοῦ του... Τὸ ἀδιάκοπο βουητὸ τῆς θάλασσας συντρόφευε σὰν θλιβερὸ ἀκοπανιαμένο τὸν πόνο του καὶ ἡ σκέψη του ἐφτερούγιζε στὴν πολυαγαπημένη του, ποὺ τὴν ἔβλεπε λυπημένη, χλωμὴ καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια...

— ✠ —

Πόσο πένθιμο τοῦ φάνηκε ἐκεῖνο τὸ πωΐ, ποὺ ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο. Περνώντας ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Εὐρίπου, συλλογιζόταν μὲ σπαρανιὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ πνίξῃ τὸ ἀγνὸ αἴσθημά του γιὰ τὴ Λούλα, νὸ ζητήσῃ, κοντὰ σὲ ἄλλη κοπέλλα, τὴν εὐτυχία του... Μὰ ὄχι, ὄχι, αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις του. Τὸ μόνο ὄνειρο τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ Λούλα. Καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία!...

Εἶχε ἀφήσει τὸ σταθμὸ τῆς Χαλκίδας τὸ τραῖνο κι' ἡ ἀτμομηχανὴ στρίγγλιζε, περνώντας ἀπὸ τὶς γραμμὲς ποὺ ἔχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὴ θάλασσα, ὅταν ὁ Γιάγκος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ μπουκετάκι τοὺς μενεξέδες, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Βιργινία γιὰ τὴ Λούλα... Μυρωμένοι, δροσεροί, σὰν νὰ τοὺς εἶχε κόψει ἐκείνη μόλις τὴ στιγμὴ ἕνα ἁπαλὸ γυναικεῖο χέρι, ἦταν τὰ ὁλομόριστα λουλουδάκια. Καὶ κυττάζοντάς τα ὁ Γιάγκος ἑνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ γλυκοσκιρτᾷ, στὴ σκέψη ὅτι ἡ μικρὴ Βιργινία τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ δώσῃ τοὺς μενεξέδες στὴν ἀδελφή της. Μέσα στὴ γλυκειὰ λαχτάρα του γιὰ τὴν ἀγαπημένη του, ὁ εὐγενικὸς νέος δὲ συλλογίσθηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πόσο δύσκολο ἦταν νὰ ἰδῆ τὴ Λούλα. ....

.....

Τὸ τραῖνο ποὺ ἔφερνε τὸν Γιάγκο στὴν Ἀθήνα, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ ὁλοσκότεινο τοῦννελ τοῦ Τατοΐου, ὅταν ὁ νέος ἀντίκρυσε πάλι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Σὰν μιὰ γλυκειὰ ὑπόσχεση τότε, γεμάτη ἀπὸ χαρούμενες ἐλπίδες, τοῦ φάνηκαν οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου. Καὶ νά, ἔτσι ὅπως ἀντικρύζῃ πέρα, μακρυά, μιὰ ὁλοπράσινη λουρίδα καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὴν ἕνα μικρὸ κάτασπρο σπιτάκι, μιὰ μεγάλη ἀπόφαση ἀστράφτει ξαφνικὰ στὴ σκέψη του... Νὰ κάνῃ γυναῖκα του, παρὰ τὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, τὴ Λούλα!... Τὸ ἀπόμακρο ἐκεῖνο σπιτάκι, ποὺ εἶναι χωμένο στὰ γέρικα πεῦκα, τοῦ θυμίζει πὼς μπορεῖ νὰ ζητήσῃ, μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του, τὴν εὐτυχία, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Δὲν θυμᾶται ποῦ τὸ ἔχει διαβάσει, γιατὶ εἶναι πολὺ καιρός, μὰ τοῦ ξανάρνεται τώρα στὴ σκέψη: «Ἡ μεγάλη ἀγάπη νικᾶ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ στήνει περήφανα τὸ θρόνο της ποὺ λάμπει σὰν ἡλιοπερίχυτη ἡμέρα, τὸ θρόνο ποὺ τὸν σκεπάζουν τὰ πέταλα τῶν ἀνθῶν.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

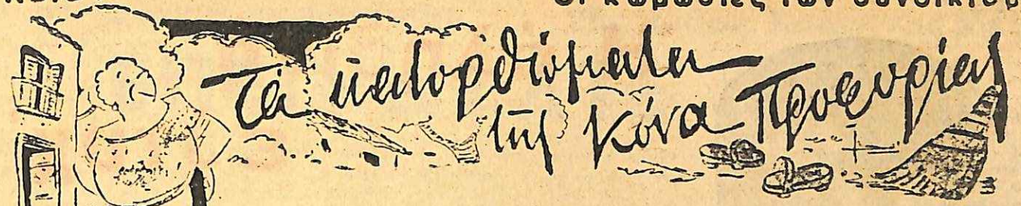

Η ΧΑΛΒΑΔΟΠΗΓΤΑ

ΑΠΟΒΡΑΔΙΣ ἑτοιμαζότανε ἡ Προφυρία, γιὰ νὰ πάῃ στὴν Καθαρὴ Δευτέρα, μὲ δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες ποὺ τὴν καλέσανε.

Τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, εἶχε στὸ τραπέζι προσκαλεσμένη τὴν μητέρα τοῦ γαμπροῦ της τοῦ Δημητράκη, τὴν κοκώνα Μανιὼ τὴν Πολίτισσα.

—Θὰ πᾶτε αὔριο στὴν Καθαρή; ρώτησε ἡ Προφυρία τὴ συμπεθέρα της.

—Νὰ σὲ πῶ, κοκώνα Προφυρία, ἐμεῖς στὴν Πόλη, πηγαίνουμε στὸ Μπακλαχωράνι — ἔτσι λέμε τὰ Κούλουμα — στὰ Ταταῦλα, μὰ ἐδῶ δὲν πῆγα ἀκόμα κι' ὕστερα δὲν ἀρέσω τὶς φασαρίες.

Ἡ Προφυρία σταυροκοπήθηκε:

—Ἀκοῦτε λόγια, νὰ λένε τὴν Καθαρὴ Μπακλαχωράνι στὴν Πόλη, καὶ Κούλουμα στὴν Ἀθήνα! Μὴ χειρότερα, Παναγία μου! Καλέ, δὲ μιλᾶτε ρωμέϊκα; Καθαρή, γιατὶ καθαρίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ὅλες τσ' ἁμαρτίες του.

Ἡ συμπεθέρα εἶπε ξηρὰ-ξηρά:

—Κάθε τόπος καὶ νόμος, κοκώνα μου! Ὅ,τι νὰ μὲ πῆς, αὐτὸ εἶναι!

Σὲ λίγο ἡ Προφυρία ἔκρυψε ἕνα μακαρόνι ἀπὸ τὸ πιάτο της μέσα σ' ἕνα χαρτάκι.

—Θὰ τὸ βάλω ἀπόψε, εἶπε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου, νὰ δῶ ὄνειρο. Τὸ μακαρόνι τσῆ ὑστερνῆς ἀποκρηᾶς, τὰ λέει σῦλα τὰ ροιζικά.

—Ἐμεῖς δὲν τῶχουμε αὐτό, εἶπεν ἡ κόνα Μανιώ.

Τὴν ὥρα ποὺ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἡ Προφυρία πῆρε ἕνα αὐγὸ βρασμένο καὶ τῶφαγε.

—Πῶ, πῶ! εἶπεν ἡ Πολίτισσα. Αὐγὸ τρῶς, κοκώνα μου μετὰ τὸ φαγί σου;

—Μὲ αὐγὸ θὰ κλείσω τὸ στόμα μου τὴν ὑστερνὴ ἀποκρηά, καὶ μὲ σύγὸ θὰ τὸ ἀνοίξω τὴ Λαμπρή! Ἔτσι εἶναι τὸ ἀντέτι γιὰ κεῖνες ποὺ νηστεύουνε οὔλη τὴ σαρακοστή! εἶπε ἡ Προφυρία.

Τὸ πρωΐ, ἡ κόρη, ὁ γαμπρὸς καὶ τὸ μωρὸ πῆγαν στὴν ἀδερφὴ τοῦ Δημητράκη στὴν Καλλιθέα, κι' ἡ Προφυρία μὲ δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες, τραβήξανε κατὰ τὴν Καισαριανή.

Μόλις προχωρήσανε λιγάκι, ἡ γρηᾶ κύτταξε τὸ πανόραμα τῆς Ἀθήνας καὶ εἶπε:

—Ἄχ! Θαρρῶ πὼς εἶμαι στὴν Παράδεισο, στοῦ Προφήτ' Ἠλία τσὴ καμάρες! Θυμᾶσαι, μωρὴ Θελξιόπη ὁμορφία;

Ἡ Θελξιόπη, μιὰ ξερὴ γεροντοκόρη, στραβομούριασε:

—Ἄστα πιά, Προφυρία μου, τὰ παλιά, ἄστα. Θυμᾶσαι καὶ θυμᾶσαι, Ἐτοῦτο νὰ δοῦμε τώρα! Ἐγὼ δὲ θυμοῦμαι τίποτα.

—Ἀμ' ἐσὺ ποῦ νὰ θυμᾶσαι, κακομοίρα, εἶπε ἡ Προφυρία θυμωμένη, σὰν ἠφύγαμε ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ἤσουνε βυζιανάρικο! Χά, χά, χά!

Οἱ δυὸ ἄλλες γυναῖκες προεῖδαν καυγᾶ.

—Ἐλᾶτε τώρα! Μὴν πιαστῆτε μέσα στὰ σοκάκια! εἶπεν ἡ Ἀρετὴ τοῦ Τρίγγου.

—Καλέ, γιατὶ νὰ πιαστῶ; εἶπεν ἡ Θελξιόπη. Δὲν τὴ συνερίζομαι τὴ Προφυρία, γιατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ λόου τση! Ψωφᾶ γιὰ καυγᾶ.

Ἔπειτα, γυρίζοντας στὴν Προφυρία:

—Δὲν ἤμουνα βυζανιάρικο ἄμα φύγαμε ἀπὸ τὴ Σμύρνη, γιὰ νὰ μὴ θυμοῦμαι, μὰ δὲν ἤμουνε καὶ γρηᾶ φόσσα σὰν καὶ μερικὲς-μερικές!

— Τὰ κακορρίζικα! Νὰ μοῦ φᾶνε τὴ χαλβαδόπηττα!

Ἡ Προφυρία στράβομούριασε:

—Ἠβοί! Παιδιά, παῖδα! εἶπε. Δὲ μ' ἀρέσει νάχω παιδιὰ στὴ συντροφιά! Νευριάζω! εἶπε σιγὰ στὴν Ἀρετή.

Ἡ Θελξιόπη τὸ ἀντελήφθηκε, μὰ δὲν εἶναι τίποτα.

Τὰ παιδιὰ χοροπηδοῦσανε ἀπὸ χαρά, ἔτρεχαν, ἤρχοντο, φώναζαν, μάζωναν λουλούδια τοῦ βουνοῦ.

—Θεία Θελξιόπη, θὲς ρίγανη;

—Θεία Θελξιόπη, πάρε μου ἕνα τσερκένιο!

—Θεία Θελξιόπη, νά... μαργαρίτες!

Τὰ μικρὰ ἁμολήσανε ἕνα ἀητὸ καὶ καθὼς τρέχανε, μὲ τὸ σπάγγο, σβάρνισαν τὰ μαλλιὰ τῆς Προφυρίας.

—Ἄχ! Τὸν κῶτσο μου καλέ! φώναξε καταγανακτισμένη.

—Δὲν τὸ ἤξερα πὼς ἠφοροῦσες ξένη μπουρμάδα! εἶπεν ἡ Θελξιόπη.

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦ πέσανε ἀπὸ τὸ ἀνεμοπήρωμα. Νά, ποὺ ἤρθανε τὰ παιδιὰ τσ' ἀδρεφῆς σου νὰ μὲ κάνουνε πούμπλικο!

Γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ μαλλιά της, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

—Πάνω ν' ἀνάψω ἕνα κερὶ μέσα στὸ μοναστῆρι, γιατὶ ἐδῶ ἠνεύρωσα!

Καὶ τράβηξε κατὰ τὸ μοναστῆρι.

Τὰ παδιὰ ἔτρεχαν σὰν τρελλὰ καὶ φώναζαν τρώγοντας καὶ παίζοντας.

Μετὰ λίγη ὥρα γύρισεν ἡ Προφυρία μὲ λίγο μπαμπάκι λαδωμένο.

—Εἶναι ἅγιο ἔλεος ἀπὸ τὸ καντῆλι, εἶπε. Ἐλᾶτε τώρα νὰ φᾶμε τὴ χαλβαδόπηττα ποὺ σᾶς ἤφερα γιὰ τὸ καλό.

Ἀνοίγει τὸ πετσετάκι της, τὴ σακκοῦλα, ψάχνει τὰ πακέττα της, τί-ποτε!

—Καλέ, τί γένηκε ἡ χαλβαδόπηττα;!

—Δὲν τὴν εἴδαμε, χριστιανή μου!

—Μὰ τὴ μέρα ποῦναι σήμερα, οὔτ' ἐγώ!

Τὰ μικρὰ πλησίασαν, ἀλειμμένα μὲ σησάμια καὶ γλυκό, καὶ κρατώντας στὸ χέρι ἕνα κομμάτι χαλβαδόπηττα.

—Νάτηνε! φώναξε ἡ Προφυρία καὶ χύμηξε στὰ μικρὰ ποὺ ἔβαλαν τὰ κλάμματα.

—Καλέ, μὴν κάνῃς ἔτσι καὶ στήνε πλερώνω! φώναξεν ἡ Θελξιόπη!

—Μωρή, φύλαξε τὸν παπᾶ σου! Ἀκοῦς ἐκεῖ γρουσουζιὰ τὰ κακορρίζικα! Νὰ μοῦ φᾶνε τὴ χαλβαδόπηττα, καλέ! Ποὺ νὰ φᾶνε τὸ κεφάλι τους.

Ἡ Θελξιόπη χύμηξε κι' οἱ δυὸ γυναῖκες δάρθηκαν σὰν μαινάδες. Ὁ κόσμος ἔτρεχε, ἡ ἀστυνομία ἐπενέβηκε καὶ ἡ Προφυρία γύρισε σπίτι της γάλια.

—Ἀναθεματισμένη Θελξιόπη! ἔλεγε. Καλὲ τῶδα ἐγὼ τ' ὄνειρο μὲ τὸ μακαρόνι ποὺ ἤβαλα στὸ προσκέφαλό! Ἀκοῦς νὰ μοῦ φᾶνε τὴ χαλβαδόπηττα τὰ λιμάρικα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ἡ ἀληθινή εὐτυχία

Ἕνα ὡραῖο δ ἡγημα τῆς Κλωντίν-Βιλλάρ

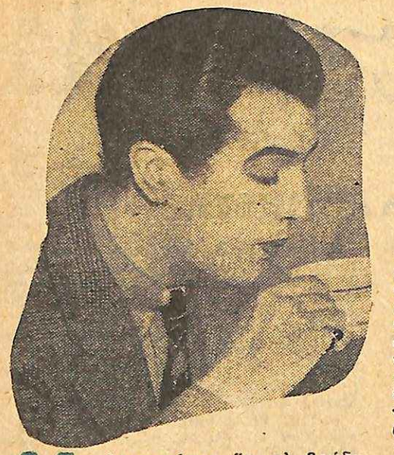

Μη λησμονήσης ὅτι τὸ βράδυ πρέπει νὰ φᾶμε νωρίς, γιατὶ θὰ πᾶμε στὸ θέατρο, φώναξε ἡ Ρὸζ-Μαρὺ στὸν ἄνδρα της, τὸν Τζώρτζ, καθὼς τὸν ἀποχαιρετοῦσε ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ φαγητό.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πόσο εὐτυχισμένη ἦταν. Ὁ Τζὼρτζ ἦταν ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Τὸ σπίτι της ἦταν τὸ πιὸ καλοβαλμένο σπίτι σὲ ὅλη τὴν πόλη καὶ εἶχε πάντα ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε.

Ξαφνικά, χωρὶς νὰ θέλη, ἡ σκέψη της πῆγε στὶς χιλιάδες τῶν ἀδικημένων τῆς ζωῆς. Πόσοι καὶ πόσοι ἄνθρωποι δὲν ἦταν ἀλήθεια ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦν μὲ στερήσεις, μὲ στενοχώριες, χωρὶς νὰ νοιώθουν τὴν παραμικρὴ εὐχαρίστηση σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Μικρὲς πωλήτριες, φτωχοὶ ἐργάτες, ποὺ σκοτώνονται ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα στὴν δουλειὰ γιὰ νὰ κλεισθοῦν τὸ βράδυ μέσα σ' ἕνα κρυο, γυμνὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν στὸν ἑαυτό τους μιὰ μικρὴ εὐχαρίστηση καὶ πολλὲς φορὲς οὔτε αὐτὰ ἀκόμη τὰ πιὸ ἀπαραίτητα τῆς ζωῆς.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ βασάνιζε τὴν Ρὸζ-Μαρὺ ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα καὶ ὅταν βγῆκε ἔξω γιὰ νὰ κάνη μερικὰ ψώνια, ἀποφάσισε νὰ προσπαθήση ν' ἀνακουφίση λιγάκι τὴν δυστυχία. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε ν' ἀγοράση δύο εἰσιτήρια θεάτρου καὶ νὰ τὰ προσφέρη στὶς πρῶτες μικρὲς πωλήτριες ποὺ θὰ συναντοῦσε. «Πόσο θὰ χαροῦν τὰ καϋμένα τὰ κορίτσια νὰ μπορέσουν κι' αὐτὰ νὰ παρακολουθήσουν μιὰ καλὴ θεατικὴ παράσταση, χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦν στὸ παραμικρὸ ἔξοδο!» Ὕστερα ὅμως συλλογίσθηκε ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο ν' ἀγοράση μόνον ἕνα εἰσιτήριο, νὰ τὸ προσφέρη σὲ μιὰ μικρὴ πωλήτρια καὶ νὰ τῆς δώση τὴν ἀξία τοῦ δεύτερου εἰσιτηρίου σὲ μετρητά, γιὰ ν' ἀγοράση ὅ,τι ἤθελε. Ἔπλασε μάλιστα μέσα στὴν φαντασία της ἕνα ὁλόκληρο παραμυθάκι ποὺ τὴν ἐνεθουσίασε ἐξαιρετικά. Ἡ μικρὴ πωλήτρια θὰ καθόταν στὸ θέατρο δίπλα σὲ κάποιον νέο. Θὰ ἀρχίζε μαζί του ἕνα μικρὸ φλέρτ καὶ ἴσως... Τί ὡραῖα ποὺ εἶναι νὰ μποροῦ νὰ παίζη κανεὶς τὸν ρόλο τῆς θεᾶς τῆς τύχης!

— ✠ —

Χωρὶς νὰ χάση καθόλου καιρό, πῆγε καὶ διάλεξε μιὰν ἀπὸ τὶς πιὸ καλὲς θέσεις γιὰ τὸ θέατρο, στὸ ὁποῖο παιζοταν «Τὸ παγόνι μὲ τὰ χρυσᾶ φτερά». Ὕστερα μπῆκε μέσα σ' ἕνα λαϊκὸ ζαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ πιῇ ἕνα τσάϊ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐλπίζοντας ὅτι θὰ συναντοῦσε ἐκεῖ μέσα τὴν μικρὴ πωλήτρια ποὺ ἤθελε νὰ εὐεργετήση. Σὲ λιγάκι πῆγε καὶ κάθησε στὸ διπλανό της τραπεζάκι ἕνας νέος μὲ φτωχικό, ἀλλὰ πολὺ περιποιημένο ἐξωτερικό. Ἡ Ρὸζ-Μαρὺ τοῦ ἔρριξε μερικὲς κρυφὲς ματιὲς καὶ μπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ συμπαθητικός. Θὰ μποροῦσε κανεὶς μάλιστα νὰ τὸν πῇ καὶ ὄμορφο. Ἦταν μάλιστα πολὺ πιὸ ὄμορφος ἀπὸ τὸν Τζώρτζ... Τί ἰδέα νὰ συγκρίνη αὐτὸν τὸν ἄγνωστο νέο μὲ τὸν ἄνδρα της;

Ἀποφάσισε νὰ μὴν ξανακυττάξῃ τὸν ἄγνωστο ποὺ καθόταν δίπλα της καὶ οὔτε νὰ ἐνδιαφερθῇ πιὰ γι' αὐτόν. Τί τὴν ἔνοιαζε; Θὰ ἦταν ἀσφαλῶς κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδικημένους τῆς ζωῆς, ἴσως κανένας ξεπεσμένος πρώην πλούσιος.

Ἡ Ρὸζ-Μαρὺ ἄρχισε σὲ λίγο νὰ θυμώνη μὲ τὸν ἑαυτό της ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ ξεκολλήση τὴν σκέψη της ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε, τῆς ἦταν ἀδύνατο. Σκεπτόταν πόσο θὰ χαιρόταν ὁ φτωχὸς νέος ἂν τοῦ ἔδινε τὸ εἰσιτήριο γιὰ τὸ «Παγόνι μὲ τὰ χρυσᾶ φτερά». Θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε ὅτι τὸ εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ ὅτι στὸ μεταξὺ τὴν εἶχαν προσκαλέσει κάπου ἀλλοῦ καὶ ὅτι ἦταν κρῖμα νὰ πάῃ χαμένη ἡ καλὴ θέσις.

— ✠ —

Ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριο ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ ἄρχισε νὰ τὸ περιεργάζεται, ἐνῷ ταὐτοχρόνως βασάνιζε τὸ μυαλό της γιὰ νὰ εὕρῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ προσφέρη στὸν ἄγνωστο. Δὲν μποροῦσε ἔτσι, στὰ καλὰ-καθούμενα, νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ τραπέζι της καὶ νὰ τοῦ πῇ: «Σᾶς χαρίζω αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο».

Ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζη ἐπίμονα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τῆς ἔδινε τὴν παραμικρὴ προσοχή. Φώναξε δυνατὰ τὴν σερβιτόρισσα καὶ τῆς ζήτησε ἀκόμη λίγη ζάχαρη. Ὕστερα ἄρχισε νὰ τὴν ρωτάη γιὰ κάποιον ἀν ἤποκτο δρόμο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὠφελοῦσαν ὅλα αὐτά, ἔδωσε μιὰ σκουντιὰ στὴν τσαγιέρα — δῆθεν ἀπὸ ἀπροσεξία — καὶ τὴν πέταξε ἀκριβῶς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀγνώστου. Σηκώθηκε ἀμέσως καταστενοχωρημένη, πῆγε κοντά του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτάη μήπως λερώθηκε καὶ νὰ τοῦ ζητάη γίλιες συγγνῶμες. Ὁ νέος τὴν διεβεβαίωσε μὲ μεγάλην εὐγένεια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀκόμη μεγαλύτερη σοβαρότητα ὅτι δὲν εἶχε λερωθῇ καθόλου καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ στενοχωρῆται. Ἐκείνη ὅμως ἐπέμενε νὰ τὸν ρωτάη

Ξαφνικά, εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφθασε μία νέα, ντυμένη μὲ ἕνα φτηνὸ, ἄλλα καλορραμμένο φορεματάκι, τὸν χαιρέτισε, δίνοντάς του ἕνα φιλὶ καὶ εἶπε:

—Πᾶμε γρήγορα. Ξίναι ἀργὰ καὶ φοβᾶμαι ὅτι ὁ κινηματογράφος θὰ ἔχῃ ἀρχίσει κιόλας.

Ὁ νέος τὴν πῆρε ἀγκαζέ, ὑποκλίθηκε εὐγενικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρὸζ-Μαρὺ καὶ τὸ ζευγάρι ἀπομακρύνθηκε, χαρούμενο καὶ γελαστό.

— ✠ —

Ἡ Ρὸζ-Μαρὺ ξανακάθησε στὴν θέση της. Ἔπαιζε τώρα νευρικὰ μέσα στὰ δάκτυλά της τὸ μικρὸ ναρτάκι μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ἐλπίσει ὅτι θὰ γάριζε λίγης ὥρας εὐτυχία στὸν ἄγνωστο νέο. Ὕστερα τὸ πῆρε καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνη κι' ἡ ἴδια τὸν λόγο, τὸ ἔκοψε σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια.

Τὸ ἴδιο βράδυ καθόταν πλάϊ στὸν Τζὼρτζ. καὶ παρακολουθοῦσε τὴν πρεμιέρα μέσα στὴν πολυτελέστατη αἴθουσα ἑνὸς μεγάλου ἀριστοκρατικοῦ θεάτρου. Τὸ μυαλό της ὅμως γύριζε σὲ κάποια θέση ποὺ θὰ ἔμενε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀδειανὴ σὲ κάποιο ἄλλο θέατρο, ἐκεῖ ποὺ παιζόταν τὸ «Παγόνι μὲ τὰ χρυσᾶ φτερά». Καὶ συλλογιζόταν ἀκόμη δύο θέσεις. μέσα στὴν αἴθουσα κάποιου λαϊκοῦ κινηματογράφου, καὶ ἕνα γυναικεῖο χέρι ποὺ κοατοῦσε καθ' ὅλη τὴν διάοκεια τοῦ φίλμ σφιχτὰ ἕνα ἀνδρικὸ χέρι, τοῦ ἀγνώστου φτωχοῦ νέου τοῦ λαϊκοῦ ζαχαροπλαστείου...

— ✠ —

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Ρὸζ-Μαρὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκε πιὰ γιὰ τοὺς ἀδικημένους τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ φοβόταν μήπως ἀνακαλύψη ὅτι ἀνῆκε κι' ἡ ἴδια σ' αὐτούς. Καταλάβαινε ὅτι ἡ εὐτυχία πολλὲς φορές, δὲν βρίσκεται ἐκεῖ ποὺ τὴν φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι.

ΚΛΩΝΤΙΝ ΒΙΛΛΑΡ

Μιὰ καινούργια «καμπόνια» τῆς Ἀίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

Ἀπαντοῦν σήμερα ὁ πνευματωδέστατος κωμωδιογράφος μας κ. Ν. Λάσκαρης καὶ ὁ ἐκλεκτὸς ποιητὴς κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος.

Ὁ κ. ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἄνθρωποι ποὺ σὲ κουραζουν ὅταν πας νὰ τοὺς πάρῃς μιὰ δημοσιογραφικὴ συνεντευξῆ. Ἄλλοι ποὺ σε νευριάζουν καὶ ἄλλοι, τέλος, ποὺ σὲ διασκεδάζουν καὶ σὲ κάνουν νὰ ξεχνᾶς ὅτι δουλεύεις ἐκείνη τὴν στιγμή.

Ἀπ' τοὺς τελευταίους αὐτοὺς εἶναι ἀσφαλῶς καὶ ὁ παληὸς φίλος τῆς «Ἑβδομάδος», ὁ ἐκλεκτὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ συγγραφὼν τὴν «Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου» κ. Νικόλαος Λάσκαρης.

Τὸ νὰ κουβεντιάζῃ κανεὶς μαζί του εἶναι ἀπόλαυσις. Καὶ τὸ νὰ τοῦ παίρνῃς συνέντευξῆ... γλέντι.

Ἐλᾶτε λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε μαζί, στὸ σπίτι του, στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα.

Χτυπῶ τὴν πόρτα μὲ κάποιο δισταγμό.

— Μήπως κοιμᾶται;

Ἀλλὰ ὄχι. Ἕνα κοριτσόπουλο 10—12 χρονῶν μὲ καθησυχάζει.

Καὶ σὲ λίγο νάμαι ἀντίκρυ του, στὸ εὐρύχωρο γραφεῖο του, γὰ τοῦ κουβεντιάζω.

Τοῦ ὑποβάλλω τὸ ἐρώτημά μου. Χαμογελᾶ. Ἀνοιγοκλείει κάμποσες φορὲς τὰ μάτια του:

— Καὶ βέβαια πείνασα, πάρα πολὺ μάλιστα, στὰ μαθητικά μου χρόνια. Ὁ πατέρας μου εἶχε τὸ γραφεῖο του στὸ σπίτι. Μ' ἔστελναν λοιπὸν κάθε μεσημέρι νὰ τοῦ ἀναγγείλω: «Πατέρα, τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμο!»

«Καλά, τώρα ἔρχομαι» ἦταν ἡ συνηθισμένη του ἀπάντηση. Μὰ πέρναγε μισή, μιὰ ἢ καὶ δυὸ ὧρες ἀκόμη καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται. «Μὲ σκοτίσατε!» μοῦ ἔλεγε ὅταν ξαναπήγαινα νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Ἔτσι πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόμουν νὰ πάω στὸ σχολεῖο νηστικός.

» Μιὰ μέρα δὲν κρατήθηκα καὶ ἐγώ. Τὴν ὥρα ποὺ ξεκίναγα— περνοῦ ἐννιὰ ἡ ὥρα—γιὰ τὸ σχολεῖο, χτυπάω τὴ πόρτα. «Τί θές;» μὲ ρωτάει. Καὶ ἐγώ: «Τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμο! Στὸ λέω, πατέρα, ἀπὸ τώρα, γιὰ νἄρθῃς στὶς 12». Ἔγινε ἔξω φρενῶν. «Ἀ, νὰ χαθῇς γαΐδουρι!» Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ μὲ κυνηγήση. Τοῦ ξέφυγα. Μὰ ἀπὸ τότε ὅμως ἡ καθυστέρησή του λιγόστεψε κάπως».

— Ἀργότερα; Πεινάσατε ποτέ; ξαναρωτοῦμε.

— Ὄχι. Εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχω λεφτά, καὶ ἔτσι ἔτρωγα. Ἀργότερα κλῆρονόμησα καὶ ἕναν θεῖο μου ποὺ ἦταν δικηγόρος στὸ Κάϊρο, καὶ ἔτσι βολεύτηκε ἡ κατάστασις. Κάποτε ὅμως κινδύνεψα νὰ πεινάσω, καὶ πολὺ μάλιστα. Ὁ θεῖος μου ἤθελε νὰ μὲ κάνη δικηγόρο, καὶ ἦταν ἔξω φρενῶν γιατὶ μὲ τραβοῦσε τὸ θέατρο. Ἀλλὰ ὅταν ἕνα βράδυ πῆγε καὶ εἶδε τὴν κωμωδία μου «Μαλλιὰ-Κουβάρια»— ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ ποσοστὰ ἦσαν ἐλάχιστα, τόσο γιὰ τοὺς διασήμους ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἀσήμους—ἐνθουσιάστηκε τόσο ποὺ τὴν ἑπομένη μοῦ εἶπε:

—, Γράφε ἐσὺ καὶ ἐγὼ πληρώνω!

Καὶ ἔτσι γλύτωσα ὁριστικῶς τὴν πείνα!».

Ρίχνω μιὰ ματιὰ γύρω μου. Πόσες φωτογραφίες, πόσα βιβλία, πόσα ντοκουμέντα μοναδικὰ τῆς ἱστορίας τοῦ θεάτρου μας!

Ἕνα σύμπλεγμα μοῦ τραβᾶ τὴν προσοχή. Ρωτῶ.

— Εἶναι οἱ κόρες τοῦ Πρίγκηπος

Ἕνα σκίτσο τοῦ κ. Λάσκαρη

Νικολάου, μοῦ ἀποκρίνεται ὁ κ. Λάσκαρης.

Καὶ μοῦ λέει τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες πῆρε τὴν φωτογραφία. Θέλετε νὰ τὴν ἀκούσετε;

Πάνε ἀπὸ τότε χρόνια, δεκαπέντε ἴσως. Ὁ ἀείμνηστος πρίγκηψ εἶχε γράψη ἕνα θεατρικὸ ἔργο στὸ ὁποῖο εἶχε ἐπομείνῃ νὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ κ. Λάσκαρης.. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Μετὰ τὴν πρεμιέρα τὸν κάλεσε ἡ πριγκήπισσα Ἑλένη νὰ τὸν συγχαρῇ. Πλάϊ της στεκόνταν οἱ τρεῖς κόρες της. Ἀφοῦ τὸν συνεχάρη, τὸν ρωτᾶ:

— Πῶς σᾶς φάνηκε τὸ ἔργο;

Ἀλέστηκα ὁ ἀθόρυβος τῆς ἀποκρίνεται:

—Καλό. Ἀλλὰ ὄχι ἀριστούργημα.

Ἀριστούργημα εἶναι αὐτὸ (Καὶ ἔστρεψε πρὸς τὶς τρεῖς πριγκήπισσες). Ἔργο τρίπρακτο τὸ ὁποῖον... ἐδημιουργήθη καὶ τῇ δικῇ Σας συνεργασίᾳ Ὑψηλοτάτη.

Καὶ ὁ κ. Λάσκαρης ὑπεκλίθη.

Τραντάχθηκε τὸ πριγκηπικὸ σαλόνι ἀπ' τὰ γέλια. Καὶ τὴν ἑπομένη, πρωΐ πρωΐ, -οὐ ἐστάλη ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος φωτογραφία τῶν τριῶν πριγκηπισσῶν μὲ ἰδιόχειρο ἀφιέρωσῃ.

Ὁ κ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κλεισμένος βαθιὰ στὸν ἑαυτό του εἶναι ὁ ψάλτης τῆς «Λαγγεμένης Ἀνατολῆς» κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος. Ὁ ἐξαιρετικὸς λογοτέχνης καὶ ὁ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος εἶναι πολὺ γνωστὸς φτοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἑβδομάδος», ὥστε νὰ περιττεύῃ κάθε σύστασις. Οἱ κουβέντες του εἶναι λίγες, τὰ λόγια του μετρημένα κρυβουν ωστόσο νοήματα σὰν πολυτίμους καλοφυλαγμένους θησαυρούς.

Ὅταν ὁρεθῇς μπροστά του—ἐπιδλητικὸς καθὼς εἶναι, μὲ τὰ πλούσια κάταστρα μαλλιὰ ποὺ κορνιζάρουν τὴν γαλήνια μορφή του—νοιώθεις κάποιο δέος νὰ σὲ πλημμυρίζῃ, κάποιο δισταγμό.

Δειλὰ-δειλὰ τοῦ λέω τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Ἡ ἀπάντησή του;

Ὅλη πίκρα, νοσταλγία, θλίψη:

— Οὐσιαστικά, δὲν ἐπείνασα ποτέ, οὔτε ὅταν ἤμουνα στὸν τόπο μου, οὔτε ὅταν ἔφυγα ἀπὸ κεῖ. Μὰ ψυχικὰ πεινῶ πάντα ἀπὸ τότε ποὺ ἄφησα τὴν Σμύρνη.

Καὶ μοῦ δείχνει τὸ ποίημά του «Στὴν χώρα ποὺ γεννήθηκα». Ἔχουν περάσῃ τόσα χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ ὅμως «ὅλα ὁλόρθα καὶ ὅλα ἀνέγγιχτα μπροστά του» μένουν πάντα. Τὴν πίκρα τοῦ ξερριζώματος τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ τὴν σβύσῃ ποτέ.

Γιὰ κάμποσα λεπτὰ μιὰ ἀτμόσφαιρα καταθλιπτικὴ βαρύνει τὸ γραφεῖο ὅπου προσωρινὰ ἔχει ξεθρονιστῇ ἡ Θέμις καὶ βασιλεύει ἡ νοσταλγία.

Οἱ πυκνὲς τολύπες τοῦ καπνοῦ ποὺ ξεφεύγουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ποιητῆ μας τὸν σκεπάζουν μ' ἕνα γκρίζο ἀραχνοῦφαντο πέπλο γιὰ κάμποσα λεπτά.

Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἡ καταγκιὰ διαλύεται. Καὶ ξαναπαρουσιάζεται μπρός μας γαλήνιος καὶ χαμογελαστὸς ὅπως πρίν.

— Δὲν θὰ προτιμούσατε νὰ μιλήσωμε πιὸ πεζά;

Καὶ τοῦ ξαναλέω τὴν ἐρώτησή μου.

— Εὐχαρίστως. Θυμοῦμαι ὅτι σὰν ἤμουν μικρός—σωστὸς σατανᾶς, ὅπως μοῦ λένε— πέναγα κάθε φορὰ ποὺ ὁ πατέρας μου ἢ ὁ δάσκαλός μου, θέλοντας νὰ μὲ τιμωρήσουν γιὰ τὶς σκανταλιές μου, μ' ἔδαζαν νηστεία. Καὶ μ' ἔδαζαν... ἀρκετὰ συχνά!

Μεσολαβοῦν ἔτσι λίγα λεπτὰ σιγῆς. Τί νὰ σκέφτεται τάχα στὸ διάστημα αὐτό;

Σὲ λίγο τὸ μαθαίνω:

— Πείνασα ἐπίσης,—καὶ ἡ φωνή του ἔχει γίνῃ φιθυριστή, σχεδόν,— μὰ ἀρχὰ τοῦ Λυγκούστου τοῦ 1922, ὅταν ἔφευγα πρόσφυγας ἀπὸ τὸν τόπο μου. Γιατὶ φεύγαμε τότε ὅλοι μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα καὶ ὄχι μὲ τὴν μπουκιὰ τοῦ ψωμιοῦ.

Πάλι μᾶς ξέφυγε. Πάλι τοῦ πῆρε τὸν νοῦ ἡ μακρυνή του πατρίδα. Νὰ τὴν χάσῃ καὶ νὰ τὴν ξεχάσῃ δὲν μπορεῖ. Τὸ λέει κι' ὁ ἴδιος, ἄλλωστε:

"Ὅσο βρίσκεσαι στὸ νοῦ μου, δὲ σὲ χάνω λαγγεμένη Ἀνατολή

σὲ ξανοίγω καὶ σὲ νοιώθω καὶ σὲ πιάνω καὶ γιὰ σένα τὸ στερνό μου τὸ φιλί».

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ένα άριστουργηματικό αισθηματικό μυθιστόρημα

του

ΖΩΝ ΜΑΡΥ

Από τὸ προηγούμενο

Ἡ Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεώ, σύζυγος τοῦ πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου καὶ τραπεζίτου Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ, σκοτώνει ἐπάνω σέ μιὰ διαία σκηνὴ τὸν ἄνδρα της. Γιὰ τὸν φόνο αὐτὸ κατηγορεῖται ὁ τέως εἰσπράκτωρ τοῦ συζύγου της Ὠντικούρ, ὁ ὁποῖος καὶ καταδικάζεται σὲ εἰκοσαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα. Περνοῦν δυὸ χρόνια. Ἡ Μαργαρίτα, παντρεύεται τὸν διάσημο δικηγόρο τοῦ Παρισιοῦ Ζὰν Ντεμάρ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε πρὸ τοῦ γάμου της. Ὁ γιος τῆς Μαργαρίτας, Ζεράρ, ποὺ ἔχει γνωρίσει τὴν ὀμορφη κόρη τοῦ Ὠντικούρ, Λουΐζα, πρὸ τῆς δίκης, τὴν ἔχει ἐρωτευθῆ τρελλά. Ἡ νέα ὅμως τοῦ θέτει ὡς ὅρον τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πατέρα της στὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν ἀνακάλυψη καὶ τιμωρία τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου τοῦ φόνου τοῦ Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ. Ὁ Ζεράρ ὑπόσχεται καὶ ἀρχίζει τὶς ἐρευνές του. Βρίσκει τὸν ἄλλοτε ἀρχιλογιστὴ τοῦ πατέρα του, Κολλιβέ, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν βοηθήση στὸ ἔργο του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ὠντικούρ, ποὺ ἄρεσε ἔφερε τὴν καταδίκη του, ἕνα ὄνειρο ἔχει, νὰ ἀποδράσῃ. Περνᾶ καιρός. Μιὰ μέρα παίρνει μέσον ἑνὸς Κανάκου ἕνα ἀνώνυμο γράμμα στὸ ὁποῖο τοῦ λένε ὅτι ἦλθαν φίλοι ἀπὸ τὴν Γαλλία γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ σύγη. Ὁ Ὠντικούρ δυσπιστεῖ

18ον

«Δεν μοῦ ἀπαντήσατε. Δυσπιστεῖτε, φαίνεται. Ἔχετε δίκηο. Ἔχομε ἀκούσει γιὰ μιὰ ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα ἀποδράσεως στὴν χερσόνησο Ντοῦκος. Ὑπωπτεύθηκαν πολλοὺς καταδίκους. Ἀκούσαμε καὶ τὸ δικό σας ὄνομα. Θὰ προσέξατε ἄλλωστε καὶ σεῖς ὅτι σᾶς ἐπιτηροῦν ἰδιαιτέρως τώρα. Δεν ἐκπλητόμεθα. λοιπόν, γιὰ τὴν δυσπιστία σας ἡ ὁποία στὴν προκειμένη περίπτωση ἀποτελεῖ φρόνησιν. Ἐν τούτοις εἴμεθα φίλοι σας καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σᾶς δώσωμε τὴν ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἔχομε ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ σᾶς ἀποδώσωμε τὴν ἐλευθερίαν σας».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κανάκος, παιρτώντας, ὅπως πάντα, μπρὸς ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Ὠντικούρ, μάζεψε ἀπὸ κάτω ἕνα κομμάτι ζαχαροκάλαμο ἔλεσα στὸ ζαχαροκάλαμο ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ καταδίκου. Περιείχε αὐτὲς μονάχα τὶς λέξεις:

«Ἀποδείξτε τό μου».

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἄργησε νάρθῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, ὁ ἴδιος Κανάκος, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ τὴν καθημερινὴ μεταφορὰ τῶν τροφίμων στοὺς καταδίκους, ἔρριξε τοῦ Ὠντικοὺρ ἕνα νέο κομμάτι ζαχαροκάλαμο, μὲ τὴν ἑξῆς ἀνταπάντηση:

«Θὰ μᾶς δοθῇ πολλὲς φορὲς ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξουμε. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σᾶς δώσωμε μιὰ συμβουλὴ ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέση ταυτοχρόνως καὶ ἀπόδειξιν τῶν προθέσεών μας. Ἐπείσθημεν ὅτι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διευκολύνωμε τὴν ἀπόδρασίν σας ἀπὸ τὴν χερσόνησον. Λοιπόν, σᾶς συμβουλεύομε νὰ ἐπιδιώξετε τὴν μεταφορά σας στὴν «ἐλευθέραν ἐκχώρησιν» τοῦ Μπουράϊ. Ἡ αἴτησίς σας θὰ ὑποστηριχθῇ παρὰ τῇ Διοικήσει καὶ πιθανὸν νὰ μὴν περιμένετε ἐπὶ πολὺ τὴν μεταφορά σας ἐκεῖ. Στὸ Μπουράϊ θὰ μᾶς γνωρίσετε. Ἔρχετε ὑπομονὴν καὶ δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν Ζακεμέν».

—Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Ὠντικούρ, τὰ πράγματα γίνονται σοβαρά... Θὰ πρόκειται, στ' ἀλήθεια, γιὰ φίλους...

Καὶ πραγματικά, ἡ τελευταία ἰδίως φράσις τοῦ σημειώματος δὲν ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία. «Δυσπιστεῖτε στὸν Ζακεμέν», τοῦ ἔλεγε ὁ μυστηριώδης φίλος.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ὠντικοὺρ γέμισε πάλιν ἀπὸ ἐλπίδα.

—Ὠ! ἔκαμε. Ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦλθαν νὰ μὲ σώσουν εἶναι τόσο ἰσχυροί, γρήγορα θὰ ἰδῶ τὴν γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου!

Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ ἄλλη σκέψις τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ:

—Γιατὶ νὰ θέλουν νὰ μὲ δραπετεύσουν; Ὑπάρχουν, λοιπόν, ἄνθρωποι ποὺ εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθωότητά μου; Ποὺ ξέρουν τὸν ἀληθινὸ δολοφόνο τοῦ Γεωργίου ντὲ Μπωπρεώ; Ὠ! Θὰ τοὺς κάνω νὰ ξεράσουν τὸ μυστικό!

Ὁ Ὠντικοὺρ δὲν διακινδύνευε τίποτε, κάμνοντας τὴν αἴτηση ποὺ τοῦ ἐπρότειναν οἱ ἄγνωστοι φίλοι του. Τὴν ἔκαμε, λοιπόν. Μετὰ δυὸ μέρες, εἶδε τὸν Ζακεμὲν νὰ ἔρχεται μὲ τὸ αἰώνιό του χαμόγελο στὰ χείλη.

—Ὥστε, σὲ χάνουμε, Ὠντικούρ, εἶπε τοῦ καταδίκου.

—Τί νὰ κάνω, κ. ἐπόπτα! Λίγη ἀλλαγὴ δὲν βλάπτει· ὅταν μάλιστα ἔχη κανεὶς μπροστά του δεκαεπτὰ ἀκόμη ὁλάκερα χρόνια, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κυττάζη πῶς νὰ καλλιτερέψη τὴν θέση του... Ἐκεῖ ποὺ θὰ πάω τώρα, θὰ δημιουργήσω σιγὰ-σιγὰ ἕνα κτηματάκι, καὶ σκοπεύω ἀργότερα νὰ φέρω καὶ τὴν οἰκογένειά μου, ἂν τὸ θελήση... Θὰ ἐργασθοῦμε καὶ οἱ τέσσερες καὶ ἴσως ἔτσι βροῦμε λίγη ἡσυχία...

—Πολὺ φρόνιμα σκέφθηκες, Ὠντικούρ, ἔκανε ὁ Ζακεμὲν μὲ τόνο δύσπιστο ἐν τούτοις. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ὡσεῖα σου σχέδια...

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντηση.

—Θὰ τὸ φᾶς καὶ θὰ κάτσης γέρο μου, μουρμούρισε ἀπὸ πίσω του ὁ Ὠντικούρ.

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Ζακεμὲν ἔλεγε τοῦ καταδίκου:

—Λοιπόν, Ὠντικούρ, δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ἄδεια;

—Θάρθῃ, θάρθῃ, κ. ἐπόπτα, μὴν ἀνησυχῆτε...

Ἕνα πρωΐ, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Κανάκος τὸν πλησίασε καὶ πάλι καὶ τοῦ πέταξε ἕνα κομμάτι ζαχαροκάλαμο.

Ὁ Ὠντικοὺρ τὸ πῆρε. Μέσα του ὑπῆρχε ἕνα σημείωμα μὲ τὶς λέξεις:

«Μὴν ἀπελπίζεσθε. Δὲν σᾶς ξεχάσαμε».

Καὶ πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἐρχόταν ἡ διαταγὴ τῆς μεταφορᾶς του στὸ Μπουράϊ. Ἡ αἴτησίς του εἶχε γίνει δεκτή. Θὰ τοῦ παραχωροῦσαν ἓξ ἑκτάοια γῆς, τὴν ὁποίαν θὰ καλλιεργοῦσε μόνος του. Θὰ τοῦ ἔδιδαν ὅλα τὰ ἐργαλεῖα ποὺ τοῦ ἐγρειάζοντο, καθὼς καὶ σπορά. Ἀκόμη θὰ τοῦ συνέγιζαν τὴν τροφοδοσία γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, μέχρις ὅτου γίνη αὐτάρκης.

—Τώρα πιά, δὲν ἔχεις κανένα παράπονο! τοῦ εἶπε ὁ αἰώνιος Ζακεμέν.

—Ναί δόξα τῷ Θεῷ!...

—Καὶ ὅμως, δὲν τὰ περνοῦσαμε ἄσχημα οἱ δυὸ μας.

—Πιθανόν...

—Τί διάβολο, μήπως θυμᾶσαι τὴν ἱστορία ἐκείνη τῆς πίπας;

—Ποιὸς ξέρει.

—Καὶ ὅμως θάπρεπε νὰ μ' εὐγνωμονῆς γι' αὐτό. Γιατὶ ἂν ἤθελα...

—Ἀκοῦστε ἐδῶ, κ. Ζακεμέν, τὸν διέκοψε ὁ Ὠντικούρ. Ἂν ἦταν στὸ χέρι σας νὰ μοῦ κάνετε κακό, εἴτε τὸ ἄξιζα εἴτε ὄχι, σᾶς βεβαιώνω ἐγὼ ὅτι θὰ μοῦ τὸ κάμνατε! Ὥστε ἂς μὴ γίνεται καλλίτερα λόγος περὶ εὐγνωμοσύνης...

Ὁ Ζακεμὲν σώπασε, δαγκώνοντας τὰ χείλη.

Ὁ Ὠντικοὺρ ἔνοιωθε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὅτι εἶχε ἕναν ἐχθρὸ στὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Ἀλλὰ τί τὸν ἔμελλε τώρα πιά; Σὲ λίγες μέρες θὰ ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὸν μοχθηρὸ ἐπόπτη Πραγματικά, τὴν ἄλλη ἑβδομάδα ἀπεστέλλετο στὸ Μπουράϊ.

—

Ἡ διοίκησις τῆς Νέας Καληδονίας, προσπαθεῖ νὰ ἀποικίση τὸ νησί, εὐνοώντας τοὺς καταδίκους οἱ ὁποῖοι δείχνουν εἰλικρινῆ μετάνοια καὶ καλὴ διαγωγή. Αὐτό, ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος καὶ ἐγκατάστασις στὸν τόπο καὶ ἐλευθέρων, δηλαδὴ μὴ καταδίκων, ἀποίκων. Κάθε ἐλεύθερος ἄποικος δικαιοῦται μιᾶς «ἐκχωρήσεως» τεσσάρων ἑκταρίων καλλιεργησίμου γῆς, εἴκοσι ἑκταρίων βοσκῆς καὶ ἑνὸς οἰκοπέδου δέκα τετραγωνικῶν μέτρων στὸ γειτονικὸ χωριὸ γιὰ νὰ κτίση τὸ σπίτι του. Ἐπὶ πλέον, ἐπὶ χρονικὸ διάστημα ἕξ μηνῶν ἔχει τὴν τροφή του γιὰ νὰ δικαιοῦται νὰ λάβη ὅλα τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὴν σπορὰ ποὺ θὰ χρειασθῇ. Ὅλα αὐτὰ δωρεάν.

Τῶν ἰδίων, ἀλλὰ σὲ κάπως μεγαλειτέρα ἀναλογία, προνομίων χαίρουν καὶ οἱ κατάδικοι ποὺ μεταφέρονται στὸ Μπουράϊ, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ νόιμο ἀπὸ ὅλα τὰ ἐκχωρούμενα ἐδάφη, χρησιμεύει δὲ ὡς πρότυπο στὸ εἶδος του. Εἶναι γιὰ τοὺς καταδίκους ἕνα εἶδος **ἐλευθέρου κα-**

τέργου, ἕνας μικρὸς παράδεισος.

Τὸ Μπουράϊ βρίσκεται στὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Καληδονίας, σὲ ἀπόσταση 72 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Νέρα. 194 χιλιόμετρα τὸ χωρίζουν ἀπὸ τὴν Νουμέα. Ἡ πόλις περιβάλλεται ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ ὑπέροχες φυτεῖες: καφέ, καλαμποκιοῦ, ζαχαροκαλάμου. Μεγάλα κοπάδια βωδιῶν βόσκουν στοὺς πλούσιους βοσκότοπους ποὺ εἶναι ὁλόγυρα. Μακρυά, ὑψώνουν τοὺς κορμούς τους σὰν βέλη τὰ βουνὰ Νέκου καὶ Νεπούρου.

Ἀπὸ μακρυά, ὁ Ὠντικούρ, μόλις τὸ βαπόρι ἔφθασε στὰ ἀνοικτὰ τοῦ Μπουράϊ, διέκρινε τὰ λευκὰ σπιτάκια τῶν ἀποίκων καὶ ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως διέστειλε τὰ χείλη του.

Ἀνάμεσα στὰ σπιτάκια καὶ τοὺς πόντας, θάλεγε κανεὶς τὴν πρασινάδα ποὺ ὡρνίαζε ὁλόγυρα. Προβάλλει τὸ καμπαναριὸ μιᾶς ἐκκλησίας. Καὶ ψηλότερα πάνω στοὺς λόφους, διεκρίνοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ φυλάκια ἐπιτηρήσεως, τὰ κτίρια ποὺ στεγάζουν τοὺς μὴ παρανομοῦντας καταδίκους, ἡ κατοικία τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀποικίας, περιτριγυρισμένη ἀπὸ δένδρα καὶ παρτέρια, καὶ οἱ κατοικίες τοῦ προσωπικοῦ.

Μέχρις ὅτου τελειώσουν οἱ σχετικὲς διατυπώσεις, ὁ Ὠντικοὺρ κλείσθηκε στὸ στρατόπεδο, ἂς ποῦμε, τῶν ἄλλων, τῶν συνηθισμένων καταδίκων. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ. Ἕνα πρωΐ τὸν πῆραν καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχε ἐκχωρηθῆ. Ὁ Ὠντικοὺρ ἔρριξε ἕνα γύρω μιὰ ματιὰ νεμάτη ἱκανοποίηση.

Ἐπὶ τέλους, θὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν «ζωή του». Θὰ μποροῦσε νὰ ἐργασθῇ, νὰ παραγάγη, νὰ πουλήση τὰ προϊόντα του, νὰ συνάψη συμβόλαια. Μόνον δὲν θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φύγη ἀπὸ τὸ νησί, ἂν δὲν ἐξέτιε, φυσικά, τὴν ποινή του. Συνέβαινε, ὅμως, συχνά, ὁ πρόσκαιρος αὐτὸς περιορισμὸς νὰ γίνεται ἰσόβιος. Πραγματικά, πολλοὶ κατάδικοι ἐγκαθίσταντο τόσο καλὰ ἐκεῖ, συνεδέοντο τόσο πολὺ μὲ τὸν τόπο καὶ δημιουργοῦσαν ἕναν τέτοιο κύκλο συμφερόντων, ὥστε δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν ὅταν ἐρχόταν ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεώς των. Ἔτσι ἔμεναν διὰ βίου ἐκεῖ, ὡς ἐλεύθεροι πιὰ ἄποικοι.

Αὐτὸ τὸ ἤξερε ἡ διοίκησις καὶ γιὰ τοῦτο διηυκόλυνε μὲ κάθε τρόπο τὴν ὁριστικὴ ἐγκατάσταση τῶν καταδίκων στὸν τόπο, γιὰ νὰ μένουν ὅσο ὁ δυνατὸν περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε κακοποιοὺς στὴν Καληδονία, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου διέπραξαν τὰ ἐγκλήματά τους.

Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ πολιτικὴ γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς ἐγκληματικότητος.

Τὸ μέρος ποὺ εἶχαν ὁρίσει γιὰ τὸν Ὠντικούρ, βρισκόταν σὲ ἀπόσταση τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Μπουράϊ, εἶχε δὲ ἑτοιμο, κιόλας, τὸ σπιτάκι του, Μόνον ποὺ ἦταν ἐγκαταλελειμμένο ἀπὸ καιρὸ καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐπισκευή.

Ἡ «ἐκχώρησις» αὐτὴ ἀνῆκε ἄλλοτε σ' ἕναν κατάδικο, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις εἶχε κάνει πάταγο στὴν ἐποχή της. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν φαρμακοποιὸ Φεναιροὺ καὶ τὴν γυναῖκα του Γαβριέλλα. Εἶχαν σκοτώσει καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ μὲν φαρμακοποιὸς ἐστάλη στὴν Νέα Καληδονία, ἡ δὲ σύζυγός του ἐξέτιε τὴν ποινή της στὴν Γαλλία.

Ὅταν ὁ φαρμακοποιὸς ἐγκατεστάθη στὸ κτῆμα του, ἔγραψε τῆς γυναῖκας του νὰ ζητήση νὰ τὴν μεταφέρουν καὶ αὐτὴν κοντά του, στὸ Μπουράϊ. Ἐπετρέπετο αὐτό. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε. Ὁ φαρμακοποιὸς τότε ἔγινε δύσθυμος, κακότροπος, τεμπέλης. Ἄφησε τὸ κτῆμα ἀκαλλιέργητο καὶ στὸ τέλος ἡ διοίκησις ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ τὸ πάρη πίσω.

Ἔτσι ἦταν ὁ κανονισμός.

Στὸ ἐγκαταλελειμμένο, λοιπόν, αὐτὸ ἀγρόκτημα ἐγκατεστάθη ὁ Ὠντικούρ.

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ φερθῆς κι' ἐσὺ ὅπως ὁ φαρμακοποιός, ἔκανε ὁ πράκτωρ τῆς καλλιεργείας, ποὺ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία.

—Ὄχι, θᾶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ. Ἡ γῆ φαίνεται πολὺ γόνιμη καὶ δὲν ἔχω γείτονες, πρᾶγμα ποὺ δὲν μὲ δυσαρεστεῖ διόλου.

Τὸ βράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὸ Μπουράϊ ὁ

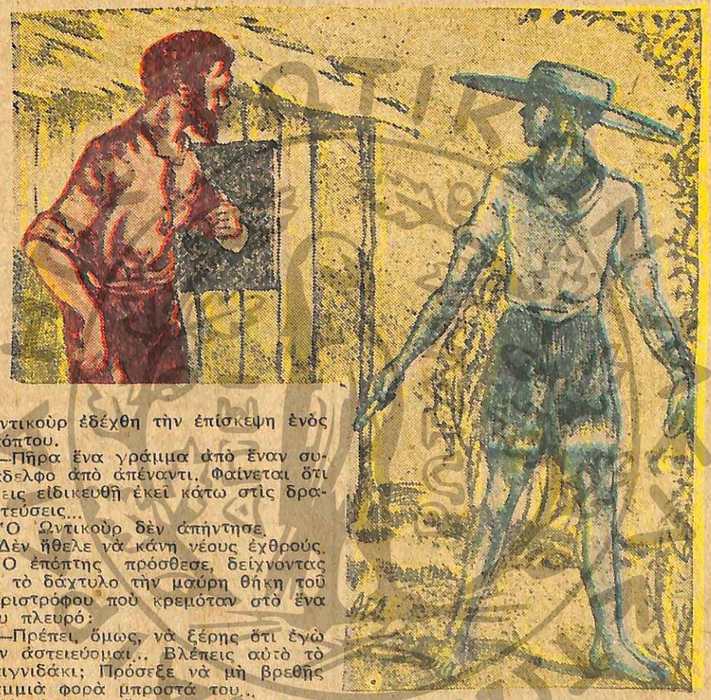

Ὠντικοὺρ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς ἐπόπτου.

—Πῆρα ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕναν συνάδελφο ἀπὸ ἀπέναντι. Φαίνεται ὅτι ἔχεις εἰδικευθῆ ἐκεῖ κάτω στὶς δραπετεύσεις...

Ὁ Ὠντικοὺρ δὲν ἀπήντησε.

Δὲν ἤθελε νὰ κάνη νέους ἐχθρούς.

Ὁ ἐπόπτης πρόσθεσε, δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὴν μαύρη θήκη τοῦ περιστρόφου ποὺ κρεμόταν στὸ ἕνα του πλευρό:

—Πρέπει, ὅμως, νὰ ξέρης ὅτι ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι... Βλέπεις αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι; Πρόσεξε νὰ μὴ βρεθῆς καμμιὰ φορὰ μπροστά του...

Ἡ σύστασις, ὅμως, ἢ μᾶλλον ἡ ἀπειλή, ἦταν περιττή. Τώρα ποὺ ἤξερε ὁ Ὠντικοὺρ ὅτι ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ φρόντιζαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ γίνεται ὑποπτος. Θὰ ἐπερίμενε.

Δέκα πέντε μερες πέρασαν, χωρὶς νὰ παρη καμμια ειοηση ἀπὸ τοὺς φίλους του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ὠντικοὺρ δὲν ἔχασε τὸν καιρο του. Ἐξερευνοῦσε ὅλην τὴν περιοχή, ἐξήτασε ὅλες τις δυνατότητες καὶ εὐκολίες μιᾶς ἀποδράσεως. Καὶ διεπίστωσε ὅτι οἱ εὐκολίες αὐτὲς ἦσαν περισσότερες παρὰ στὴν χερσόνησο Ντοῦκος. Ἡ ἐπίβλεψις ἐδῶ δὲν ἦτο τόσον αὐστηρὰ καὶ οἱ κατάδικοι μποροῦσαν, διὰ λόγους ἐργασίας ἢ καὶ γιὰ περίπατο, νὰ προχωροῦν ὡς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Ἂν ὅμως οἱ εὐκολίες ἦσαν περισσότερες καὶ ἡ ἐλευθερία μεγαλείτερη στὸ Μπουράϊ, δὲν ἐσήμαινε ὅτι καὶ ἡ ἀπόδρασις ἦταν πρᾶγμα εὔκολο.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου ὑπῆρχε ἕνα δάσος ἀπὸ μενάλους θάμνους ψηλούς, πυκνούς, ἀδιαπεράστους σχεδόν. Πολλοὶ ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ ἀποδράσουν, βρῆκαν ἐκεῖ μέσα οἰκτρὸν θάνατο ἀπὸ τὴν ἐξάντληση καὶ τὴν πεῖνα, ἢ σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς Κανάκους. Ἄλλοι πάλι, ἀπηυ-

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἴδιος Κανάκος ἔρριξε πάλι ἕνα κομμάτι ζαχαροκάλαμο.

δισμένοι, ἐπέστρεψαν πίσω, προτιμώντας τὴν ζωὴ τοῦ κατέργου καὶ τὴν τιμωρία ποὺ τοὺς περίμενε ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο μέσα στὴν ζούγκλα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη κατώρθωναν νὰ τὴν περάσουν καὶ νὰ φθάσουν στὴν παραλία, ἔπρεπε νὰ βρεθῆ καγένα πλοῖο γιὰ νὰ διαπεραιωθοῦν στὴν Αὐστραλία.

Μιὰ μέρα, ὁ Ὠντικοὺρ ἐπέστρεφε ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς κατάκοπος ἀπὸ τὴν σκληρὴ ἐργασία τῆς ἡμέρας, κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο, ὅταν λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπιτάκι του εἶδε ἕναν μᾶλλον κοντὸ καὶ λιπόσαρκο ἄνθρωπο νὰ κόβη βόλτες.

Ὁ Ὠντικοὺρ στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε παραξενευμένος.

—Κάπου ἔχω ἰδῆ τὸ μοῦτρο αὐτό, ψιθύρισε.

Ὕψωσε ἐν τούτοις τοὺς ὤμους του καὶ μπῆκε μέσα.

Σὲ λίγο ὁ ἄνθρωπος ἦταν στὸ κατῶφλι του. Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ καθὼς τὸν κύτταξε προσεκτικά, ὁ κατάδικος τὸν ἀνεγνώρισε.

—Ὁ κ. Κρλλιβέ! φώναξε. Ὁ κ. Κολλιβὲ στὴν Καληδονία!

Ὁ Κολλιβὲ δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ μπῆκε γρήγορα μέσα στὴν καλύβα, βάζοντας τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

—Σιγώτερα, ψιθύρισε.

Ἕνα κῦμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τοῦ Ὠντικούρ. Σὲ μιὰ στιγμή, πέρασε μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό του ὅλη ἡ περασμένη ζωή, ὅλο τὸ θλιβερὸν παρελθὸν ποὺ τὸν εἶχε στείλει στὰ κάτεργα καὶ στὸ ὁποῖο τόσο εἶχε ἀνακατευθῆ ὁ Κολλιβέ. Ὁ Ὠντικοὺρ δὲν εἶχε ξεχάσει τὸν ρόλο ποὺ εἶχε παίξει στὴν καταδίκη του καὶ δὲν τὸν εἶχε συγχωρήσει.

—Σεῖς ἐδῶ!.. ψιθύρισε ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Πῶς τολμήσατε νὰ φανῆτε μπρός μου; Ἔχω πολὺ καλὸ μνημονικὸ ἐνὼ καὶ δὲν ξεχνῶ ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ σεῖς μὲ στείλατε ἐδῶ.. Ἐλᾶτε, τώρα. ἀδειᾶστε μου τὴν γωνιά. νιατὶ αἰσθάνομαι τὸ αἷμα νὰ μοῦ ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι!..

Ὁ Κολλιβὲ τὴν περίμενε ἀσφαλῶς αὐτὴν τὴν ὑποδοχή. γιατὶ δὲν ἔγασε καθόλου τὴν ψυχραιμία του. Καὶ ὄχι μονάχα δὲν ἔφυνε, ἀλλὰ καὶ στρώθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλεκτὰ καθίσματα ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ Ὠντικούρ.

—Πῆτε μου, εἶπε, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως. Εἴμεθα σίγουροι ἐδῶ; Δὲν μᾶς ἀκούει κανείς;

—Τὸ σπίτι μου, ὅπως θὰ εἴδατε, εἶναι ἀπομονωμένο καὶ ζῶ μόνος ἐδῶ μέσα. Ἀλλά.. μὰ τὴν πίστη μου, προτοῦ μπῆτε θὰ μπορούσατε νὰ μὲ ρωτούσατε πρῶτα ἂν ἤθελα νὰ σᾶς δεχθῶ!

Ὁ Κολλιβὲ καὶ πάλι δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ ἀκολουθώντας τὴν ἀρχική του σκέψη, εἶπε:

—Ἀκοῦστε, λοιπόν, ἀφοῦ εἴμαστε μόνοι. Ἐγὼ σᾶς εἶχα γράψει μὲ τὸν νεαρὸ ἐκεῖνο Κανάκο.

—Ἐσεῖς! Ὥστε ἐσεῖς ἰσχυρίζεσθε ὅτι..

—Ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς κάνω νὰ δραπετεύσετε.

—Δὲν καταλαβαίνω ἀπὸ αἰνίνιατα. Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπός σας; Τί θέλετε νὰ κάμετε;

—Νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Καληδονία Τίποτε ἄλλο.

—Καὶ γιατὶ αὐτό; Γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσετε ἀπλῶς;

—Ναι.

—Μὰ καλά, ἀφοῦ ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν προϊστάμενό σας καὶ ἀφοῦ ἐσεῖς ὁ ἴδιος μὲ κατηγορήσατε γι' αὐτὸ καὶ θεωρήσατε τὴν καταδίκη μου δικαία, γιατὶ τώρα ἔρχεσθε νὰ μὲ ἐλευθερώσετε. διακινδυνεύοντας μάλιστα τὴν δική σας ἐλευθερία;

—Ἐκτελῶ τὴν ἐπιθυμία ἑνὸς νέου ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ σᾶς.

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ νέος αὐτός;

—Ὁ Ζεράρ ντὲ Μπωπρεώ.

—Ὁ γυιὸς τοῦ..

—Ἀκριβῶς...

—Παράξενο πρᾶγμα!... μουρμούρισε ὁ Ὠντικοὺρ σκεπτικός.

—Πιθανόν, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Δὲν ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ ἐξηγήσεις, θὰ σᾶς τὶς δώση ὁ ἴδιος ὁ κ. Ζεράρ, ὅταν θὰ συναντηθῆτε...

—Ὥστε ὁ κ. Ζεράρ εἶναι ἐδῶ, στὴν Καληδονία;

—Ναί, γιὰ νὰ σᾶς σώση. Ἀγόρασε ἕνα γιὼτ καὶ κάνει τὸν γῦρο τοῦ κόσμου. Ἔχει ἕνα χρόνο μπροστά του γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ καὶ σκέφθηκε νὰ περάση καὶ ἀπὸ ἐδῶ... Τὸ γιὼτ εἶναι τώρα ἀραγμένο στὶς ἐκβολὲς τοῦ Νέρα!

—Γιὰ μένα;

—Γιὰ σᾶς!

—Καὶ τώρα;

—Τώρα ἰδοὺ τί μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς πῶ ὁ κ. ντὲ Μπωπρεώ: Θὰ κάνετε ὅλες τὶς ἑτοιμασίες σας γιὰ μιὰ ἀπόδραση. Ὅταν θὰ εἶσθε ἕτοιμος, θὰ διαλέξωμε μιὰ νύχτα, θὰ στείλωμε μιὰ βάρκα στὴν ἀκτὴ καὶ θὰ θὰ σᾶς περιμένουμε. Ξέρετε νὰ κολυμβᾶτε; Γιατὶ ἐν ἀνάγκη μπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθετε κολυμβώντας.

—Ξέρω.

—Φοβᾶσθε τοὺς καρχαρίας;

—Ὄχι. Θάχω μαζί μου τὸ μαχαῖρι μου.

—Καλά. Λοιπόν. συνεννοηθήκαμε καλά;

—Περίφημα. Ἕνα μονάχα πρᾶγμα μὲ στενοχωρεῖ.

—Ποιό;

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΗΤΗΣ ΕΟΡΤΑΖΕΙ

Ὁ λοχαγός.—Τί διάβολο ἔπαθε αὐτὸς ἐκεῖ καὶ πυροβολεῖ χωρὶς λόγο;

Ὁ στρατιώτης.—Μὴν τὸν παρεξηγῆτε, κ. λοχαγέ. Εἶναι σήμερα τὰ γενέθλιά του...

—Ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ δεχθω τὴν πρότασή σας!

Ὁ Κολλιβὲ κύτταξε τὸν συνομιλητή του ἐκπληκτος.

—Γιατί; ρώτησε.

—Γιατὶ δὲν σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη, κ. Κολλιβέ.

—Ἐμένα ποὺ ἔρχομαι νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἐλευθερία!...

—Δὲν πιστεύω, ἀκριβῶς, στὴν ἐλευθερία αὐτή!

—Δὲν σοβαρεύεσθε, ἀσφαλῶς!...

—Ἀπεναντίας. σοβαρεύομαι πολύ. Ἀρνοῦμαι, λοιπόν, νὰ σᾶς πιστέψω, ἐσᾶς, κ. Κολλιβέ. Ἂν ὅμως, ἔλθη ἐδῶ ὁ κ. Ζεραρ ντὲ Μπωπρεὼ καὶ μοῦ ἐξηγήση τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ πτωχό μου ἄτομο. τότε..

—Δὲν ἔχετε δίκηο νὰ δυσπιστῆτε, Ὠντικούρ. Εἶμαι ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Ζεράρ καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ὁ κ. Ζεράρ πρέπει νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερο. Θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ κανέναν, καὶ τότε θᾶταν πολὺ παράδοξος ἡ θέσις τοῦ, ἂν τὸν ἔβλεπαν νὰ μιλᾶ μὲ τὸν δολοφόνο τοῦ πατέρα του.

—Ἔχετε δίκηο... ἔκανε μὲ κάποια εἰρωνεία ὁ Ὠντικούρ.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν... τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἂν δὲν ἰδῶ πρῶτα τὸν κ. ντὲ Μπωπρεώ.

—Εἶναι ἡ τελευταία σας λέξις αὐτή;

—Ναί.

—Καλά.

Ὁ Κολλιβὲ σηκώθηκε καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ νὰ χαιρετίση, βγῆκε.

Ὁ Ὠντικοὺρ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός.

—Περίεργο, ψιθύρισε. Εἶμαι ἀνησυχος, σὰν νὰ μὲ ἀπειλῆ κανένας μεγάλος κίνδυνος..

Μετὰ δυό, ὅμως, μέρες, μιὰ νύχτα παρουσιάσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Ζεράρ. Ὁ Ὠντικοὺρ κοιμόταν βαθειά.

Ὁ Ζεράρ τὸν ξύπνησε, χτυπώντας τον ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

Ὁ Ὠντικοὺρ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὸν κύτταξε κατάπληκτος.

—Ὁ κ. ντὲ Μπωπρεώ! εἶπεν ἀνασηκωνόμενος.

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος, φίλε μου, τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ Ζεράρ.

—Ὥστε... εἶναι ἀλήθεια, κύριε, θλετε νὰ μὲ σώσετε; Κάνατε ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι γιὰ μένα;

—Ναί, Ὠντικούρ..

—Ὁ κ. Κολλιβὲ θὰ σᾶς ἐξήγησεν ὅτι θὰ ἤθελα πολὺ πρωτήτερα νὰ μάθω τὰς προθέσεις σας, τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους θέλετε νὰ μὲ σώσετε, ἐμένα τὸν δολοφόνο τοῦ πατέρα σας!

—Εἴσθε ἀθῶος.. εἶπε ἁπλᾶ ὁ Ζεράρ.

—Ναί, ἀλλὰ ποιὸς τὸ ἀποδεικνύει αὐτό; Καὶ ἂν τὸ ξέρετε ἐσεῖς καὶ ἔχετε τὶς ἀποδείξεις ποὺ πρέπει. γιατὶ δὲν τὶς παρουσιάζετε στὴν δικαιοσύνη γιὰ νὰ ἀναθεωρηθῆ ἡ δίκη μου καὶ νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ ἴσα κανονικῶς καὶ μὲ τὸ μέτωπο ὑψηλά ἀντὶ νὰ βγῶ ὡς δραπέτης;

—Ὠντικούρ αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ἀργότερα Τώρα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπείγει. εἶναι νὰ βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ μέσα Καὶ γιὰ νὰ γίνη αὐτό πρέπει νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα..

—Ἔχετε τοὐλάχιστον. ἠθικὰς ἀποδείξεις;

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου

ΒΗΡΙΝΑ

ἡ ἐρωτοπαθὴς αὐτοκράτειρα

Ὑπὸ τῆς Κας Κ. Σφοέλλου

ΑΝ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ἔδινε ἐπίσημα ἐπίθετα στὶς βασίλισσες, πῶς ἄραγε θὰ ἐχαρακτήριζε τὴν Βηρίνα, τὴν γυναῖκα τοῦ Λέοντος Α', ποὺ διαδέχθηκε στὰ μαρμαρόχτιστα βυζαντινὰ παλάτια τὴν σοφὴ Ἀθηναῖδα καὶ τὴν σεμνὴ Πουλχερία;

Ἀσφαλῶς, ἡ Βηρίνα δὲν ἔμοιαζε οὔτε μὲ τὴν μιὰ οὔτε μὲ τὴν ἄλλη: δὲν ἦταν σοφὴ οὔτε καὶ φρόνιμη. Δὲν ἦταν οὔτε σεμνή, ἀφοῦ καὶ γιαγιὰ ἀκόμη εἶχε αἰσθηματικὲς περιπέτειες. Ἴσως κανένας ἄλλος τίτλος νὰ μὴ ταίριαζε τόσο πολὺ στὴν ἐκδικητικὴ καὶ στοργνὴ αὐτὴ γυναῖκα ὅσο ὁ τίτλος τῆς «κακιᾶς πεθερᾶς», ἀφοῦ δυὸ φορὲς δοκίμασε νὰ ἐκθρονίση τὸν γαμπρό της.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Ἐνῷ ὁ ἄντρας της, ὁ Λέων Α', ποὺ δὲν εἶχε γυιους, σκοπευε νὰ ὁρίση διάδοχό του τὸν Ζήνωνα τὸν Ἰσαυρο —ἀντρα τῆς κόρης του Ἀριάδνης—ἡ Βηρίνα ἀγωνιζόταν μὲ κάθε τρόπο νὰ ματαιώση τὴν ἀνοδο τοῦ γαμπροῦ της στὸν θρόνο. Κι' ὁ λόγος ἦταν ἁπλουστατος: Μολονοτι ἡ βασιλισσα δεν ἦταν πια νέα —θᾶχε πιθανώτατα ὑπερόχῃ τὰ πενῆντα— ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμενη μ' ὅλο τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ συχνα χαρακτηρίζει τὴν ἡλικία αὐτή, μὲ τὸν μαγιστρο Πατρίκιο, καὶ γι' αὐτὸν προώριζε—ὄωρο ἀληθινὰ βασιλικὸ— τὰ ἐρυθρὰ αὐτοκρατορικὰ πέδιλα.

Ἔτσι, χάρις στὶς ραδιουργίες τῆς Βηρίνας, μετα τον θάνατο τοῦ Λέοντος Α', στὸ 474, τὸ στέμμα δόθηκε στὸν μικρὸ Λέοντα Β', πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Πατρίκιος καὶ ἡ ἐρωμένη του θὰ κυβερνοῦσαν ἀνενόχλητοι. Ἀλλὰ τὰ σχέδια αὐτὰ ματαιώθηκαν τὴν τελευταία στιγμὴ χάρις στὴν πονηρία μιᾶς ἄλλης γυναίκας, τῆς κόρης τῆς Βηρίνας Ἀριάδνης. Ἡ Ἀριάδνη κατώρθωσε τὴν τελευταία στιγμὴ μὲ μιὰ ἐπιτυχημένη σκηνοθεσία νὰ ὀνομασθῆ βασιλεὺς ὁ ἄντρας της ὁ Ζήνων.

Ἡ Βηρίνα εἶχε χάσῃ τὸ παιχνίδι. Γυναῖκες ὅμως σὰν κι' ἐκείνην δὲν ἀναγνωρίζουν ποτὲ τὴν ἧττα τους. Κι' ἂν ὁ Ζήνων καθόταν σ-ὸν Θρόνο. ἐκείνη αἰ-θανόταν γὴν ἐκμ-ά της ἰκανὸ νὰ τὸν ἐκτοπίση καὶ να βάλη στὴ θέση του τὸν ὁμοτιμο μαγιστρο. Καὶ γιὰ νὰ ἐπι-ύχῃ τὸ σχέδιό της, ἄρχισε μὲ ραδιουργίες καὶ πλάνια μέσα νὰ γίνη [illegible] Καὶ ὅταν πιὰ τὸ σεῦμα τῆς δυσαρεσκειας ὡγκώθηκε, ἡ πονηρὴ γρηὰ ἐπρότεινε στὸν ἀνύποπτο Ζήνωνα ἕνα ταξίδι στὴν Μικρασία.

Μόλις ὁ αὐτοκράτωρ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ἡ Βηρίνα συνεκάλεσε τὴν Σύγκλητο καὶ τὴν ἔπεισε νὰ κηρύξῃ τὸν Ζήνωνα ἔκπτωτο. Ἔτσι ὁ δρόμος ἦταν ἀνοιχτὸς γιὰ τ' ἀνέβασμα τοῦ ἀγαπημένου της...

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν κατώρθωσε ἡ Βηρίνα νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιο ποὺ τόσον καιρὸ βυσσοδομοῦσε. Ἡ ἀντίδρασις ἦρθε καὶ πάλι ἀπὸ πολὺ κοντά— ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀδελφό της, τὸν στρατηγὸ Βασιλίσκο, ποὺ δὲν ἦταν λιγώτερο φιλόδοξος ἀπὸ ἐκείνην. Οἱ συγκλητικοὶ δὲν εἶχαν φυσικὰ καμμιὰ διάθεσι νὰ δώσουν τὸ στέμμα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺχε γιὰ μόνο τίτλο ἀξίας τὸν ἔρωτα ποὺ ἐνέπνευσε στὴν γρηὰ βασίλισσα. Κι' ὅταν ὁ Βασιλίσκος παρουσιάσθηκε στὸ μέσον, ἡ γενικὴ προτίμησις στράφηκε σ' ἐκεῖνον. Ἔτσι ἡ Βηρίνα ποὺ γιὰ χάρη καὶ μόνον τοῦ ἐρασμοῦ της εἶχε προετοιμάση καὶ εἶχε ἐπιτύχῃ τὴν ἐκθρόνιση τοῦ γαμπροῦ της, ἔβλεπε πάλι ἕναν ἄλλον στὴ θέση ποὺ προώριζε γιὰ τὸν Πατρίκιο. Ἤλπιζε ὅμως πάντα πὼς ἂν βοηθοῦσε τὸν ἀδελφό της νὰ πετύχῃ, ὁ Βασιλίσκος ἀπὸ εὐγνωμοσύνη δὲν θ' ἀρνιόταν τοὐλάχιστον ἔπειτα νὰ δώση τὸ ἀξίωμα τοῦ Καίσαρος— τὸ πρῶτο μετὰ τὸ βασιλικὸ—στὸν λατρευτό της. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ κρύψῃ τὴν ἀπογοήτευση ποὺ δοκίμαζε καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆ δική της ὁ Βασιλίσκος ἔγινε βασιλιᾶς.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ὅταν ὅμως πιὰ ὁ ἀδελφός της φόρεσε τὸ στέμμα, δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεση νὰ κολακεύῃ τὴν γρηὰ βασίλισσα. Τουναντίον εἶχε πιὰ κουραστῆ ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ σκάνδαλά της καὶ σκέφθηκε πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ δώση σ' αὐτὰ ἕνα τέλος ἦταν νὰ βγάλη τὸν Πατρίκιο ἀπὸ τὴν μέση. Γι' αὐτὸ διέταξε καὶ τὸν σκότωσαν.

Ὅταν ἡ Βηρίνα ἔμαθε τὸν χαμὸ τοῦ λατρευτοῦ της, ἔγινε σὰν τίγρις ποὺ τῆς κλέψαν τὰ παιδιά της κι' ὠρκίσθηκε ἐκδίκηση.

Ἡ φλογερὴ ἀγάπη ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν ὄμορφο μάγιστρο [illegible] Κι' αὐτὸ [illegible] πρὸ τῆς, ἀπ[illegible] τὸν ἐπιφάνεια [illegible] στὸν θρόνο, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Βασιλίσκο.

Ὁ Ζήνων ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε καταφύγει μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Ἀριάδνη στὴν Ἰσαυρία. καὶ ἐκεῖ βρισκόταν τώρα πολιορκημένος ἀπὸ τὸν συμπατριώτη του στρατηγὸν Ἴλλο, ποὺ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Βασιλίσκο. Ἡ παμπόνηρη Βηρίνα, ἡ τόσο ἐπιτήδεια σὲ δολοπλοκίες, κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ μόνος τρόπος νὰ βοηθήση τὸν Ζήνωνα καὶ νὰ κλονίση τὸν ἀδελφό της θᾶταν νὰ ἐξαγοράση τὸν στρατηγό. Κι' ἀμέσως μεταχειρίσθηκε τὸ ἴδιο τέχνασμα ποὺ εἶχε κι' ἄλλοτε μεταχειριστῆ μὲ τόση ἐπιτυχία: τὴν διαβολή. Μὲ ἐπιτήδεια ὀργανά της ἄρχισε νὰ παριστῇ στὸν Ἴλλον ὅτι ὁ Βασιλίσκος δὲν κρατοῦσε ποτὲ τὶς ὑποσχέσεις του καὶ μάλιστα ὅτι τὸν ὑπέβλεπε. Στὸ τέλος ἦλθε καὶ ἡ ἰδία νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συμφιλίωση πολιορκητοῦ καὶ πολιορκουμένου. Κι' ὁ ἐξόριστος Ζήνων, χάρις στὴν ἀπρόοπτη συμμαχία τῆς κατεχθόνιας αὐτῆς γυναίκας ποὺ διψοῦσε ἐκδίκηση, βρέθηκε πάλι στὰ πρόθυρα τῆς Βασιλευούσης ἐπὶ κεφαλῆς σημαντικοῦ στρατοῦ. Μάταια ὁ Βασιλίσκος ἔστειλε ἐναντίον του τὸν ἀνεψιό του, στρατηγὸ Ἀρμάτο. Χάρις στὶς ὑποσχέσεις τῆς ἄλλης θείας του— τῆς Βηρίνας—αὐτομό-

Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ.

λησε κι' αὐτὸς πρὸς τὸν Ζήνωνα, καὶ τὸ τέλος τοῦ Βασιλίσκου καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας του ὑπῆρξε οἰκτρόν. Κανεὶς δὲν ἀπέζησε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΩΝ

Ἡ Βηρίνα εἶχε ἐπὶ τέλους ἐκδικηθῆ τὸν θάνατο τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ ὁ κομψὸς Πατρίκιος μποροῦσε νὰ κοιμᾶται ἥσυχος στὸν τάφο του.

Μὰ καὶ πάλι δὲν ἡσύχασε ἡ γρηᾶ βασίλισσα. Δὲν ἦταν μόνον ἐρωτοπαθής· ἦταν καὶ φιλόδοξη. Δὲν ἀνεχόταν νὰ κυβερνᾶ ἄλλος. Κι' ἡ δύναμις τοῦ Ἴλλου ἦταν τόση ὥστε τῆς φαινόταν ὅτι τὴν ἐπεσκίαζε. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν παραμερίση μὲ κάθε τρόπο· ἡ δολοφονία δὲ ἑνὸς ξένου δὲν μποροῦσε νὰ τρομάξη τὴν Βηρίνα ποὺ χε ἐπιδιώξη τὸν θάνατο τοῦ ἰδίου τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ Ἴλλος ὅμως δὲν ἦταν ἀφρούρητος. Ὁ πληρωμένος δολοφόνος—ἕνας βάρβαρος Ἀλβανὸς— ποὺ χε ἀναλάβη αὐτὸ τὸ ἔργον, συνελήφθη καὶ—τὸ σπουδαιότερο—ἀπεκάλυψε ποιὸς τοῦ χε ἀναθέσει τὴν δολοφονία.

Ὁ παντοδύναμος στρατηγός, ποὺ ξερε καλὰ τί δύναμη τῆς ἐχθρᾶς του, δὲν τόλμησε νὰ τὴν κτυπήση κατὰ μέτωπο. Συνεννοήθηκε μὲ τὸν αὐτοκράτορα, ποὺ πάντοτε φοβόταν τὴν πολυμήχανη πεθερά του καὶ θέλε εὐχαρίστως νὰ τὴν ξεφορτωθῆ. Γιὰ νὰ μὴν ἐξαγριώσουν ὅμως τὴ βασίλισσα Ἀριάδνη ποὺ λάτρευε τὴν μητέρα της, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκτοπίσουν τὴν Βηρίνα μὲ δόλο.

Παρὰ ταῦτα, ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ γυναῖκα κατόρθωσε καὶ πάλι νὰ χωρίση τοὺς δυὸ συμμάχους, καὶ συνεννοουμένη μὲ τὸν Ἴλλο στράφηκε τώρα κατὰ τοῦ γαμπροῦ της.

ΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ

Ἂν ὅμως κέρδιζαν τὸν ἀγῶνα, ποιὸς θ' ἀνέβαινε στὸν θρόνο; Βέβαια ἡ Βηρίνα δὲν ἐμπιστευόταν τὸν Ἴλλο. Κι' ἡ κοινή τους προτίμησις ἔπεσε στὸν Σῦρο Λεόντιο, τὸν φιλόσοφο.

Ἄραγε ἡ ἀβρὴ ὀμορφιὰ τοῦ σοφιστοῦ νὰ ἔπαιζε κάποιον ρόλο στὴν προτίμηση τῆς ὡραιοπαθοῦς ἑξηντάρας γρηᾶς; Ποιὸς ξέρει!... Πάντως στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἔξω ἀπὸ τὴν Ταρσό, μὲ ὅλη τὴ δυνατὴ μεγαλοπρέπεια, ὁ Λεόντιος στεφόταν αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Βηρίνα ἡ βασιλομήτωρ φόρεσε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ στέμμα στὸ ὄμορφο μέτωπό του.

Μὰ ἡ τύχη τῶν ὅπλων δὲν εὐνόησε τοὺς ἀποστάτας. Νικημένοι κατέφυγαν στὸ Παπύριον φρούριο, ὅπου ἄλλοτε ἔμενε φυλακισμένη ἡ Βηρίνα, καὶ ἐκεῖ πέθανε σὲ λίγο (784) ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναῖκα. Μὲ τὸν θάνατό της, ὁ Λεόντιος ἔχασε κάθε ἐλπίδα ἐπικρατήσεως καὶ ὁ Ζήνων βασίλευσε ἐπὶ τέλους ἀνενόχλητος. Ἀπὸ τὴν σκηνὴ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ κόσμου εἶχε πιὰ ἐξαφανισθῆ μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες γυναικεῖες μορφὲς τοῦ Βυζαντίου. Μιὰ βασίλισσα ποὺ ἕνωνε μὲ τὸ τυχοδιωκτικώτερο πνεῦμα, καταπληκτικὴ δραστηριότητα, ἀδάμαστη ἱκανότητα καὶ ἀσίγαστη ἐρωτοπάθεια.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτό σας

Εἶσθε... ΗΡΩΣ;

Ἥρως, ὡς γνωστόν, θεωρεῖται καὶ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι προικισμένος μὲ ἀληθινὸ θάρρος. Ποιὸ ὅμως εἶναι τὸ θάρρος αὐτό; Οἱ μεγαλειτεροι ψυχολόγοι τὸ χωρίζουν εἰς τέσσαρας κατηγορίας: τὸ θεωρητικὸν θάρρος, δηλ. ἐκεῖνο ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχει, τὸ ἠθικὸν θάρρος, δηλ. ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ φυσικὰς ἀντιδράσεις στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ καθενός, ἡ φυσικὴ πεῖρα, ποὺ προκαλεῖ τὴν σύγκρισι ἀναλόγως μὲ τὰς περιστάσεις, ἡ πεῖρα τοῦ φόβου, τέλος, χαρὶς στὴν ὁποία μποροῦμε νὰ ζυγίσωμε ἐκεῖνο ποὺ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βαστάσωμε. Γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ τέσσερα αὐτὰ σημεῖα ἔχομε καὶ ἕνα πίνακα μὲ τὰ κατάλληλα ἐρωτήματα. Ἀπαντῆστε σ' αὐτὰ βάζοντας παραπλεύρως κάθε ἐρωτήματος τὸν ἀριθμὸ ποὺ καθορίζει κάθε πίνακ. Κατόπι κάνετε τὴν ἄθροισι καὶ ἂν βρῆτε ἄθροισμα 50 εἶσθε ἀρκετὰ...ἡρωϊκός. Ἂν βρῆτε 60, μπορεῖ κανεὶς νὰ βασισθῆ σὲ σᾶς. Ἂν βρῆτε 70, ὑπερβαίνετε ἀρκετὰ τὰ συνειθισμένα ὅρια. Ἂν βρῆτε 80, εἶσθε ἄνθρωπος πολὺ τολμηρός. Ἂν βρῆτε 90 εἶσθε ἀληθινὸς ἥρως. Κάτω ἀπὸ 50, ἔχετε ἀνάγκη νὰ γυμνάσετε τὸ θάρρος σας!

ΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΝ ΘΑΡΡΟΣ

Ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι «ναί» σημειῶστε 5, ἂν κυμαίνεται μεταξὺ «ναί» καὶ «ὄχι» βάλετε ἀναλόγως, 1—5, ἂν εἶναι «ὄχι» βάλτε 0.

—Νομίζετε ὅτι θὰ ὑποκύπτατε στὸ τέλος ἂν τύχη καὶ σᾶς βασανίζαν λησταί, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγκασθῆτε νὰ φανερώσετε ἕνα μυστικὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων; .....

— Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας ἱκανὸ νὰ περιφρονήση ἀπὸ καθῆκον ἕνα θανατο ἀπολύτως δέβαιον; .....

— Θὰ θέλατε νὰ ἐμπλακῆτε σὲ κάμμιὰ περιπέτεια, ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη ἀλλὰ πρωτότυπη ὅπως π.χ. ἡ ἐξερεύνησις τοῦ Ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ μὲ ὑποβρύχιο; .....

— Θὰ ριψοκινδυνεύατε μὲ μιὰ πιθανότητα νὰ γλυτώσετε 50 ο/ο γιὰ νὰ σώσετε τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀγνώστου σας; .....

— Μόνος καὶ ἄοπλος θὰ τολμοῦσατε νὰ τὰ βάλετε μὲ κακοποιοὺς ποὺ ἐπιτίθενται ἐναντίον ἑνὸς ἢ μιᾶς ἀγνώστου σας;

Σύνολον .....

Η ΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι «ναί» σημειῶστε πλαγίως ἕνα 1 ἂν εἶναι «ὄχι» σημειῶστε 5.

— Φοβᾶσθε τὸ σκυλί ποὺ σᾶς κυνηγάει γαυγίζοντας;

— Φοβᾶσθε τὰ φίδια; ....

— Φοβᾶσθε στὸ σκοτάδι; ...

— Φοβᾶσθε τὸν ὀδοντίατρο;.

— Φοβᾶσθε τὴ φωτιά; ...

Σύνολον .....

ΤΟ ΗΘΙΚΟΝ ΘΑΡΡΟΣ

Ἂν ἀπαντήσετε «ναί» σημειῶστε 1. ἂν «ὄχι» σημειῶστε 5.

— Ὅταν εἴσθε σὲ μοναχικὸ μέρος σᾶς τρομάζει ἡ ἀπόλυτη σιωπή; .....

—Σκέπτεσθε συχνὰ καὶ μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή σας τὶς καταστροφὲς ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς βροῦν; .....

— Ἂν σᾶς συμβῆ νὰ χάσετε σύζυγο, χρειάζεσθε ἕνα μέρος ἠσυχίας γιὰ νὰ ξαναβρῆτε τὴν ψυχική σας ἠρεμία; .....

— Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας ἱκανὸ νὰ κάνετε ἕνα τὸ τολμηρὸ τὸ ὁποῖο ἡ ἀνάγκη θὰ κάμνατε μαζὶ μὲ ἄλλους; ....

— Ἔχετε τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν εἶσθε οὔτε ἀρκετὰ δυνατός, οὔτε ἀρκετὰ ἥρεμος γιὰ νὰ σέρετε εἰς πέρας μιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολή; .....

Σύνολον .....

Η ΦΥΣΙΚΗ ΠΕΙΡΑ

Ἂν ἀπαντήσετε «ναί» σημειῶστε 5 καὶ ἂν «ὄχι» σημειῶστε 1.

— Ἐπωφεληθήκατε καὶ τὴς ἐλαχίστης εὐκαιρίας ποὺ σᾶς παρουσιάσθηκε γιὰ ν' ἀνεβῆτε σὲ ἀεροπλανο; .....

— Ἀνεβήκατε ποτὲ σὲ μοτοσυκλέττα καὶ ἂν ὄχι, θὰ ἠθέλατε νὰ τὸ κάνετε;.....

— Θὰ τολμούσατε νὰ βουτοῦσατε στὴν θάλασσα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς γεφύρας ἑνὸς πλοίου;

— Ἔχετε ἱππεύσει ἄλογο ποὺ νὰ καλπάζη καὶ ἐὰν ὄχι, θὰ θέλατε νὰ τὸ κάνετε; ...

— Σᾶς ἀρέσει νὰ ἀναπτύσσετε μεγάλη ταχύτητα μὲ αὐτοκίνητο; .....

Σύνολον .....

Ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴν Πελοπόννησο

Μιὰ θεατρικὴ ἀπαγωγή

ΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑΝΗ ΤΗΣ... ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ. — Η ΤΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΟΥ ΞΕΤΡΕΛΛΑΙΝΕΙ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΕΑΤΑΣ.—ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΕ ΤΟΝ ΖΕΝ ΠΡΕΜΙΕ κ. ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ Η ΑΠΑΓΩΓΗ.—ΑΡΡΑΒΩΝ...ΧΩΡΙΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ.—«ΡΩΤΗΣΑΜΕ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΚΑΡΛΙΑ ΜΑΣ!»

Ἐντυπώσεις τοῦ κ. Χρ. Πύρπασου

ΚΑΤΑ τὸ τελευταῖο μου ταξίδι στὴν Πελοπόννησο, ἐκτὸς ἀπ' τὶς ὡραῖες ἐντυπώσεις ποὺ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὰ παλιά της κάστρα κι' ἀπ' τὶς μοντερνίζουσες πόλεις της, ηὗρα ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ κοντὰ κι' ἕνα τρυφερὸ θεατρικὸ εἰδύλλιο. Ἕνα εἰδύλλιο ποὺ πρόκειχθη πολὺ γρήγορα σὲ ἀλληλοαπαγωγή, καὶ ποὺ θὰ καταπλήξη ἀσφαλῶς—κι' τὸ εὔχομαι ὁλοψύχως—στὸν χορὸ τοῦ Ἡσαΐα.

Ἂς ἐξηγηθῶ ὅμως σαφέστερα: Ὁ γνωστὸς καὶ συμπαθέστατος «ζέν πρεμιέ» τοῦ θιάσου Παλαιολόγου κ. Μιχάλης Νικολόπουλος, ἀπήγαγε τὴν ὡραιοτάτη ταμία τοῦ κινηματοθεάτρου («Ἕσπερος») τῆς Καλαμάτας, τὴν Σιβηριανὴ δίδα Κάκια Μπλούμ.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀνεστάτωσε κυριολεκτικὰ τὴν κοινωνία τῆς Καλαμάτας, μέσα στὴν ὁποία ζῆ ἡ δὶς Μπλούμ. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχη καμμιὰ συγγένεια μὲ τὸν Γάλλο τέως πρωθυπουργό.

Ἡ γοητευτικὴ λοιπόν, αὐτὴ Σιβηριανὴ ἐργαζόταν ἀπὸ μηνῶν ὡς ταμίας στὸν («Ἕσπερο») καὶ χωρὶς ὑπερβολή, ὅλοι οἱ Δόν-Ζουὰν τῆς Καλαμάτας ἦσαν ξετρελλαμένοι μαζί της. Τακτικώτατα ἐλάμβανε φλογερὰ ἐρωτικὰ γράμματα, εἶχε δὲ καὶ ἀρκετὲς προτάσεις γάμου. Ἀλλὰ ἡ ξανθομάλλα Κάκια παντοῦ ἠρνεῖτο τὴν καρδιά της μὲ πεῖσμα. Εἶναι ἀρκετὰ μοσχωμένη— μιλάει τρεῖς ξένες γλῶσσες,—ἔξοχα μουσική, τραγουδᾶ πολὺ ὡραῖα, κι' ἐφοίτησε ἀρκετὸν καιρὸ στὴν Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ μας Θεάτρου καὶ σὲ διάφορες σχολὲς ρυθμικῆς, ὅπως τῆς κ. Πολίτσικα κλπ.

Ὅλα τὰ ἄρρενα μέλη τῶν θιάσων ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν («Ἕσπερο») τὴν ἐρωτεύθηκαν τρελλά, μηδὲ τοῦ ὑποφαινομένου... ἐξαιρουμένου. Ἐκείνη ὅμως ἔμενε ἄτρωτη. Πραγματική... Σιβηρία!

Ἂς δοῦμε τώρα πῶς συνέβη τό...μοιραῖον! Ὁ ἠθοποιὸς Μιχάλης Νικολόπουλος, τύπος Δόν-Ζουὰν, ἦρθε στὴν Καλαμάτα δυὸ μέρες πρίν ἀπὸ τὸν θίασο Παλαιολόγου, γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὴν καλυτέρα διαφήμισι τοῦ θιάσου ποὺ θὰ

Ἡ δὶς Κάκια Μπλούμ

ἔπαιζε στὸ θέατρο «Τριανόν» εὑρισκόμενο ἔναντι ἀκριβῶς τοῦ («Ἕσπερου»). Ἐκεῖ γνώρισε τυχαία τὴν γοητευτικὴ ταμία τοῦ ἀπέναντι θέατρου. Φρόντισε νὰ τὴν ξανασυναντήση. Γοητευμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία αὐτή, ἔπεσε νὰ ζητήση τρυφερὸ περίπατο. Ἡ δὶς Μπλούμ προσέβαλλε στὴν ἀρχὴ μερικὲς ἀντιρρήσεις, μὰ ἔπειτα δέχτηκε. Ἐκεῖ, λοιπόν, πλάϊ στὸ ναυαντελένιο κῦμα τὸ γαλάζιο, τῆς παραλίας τῆς Καλαμάτας, ἀντήλλαξαν τοὺς πρώτους ὅρκους αἰωνίας πίστεως τὰ πρῶτα «σ' ἀγαπῶ» ποὺ τόσο ὡραῖα ἤξερε νὰ τὰ λέη ὁ κ. Νικολόπουλος ὡς ζέν πρεμιέ. Μὰ ἐκεῖ, χωρὶς πολλὲς περιστροφὲς ἀπεφασίσθη καὶ ὁ γάμος χωρὶς κἀν νὰ ἐρωτηθῆ ἡ μαμᾶ, ἡ σεβαστὴ κ. Μπλούμ, παραγγέλθησαν οἱ δακτυλίοι ἀρραβῶνες σ' ἕνα χρυσοχοεῖο τῆς Καλαμάτας. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα σ' ἕνα ἥσυχο κι' ἤρεμο καφενεδάκι, χωρὶς ἐνοχλητικοὺς προσκεκλημένους καὶ... ἐπικινδύνους κουμπάρους, ἤσυχα καὶ ποιητικά, οἱ ἐρωτευμένοι ἐφύρεσαν μονάχοι τους τὶς βέρες τῶν ἀρραβώνων ἀντήλλαξαν ἕνα φιλὶ κι' εὐνήθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Νὰ ζήσουμε, Κάκια!

— Νὰ ζήσουμε, Μιχαλάκη!

—ΠΠΠ—

Ὅλη ἡ Καλαμάτα τὸ ἐπληροφορήθηκε ἀμέσως κι' ἔτρεξε τὸ δράδυ νὰ δῆ τὸν «γαμπρό» στὸ («Τριανόν»). Τοῦ ἔγινε μαλίστα καὶ ἡ σχετικὴ «καζούρα» τοῦ πέταξαν κουφέττα στὸ πάλκο, καὶ σὲ μιὰ σκηνὴ ἑνὸς ἔργου ὅπου ἔλεγε: «Δὲν παντρεύομαι ποτέ» ἄρχισε τὸ κοινὸν νὰ ξεροβήχη χαρακτηριστικά...

Τελευταία τοῦμαθε τὸ γεγονὸς μαμά, ἡ ὁποία ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Καὶ ποιὸν ρωτήσατε, παλιόπαιδα; ξέσπασε ἡ ὀργή της.

Καὶ οἱ δυὸ ἀπήντησαν μ' ἕνα στόμα:

— Τὴν καρδιά μας!

Ἡ εὐχή τῆς μαμᾶς ἐδόθη στὸ τέλος, κι' ὁ γάμος θὰ γίνη, τὴν ἄνοιξη μὲ κουμπάρο τὸν Καλαματιανὸ δημοσιογράφο καὶ θεατρικὸ συγγραφέα διευθυντὴ τοῦ «Θάρρους» κ. Γιάννη Ἀναπλιώτη.

—ΠΠΠ—

Συναντήσαμε τὸν εὐτυχῆ («ἀπαγωγέα») καὶ τὸν ρωτήσαμε γιὰ τὰ ὄνειρά του:

—Νὰ σοῦ πῶ ἀγαπητέ, εἶπε χαμογελώντας, τόνειρό μου εἶναι νὰ ζήσω εὐτυχισμένος μὲ τὴν Κάκια, ἥσυχα-ἥσυχα καὶ γαλήνια.

— Ἡ Κάκια θὰ βγῆ στὸ θέατρο;

Ὁ κ. Νικολόπουλος χτύπησε προληπτικὰ ἕνα ξύλο, κι' ἀπήντησε φτύνοντας τρεῖς φορὲς στὸν κόρφο του:

— Ὄχι, πρὸς Θεοῦ! Τ' ὄνειρό της πρίν μὲ γνωρίση κι' ἀγαπηθοῦμε ἦταν τὸ θέατρο. Τώρα, ὅμως τῆς ἔθεσα ὅρο ἢ τὸ θέατρο ἢ ἐμένα. Προτίμησε τὸ δεύτερο. Ὁ Θεὸς ἂς τῆς τὸ ἀγάλη σὲ καλό.

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φωτογραφία της, μᾶς τὴν ἔδωσε:

— Καὶ στὰ δικά σου!

Τώρα χύπησα ξύλο μὲ τὴ σειρά μου κι' ἐγώ, κι' ἔφυγα εὐχόμενος βίον ἀνοθόπαστον.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Η ΑΞΙΑ ΕΝΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

Ὁ ποιητὴς Χαμδὴ Χερμὰν ἔπαιζε κάποτε μὲ τὸν Ταμερλάνο ἕνα παιγνίδι, κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ κάθε παίκτης ὑπελόγιζε τὴν ἀξία τοῦ ἀντιπάλου του σὲ χρήματα.

— Σᾶς ἐκτιμῶ γιὰ τριάντα ἄσπρα εἶπε ὁ ποιητὴς στὸν τύραννο.

—Τριάντα ἄσπρα! Μὰ τόσα κάνει μόνο τὸ δαχτυλίδι μου! ἔκαμε ὁ Ταμερλάνος.

— Ὑπελόγισα μαζὶ καὶ τὸ δαχτυλίδι σας, ἀπήντησε μὲ τόλμη ὁ Χαμδή.

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἄγγλοι λατρεύουν τὰ ζῶα καὶ εἶναι ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ ἐτιμώρησαν αὐστηρὰ τὴν ἀδικαιολόγητη κακομεταχείρισή των.

Τελευταίως, τὸ ἀγγλικὸ δικαστήριο τῆς Σιγκαπούρης κατεδίκασε ἕναν Κινέζο σὲ ἑνὸς μηνὸς καταναγκαστικὰ ἔργα ὅτι, «μεταφερε ἑκατὸν ζωντανοὺς βατράχους συσσωρευμένους μέσα σ' ἕναν σάκκο». Ἡ ἀνάκρισις ἐπιστοποίησε ὅτι 25 βάτραχοι ἔφθασαν ἀπὸ ἀσφυξία κατὰ τὴν μεταφορά.

Ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις διέταξε συνοδευόμενος καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν ἐπιζησάντων 75 βατράχων!

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ...

"Οπως ἦταν φυσικό, τὸ πολεμικὸ πνεῦμα ποὺ ἐπηρέασε τὰ πάντα, ἔχει τὸν ἀντίκτυπό του καὶ στὴν γυναικεία μόδα. Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ τοὺς ἀρέσουν πάντα οἱ ἐκκεντρικότητες, ἔφθασαν νὰ λανσάρουν μ ε τ ά λ λ ι ν α.. καπέλλα, ὅπως αὐτὰ τὰ δύο ποὺ ἐμφανίζονται ἀνωτέρω, καμωμένα ἀπὸ τὰ ὑλικὰ μὲ τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται καὶ τὰ κράνη τῶν στρατιωτῶν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Ἀντζέλικα φιόρο μου,

Τοῦτες οὐλες τσῆ μέρες τσῆ Ἀπόκρηας, εἶχα χάσει τζόγια ου το τσερόελο μου καὶ τὸ μπουσουλα παναπῆ.

Τόμου καὶ τελέψανε μὲ τὸ καλό, εἶπα: δόξα νἄχῃ ὁ Ἅγιος με τάκαμπαναρία του ποὺ μὲ ὀρῆκε ἡ Σαρακοστή— βοήθειά μας—καὶ εἶμαι ἀκόμα ζώντανος καὶ ἀλάκαιρος, περκε τράβα ἡ μία ἀπὸ δῶ, τράβα ἡ ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ σ' ὅλους τσοῦ μπάλλους ποὺ ἐπῆγα, μποράγανε —ψέμματα; — νὰ μοῦ ξεδιδώσουνε τζόγια μου καὶ κανένα γέρι!..

Ντούγκουε; οὐλο τελέψανε μὲ τὸ καλὸ καὶ μπήκαμε στὲ Μι-Καρέμι, Σαρακοστὴ παναπῆ, καὶ πάει τὸ γλέντι καὶ τὸ γλεντοκόπι κ' ἀρχέψε νηστεία καὶ προσευχή.

Τῇ Δευτέρα πήγαμε φιόρο μου καὶ φῶς τσῆ ψυχούλας μου, στὰ Κούλουμα, ποὺ εἶναι παναπῆ μία ἐξκωοστόνα μὲ τὸ ὠτομομπίλιο στὴ λιακάδα.

Ἐγὼ ὄβολα δὲν εἶχα, μὰ ἤμουνα ἐνβιτᾶτος, προσκαλεσμένος παναπῆ, ἀπὸ τὸν σιόρ Δαπέργκολα τὸν κόνσολα τσῆ Μπρεζιλίας στὸ Τζάντε, ποὺ εἶναι περσουαλιτὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ἀμίκος ἐδικός μου.

Ντούγκουε ἐμπαρκάραμε μὲ τὸ ὠτομομπίλιο τοῦ κόνσολα κι' ἐπήγαμε στὴν Ἀραβίνα, μία πλάζα καὶ μία κόστα ἴσαμε οὐλα τὰ περιγιάλια τοῦ Τζάντε... Ἐκεῖ ἐφάγαμε φιόρο μου καὶ ἀπάνου στὸ φαγοπότι μία κοπελλοῦδα σὰν τὰ κρύα τὰ νερὰ ἐκιαλάρισε βάρκα δεμένη στὸ γιαλὸ καὶ μοῦ εἶπε: Σιόρ Νιόνιο, ἡ ψυχούλα μου τραβάει μία βαρκάδα... Ἐγὼ τζόγια μου σὰν καβαλλιέρος ἀπὸ σοῦ, πῆγα νὰ τραβήξω τὸ παλαμάρι τσῆ βάρκας, γλύστρησα κι' ἔπεσα ὁλοζούμπιτος στὸ γιαλό.

Ὤχ!... Ἄγιε μου Νιόνιο καραβοκύρη!.. Ἐγελάσανε οὐλοι τσου καὶ τόμου καὶ ἤβγα ἀπὸ τὸ γιαλὸ μὲ κογιονάρανε γιατὶ ἤμουνα μουσκεμένος σὰν σφουγγάρι τσῆ Μπεγγάζιας!..

Ντούγκουε -ἡν ἔπαθα Καθαροδευτεριάτικα. φιόρο μου ποὺ θ' ἀκούω Κούλουμα καὶ θὰ κλειδαμπαρώνομαι στὴν καμαρή μου.

Φιλῶ τὰ ντόλτσε σου ματάκια
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ

Ἀμάν ἀμάν... τυχερὸ ἄντρωπο Καραμπέ ντέν εἶναι!.. Τί ἔπατα τζάνουμ, τί ἔπατα γιόκ λεάμενο ἔνεται!...

Ἰστέ, τελευταῖο Κυριακή, Ἀγκόπ φιλο ντικό μου ἰπατρώτη ἄντρωπο, ἐντέα καλὸ ἐνότανε.

— Καραμπέ, λεάμενο ἔκανε. Μασκαράντες ντυμένο τὰ ἐνόμαστε, ἰστὲ ντρόμο νὰ ὁρίζωμε, πειραγμένο ὑναῖκες τὰ ἰκάνωμε...

Ἐγκὼ ντέν ἤτελα τζάνουμ, ντέν ἤτελα, ἀμὰ Ἀγκόπ μεάλο ἐπιμονὴ ἔντειχνε, ἰστὲ ἄφεριμ. ἀσκολσουν εἶπα...

— Ντυμένο τὰ ἔνεται!...

— Ντυμένο;

— Ἔβετ!... Τί ροῦχο φορεμένο τὰ ἰκάνωμε; ρωτηγμένο ἔκανα.

— Πᾶμε, εἶπε ἐμένα Ἀγκόπ, ἰκουρεῖο ἰστὲ ἰμπαρμπέρικο νοικιασμένο τὰ ἰκάνωμε κοστύμ!...

— Νοικιασμένο τὰ ἰκάνωμε;

— Νοικιασμένο τζάνουμ. Μεάλο ἴλέντι τὰ ἔνεται!

Ἰκουρεῖο ἰστὲ παιμένο ἐνόμαστε, ἐγκὼ ἰστολὴ Μεάλο Ἀλέσαντρο, ἰπανοπλία φορεμένο ἔκανα, ἀμὰ ροῦχα ντικά μου ἐκεῖ ἀφισμένο ἐνότανε.

Ταμάμ Ἀγκόπ, ροῦχα ντικά του βγαλμένο ἔκανε, ἰστὲ Β ο υ λ ο δ ῖ κ ο νούμερο Κατόρζ φορεμένο ἔκανε..

— Πᾶμε Ἀλέσαντρο; εἶπε:

— Πᾶμε Βουλοδῖκο Δέκατο Τέαρτο, εἶπα ἐγκώ..

Σεργιανισμένο ἐκάναμε Ἀτήνα, μεάλο κέφι ἐνότανε, ἀμὰ νύχτα ἕξη ὥρα πιρωΐ-πιρωΐ κουρασμένο ἰκουρεῖο ἰπήαμε, ἰστολὴ ἀφισμένο τὰ ἰκάνωμε, ντικό μας ροῦχα τὰ ἰπάρωμε!...

Ἀμάν! Ἀμάν!... Ἰκουρεῖο γιόκ!... Πρυκαγιά νύχτα, γιαγκίν ὄαρ, ἰκατάστημα καῦμένο ἐνότανε μαζὶ ντικά μας ροῦχα.

Καὶ τώρα τί τὰ ἔνεται; Ξημερωμένο ἐκάναμε πιρωΐ-πιρωΐ Κατσρὸ Ντεφτέρα, ἐγκὼ Μεάλο Ἀλέσαντρο ἰστὲ ἰπανοπλία, ἀμὰ Ἀγκόπ Σαρακοστινὸ Βουλοδῖκο Δέκα-Τέαρτο...

Ἄλλο ροῦχο ἰσπίτι ντέν εἴκαμε ὅλο τὸ Σαρακοστὴ μασκαρευένο τὰ ὁρίζωμε!... Ἀμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

...ΜΟΔΕΣ

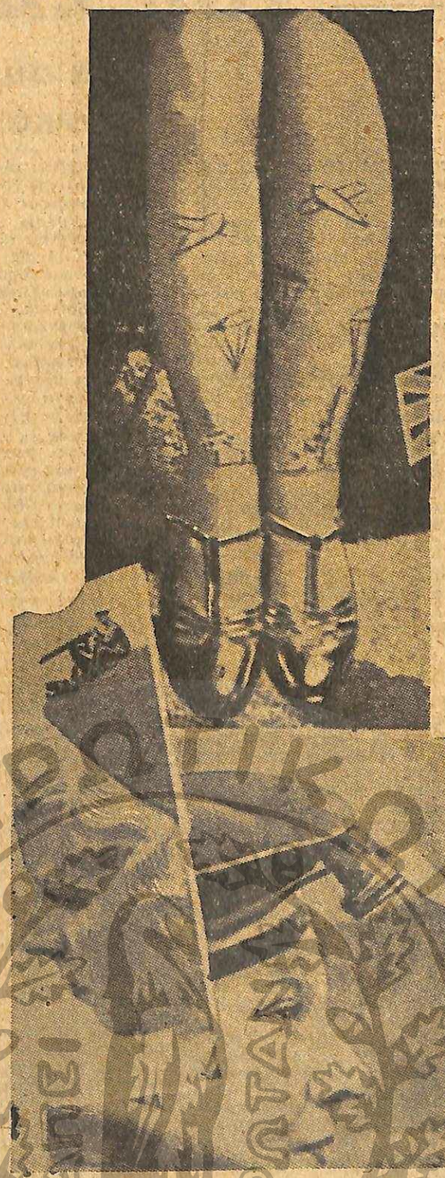

Ἀνωτέρω τρία ἄλλα εἴδη μὲ πολεμικὸ χαρακτῆρα. Ἄ ν ω : Κάλτσες μὲ πολεμικὰ ἀεροπορικὰ μοτίβα. Κ ά τ ω ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά : Ἕνας μικρὸς μολυβένιος πολυβολητὴς ὡς κόσμημα καπέλλου. Δ ε ξ ι ά : Ἕνα καπέλλο μὲ ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα μὲ γεῖσο, γιὰ τὴν ὥρα συναγερμοῦ.

ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

Τὴν τελευταία Κυριακὴ
ποὔρθανε φίλοι μερικοὶ
καλοί, κακοὶ καὶ σκάοτοι,
φέραν μαζί τους καὶ ρακιὰ
καὶ μᾶς ἐκάναν—νάχουν γειὰ—
εἶδος σορπράϊζ πάρτυ...
Κι' ἐγώ, Μανιώ, λεβέντισσα,
τόκαψα καὶ τὸ γλέντησα!...

Ὅμως, Μανιώ, θὰ σοῦ τὸ πῶ
χωρὶς καθόλου νὰ ντραπῶ,
τὸρριξες λίγο ἔξω...
Καὶ μέσ'... τὸ γλέντι τὸ πολύ,
ἔσκασες κάπου ἕνα φιλί,
χωρὶς νὰ τὸ προσέξω...
Καὶ μοῦκανες τσακίσματα
καὶ κάργα σαλιαρίσματα!...

Τὸ παραστράτημά σου αὐτό,
ἐγὼ πολὺ θὰ τὸ σκεφτῶ
καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω
καὶ τώρα τὴ Σαρακοστή,
ἐὰν δὲν εἶσαι πιὸ πιστή,
ἐγὼ θὰ σὲ χωρίσω.
Καὶ θὰ φερθῶ πιὸ ἄτιμα
σὲ νέο παραστράτημα!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Πρῶτα συγγνώμην σοῦ ζητῶ
καὶ νὰ μ' ἀκούσῃς ἀπαιτῶ
καὶ νὰ μὲ συμπαθήσῃς..
Ἂν ἔδωσα κι' ἕνα φιλί,
τὸ ἤθελε ἡ βραδυὰ ἡ τρελλὴ
καὶ μὴν παρεξηγήσῃς!..
Δὲν φέρθηκα ξετσίπωτα:
Ἕνα φιλὶ εἶναι.. τίποτα!..

Ἔ! Βλέπεις, ἤπια καὶ κρασὶ
καὶ δὲν ἀντέχω ὅπως καὶ σὺ
κι' ἤμουνα ζαλισμένη...
Τέτοια βραδυὰ Καρναβαλιοῦ,
μιὰ τέτοια τρέλλα ἑνὸς φιλιοῦ,
ἂς εἶναι ξεχασμένη!..
Τὸν εἶδα ἔτσι καὶ μ' ἄρεσε
καὶ κοὺ-ντὲ-φοὺντρ μοῦ βάρεσε!

Καὶ τώρα τὴ Σαρακοστὴ
θὰ μείνω σπίτι μου κλειστὴ
τελειώσανε τ' ἀστεῖα...
Γιατὶ ἦρθε καὶ ἡ ἐποχὴ
ποὺ θὰ περνῶ μὲ προσευχὴ
καὶ διαρκῆ νηστεία...
Τίποτε δὰ δὲν πάθαμε,
γι' αὐτὸ λοιπόν... συμπάθα με!..

Η ΜΑΝΙΩ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΓΙΑΝΝ.

Τὸ διαμάντι τοῦ ΣΑΝΣΥ

"Ενα συγκινητικὸ ἱστορικὸ ἐπεισόδιο

ΗΜΕΡΩΜΑΤΑ. Μέσα στὸν Βασιλικὸ θάλαμο, τέσσερες φρουροὶ κοιμῶνται χάμω, ἐπάνω στ' ἀνατολίτικα παχειὰ χαλιά. Στὸ βάθος, πίσω ἀπὸ τὴν βαρειὰ βελουδένια κουρτίνα, κοιμᾶται ὁ Ἐρρῖκος 3ος. Κοιμᾶται; "Οχι. Γιατὶ σὲ λιγάκι ἡ κουρτίνα παραμερίζει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλῆᾶ ἀκούγεται νὰ καλῇ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακές του:

—Μαλφιλάτρ!

Ὁ Μαλφιλάτρ πετάγεται ἐπάνω σὰν ἠλεκτρισμένος καὶ στέκεται σὲ προσοχὴ μπροστὰ στὸν Βασιλῆᾶ του, μὲ τὸ γυμνὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

—"Ανοιξε τὴν κουρτίνα κι' ὕστερα ἄκουσε τί θὰ σοῦ εἰπῶ.

Ὁ Μαλφιλάτρ ἄνοιξε πέρα γιὰ πέρα τὸ βελουδένιο παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρόβαλε σὲ ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια ἡ μορφὴ τοῦ Ἐρρίκου 3ου.

—Μαλφιλάτρ, εἶπε πάλι ὁ Βασιλῆᾶς. Θέλω νὰ πᾶς νὰ συναντήσῃς τὸν κύριο Ἀρλαὶντὲ Σανσὺ καὶ νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως.

Ὁ Μαλφιλάτρ ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους σωματοφύλακες ποὺ εἶχαν σηκωθῆ κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ Ἐρρῖκος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, γονάτισε χάμω, καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Φαινόταν ἄγρυπνος κι' ἡ στενοχώρια ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. "Υστερα ἀπὸ τὴν προσευχή, προχώρησε ὥς τὸ μικρὸ κομψὸ γραφεῖο του, κάθισε μπροστά του καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἕνα μικρὸ κόκκινο σημειωματάριο ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀριθμούς.

—Ἀπελπισία! εἶπε μονολογώντας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκε ἕνα ἐλαφρὸ κτύπημα στὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε σχεδὸν ἀμέσως, πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ ὁ Ἐρρῖκος νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια. Ὁ ἱππότης Ἀρλαὶ ντὲ Σανσὺ προχώρησε πρὸς τὸ μικρὸ γραφεῖο, ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸν Βασιλῆᾶ καὶ εἶπε: «Παρών!»

—"Ημουν βέβαιος ὅτι θὰ ἐρχόσουν. Ἀγαπητέ μου Σανσύ, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Ποτέ μου δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ ἐρχόσουν τόσο γρήγορα.

—"Εγω πάντοτε ἕνα ἄλογο σελλωμένο μπροστὰ στὴν πόρτα μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἐκτελῶ γρήγορα τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Βασιλέως μου.

—Τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ φοβᾶμαι ἄ. τι ἡ ἐπιθυμία μου θὰ μείνῃ ἀνεκπλήρωτη. Σανσύ Εἴμαστε χαμένοι. Οἱ ἐχθροὶ μᾶς ἀπειλοῦν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές Ὁ στρατός μας ἔνει σχεδὸν διαλυθῆ καὶ δὲν ἔχω πιὰ λεπτὰ γιὰ νὰ πληρώσω καινούργιους μισθοφόρους Τί θ' ἀπονίνω, Σανσύ;

—Ξεχνᾶτε Μεναλειότατε, ὅτι οἱ Ἐλβετοὶ εἶναι οἱ πιὸ γενναῖοι στρατιῶται καὶ ὅτι ἔσωσαν πολλὲς φορὲς τοὺς προγόνους σας σὲ τέτοεις δύσκιλες στιγμές;

—Ναί. Ἀλλὰ οἱ καιροὶ ἦταν τότε διαφορετικοί. Οἱ πρόγονοί μου εἶχαν ἀστείρευτους θησαυροὺς καὶ μποροῦσαν νὰ πληρώσουν ὅσους μισθοφόρους ἤθελαν. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω τίποτα. Μὰ τίποτα πιά. "Ο,τι δὲν εἶναι πουλημένο, εἶναι ὑποθηκευμένο σὲ ξένα χέρια, Σανσύ. Εἶμαι χαμένος...

Χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ Ἐρρίκου, ὁ Ἀρλαὶ ντὲ Σανσὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τρία καρύδια καὶ χώρισε τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ στὴν μέση μὲ μιὰ χρυσῆ καρφίτσα ποὺ στόλιζε τὸ στῆθος του. Τὰ μάτια τοῦ Βασιλῆᾶ λάμψανε. Μέσα στὸ κοίλωμα τοῦ καρυδιοῦ βρισκόταν ἕνα τεράστιο διαμάντι ποὺ ὁ Ἐρρῖκος τὸ γνώριζε πολὺ καλὰ καὶ ποὺ ἡ ἀμύθητη ἀξία του ἦταν γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

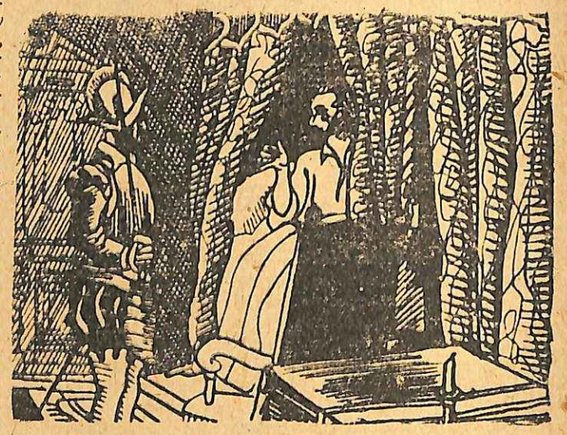

— Μαλφιλάτρ, εἶπε ὁ Βασιλῆᾶς. Θέλω νὰ πᾶς νὰ συναντήσῃς τὸν κύριο Ἀρλαὶ ντὲ Σανσύ.

—Σανσύ! Τὸ διαμάντι! φώναξε ὁ Ἐρρῖκος. Ποῦ βρέθηκε; Νόμιζα ὅτι δὲν τὸ εἶχες πιά.

—Αὐτὸ νομίζει ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλὰ τὸ διαμάντι βρίσκεται πάντοτε στὰ χέρια μου, καὶ τώρα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ζωντανέψῃ, νὰ μεταβληθῆ σὲ χιλιάδες Ἐλβετοὺς στρατιῶτες ποὺ θὰ προασπίσουν τὸ στέμμα σας!

—Καὶ σὲ ποταμοὺς ἀπὸ νεανικὸ αἷμα... εἶπε μελαγχολικὰ ὁ Βασιλῆᾶς.

"Εμειναν κι' οἱ δυό τους γιὰ λίγο σιωπηλοὶ καὶ σὲ λίγο ὁ Ἐρρῖκος πρόσθεσε:

—Πῶς θὰ φθάσῃ ὅμως τὸ διαμάντι ὥς τὴν Ἐλβετία; Μὲ ὑποσχέσεις μονάγα δὲν θὰ ἔρθῃ οὔτε ἕνας στρατιώτης. Πρέπει νὰ τοὺς τὸ δείξουμε, νὰ τὸ παραδώσουμε στὰ χέρια τους.

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, ἀποκρίθηκε ὁ Σανσύ.

—Φαντάζεσαι ὅτι θὰ μπορέσῃς ἐσὺ νὰ φθάσῃς ὡς ἐκεῖ; Σὲ γνωρίζουν παντοῦ, θὰ σὲ ὑποπτευθοῦν, θὰ σὲ σκοτώσουν ἴσως. Καὶ θὰ χάσω τὸν πιὸ πιστό μου σύντροφο, τὴν μόνη παρηγοριὰ τῆς ἀπελπισίας μου.

—Ὄχι. Δὲν θὰ πάω ἐγώ. Θὰ τὸ στείλω.

—Καὶ τολμᾶς νὰ ἐμπιστευθῆς αὐτὸν τὸν θησαυρὸ σὲ ξένα χέρια;

—"Εχω στὰ χέρια αὐτὰ τὴν ἴδια ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχω καὶ στὰ δικά μου. Εἶναι τὰ χέρια τοῦ γέρο-Γκότλιμ, τοῦ παληοῦ μου ὑπηρέτη...

— ⊞ —

Ὁ Ἀρλαὶ ντὲ Σανσὺ βρῆκε τὸν Γκότλιμπ στὸ μικρὸ ἑξοχικὸ σπιτάκι του, νὰ καλλιεργῆ τὸ μικρό του περιβόλι. Πόσο εἶχε γεράσει! Γιὰ μιὰ στιγμὴ δίστασε νὰ τοῦ εἰπῆ τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν. Θὰ μποροῦσε τάχα αὐτὸς ὁ γέρος νὰ φέρῃ εἰς πέρας μιὰ τόσο δύσκολη ἀποστολή; Καθὼς τὸν κύτταξε ὅμως μέσα στὰ πιστά του μάτια, ἄφησε ὅλους τοὺς δισταγμούς καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ:

—Πιστέ μου Γκότλιμπ! Πρέπει νὰ σώσουμε τὸν Βασιλῆᾶ! Θὰ σοῦ ἀναθέσω μιὰν ἀποστολὴ ποὺ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολη. Ἀλλὰ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς στὴν Ἐλβετία... νὰ βρῆς μισθοφόρους...

—Κατάλαβα, εἶπε ὁ γέρος. Τὸ ἔχετε μαζί σας τὸ διαμάντι;

—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Σανσύ.

—Ὁ Γκότλιμπ τὰ ξέρει ὅλα, κι' εἶναι πάντα πρόθυμος νὰ τ' ἀντιμετωπίσῃ ὅλα, γιὰ νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ, ἀποκρίθηκε ὁ μέρος μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο.

Σὲ λιγάκι πρόσθεσε:

—Καλά! Θὰ πάω! Φεύγω ἀμέσως.

—Πρέπει ὅμως νὰ περάσῃς ἀπαρατήρητος.

—Μὴν ἀνησυχῆτε, ἀπάντησε ὁ γέρος. Θὰ γίνω ζητιᾶνος. Περιμένετε λίγο. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Καὶ δὲν ἄργησε στ' ἀλήθεια νὰ γυρίσῃ. Ἦταν ἀγνώριστος! Ἀκόμη πιὸ καμπουριασμένος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν στὴν πραγματικότητα, μὲ ἕνα χονδρὸ ραβδὶ στὸ χέρι, μὲ ροῦχα μισοκουρελιασμένα. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ γερο-ζητιάνου ποὺ γυρίζει ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ζητιανεύοντας λίγο ψωμάκι. Πῆρε στὰ χέρια του τὰ τρία καρύδια καὶ μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Ἀρλαὶ ντὲ Σανσὺ καὶ ξεκίνησε, ἀποφασισμένος νὰ πετύχῃ τὴν δύσκολη ἀποστολή του Καθὼς τὸν εἶδε ὁ Σανσὺ ν' ἀπομακρύνεται ἀκουμπισμένος στὸ χοντρό του ραβδί, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ δύο δακρυα ποὺ κυλήσανε ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Στὸ καλο! του φώναξε. Ὁ Θεὸς ἀς εἶναι μαζί σου...

— ⊞ —

—Τὸν ηὗρες; ρώτησε μὲ ἀδημονία ὁ Ἐρρῖκος, μόλις ἀντικρυσε τὸν Σανσύ.

—Βρίσκεται κι' ὅλας στὸν δρόμο, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Χρειάζεται δεκαπέντε ὡς δεκαεπτὰ ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσῃ. Τὴν ἀπάντησῃ θὰ τὴν παρουσιάσῃ μὲ ἔφιππο ἀγγελιαφόρο. Σὲ εἰκοσιπέντε ἡμέρες τὸ πολὺ θὰ γνωρίζωμε τὸ ἀποτέλεσμα.

Εἰκοσιπέντε ἡμέρες ἀγωνίας... Ὁ Σανσὺ παρακολουθοῦσε μὲ τὴν φαντασία του τὸ δύσκολο ταξιδι τοῦ πιστοῦ γέρου.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε νὰ σφυρίζῃ ἔξω ὁ βορρᾶς ἢ ποὺ ἔβλεπε τὸν οὐρανὸ νὰ στέλνῃ στὴν γῆ τοὺς κατιμμάκιες χιονιοῦ, συλλογιζόταν τὸν γερο-Γκότλιμπ καὶ αἰσθανόταν βαθεια τύψη γιὰ τὸ δύσκολο ἔργο ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει.

—Ἀκόμη καμμιὰ ειδηση; ρωτοῦσε ἀνήσυχος ὁ Βασιλῆας, τριάντα μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξεκίνημα τοῦ γέρου.

—Ποιὸς ξέρει; ἀποκρινόταν ὁ Σανσύ. "Ισως ἀργήσαν νὰ τοῦ δώσουν ἀπάντησῃ...

Στὶς σαράντα ὅμως μέρες ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ κι' ὁ ἴδιος, καὶ στὶς πενῆντα καβάλλησε ἀποφασιστικὰ τὸ ἄλογό του καὶ ξεκίνησε νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ γέρου. Δὲν τὸν ἔνοιαζε τώρα πιὰ οὔτε γιὰ τὸ ἀνεκτίμητο διαμάντι του, οὔτε γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ ἴδιος. Δὲν συλλογιζόταν, παρὰ τὸν πιστὸ γέρο ποὺ ἴσως νὰ εἶχε πέσῃ θῦμα τῆς μεγάλης του ἀφοσιώσεως. Στὸ πρῶτο πανδοχεῖο ποὺ ρώτησε, θυμήθηκαν ὅλοι κάποιον συμπαθητικὸ γεροντᾶκο ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ εἶχε γυρέψει ἄσυλο γιὰ μιὰ νυχτιά. Δὲν εἶχε ὅμως λεπτὰ γιὰ νὰ πληρώσῃ, καὶ γι' αὐτὸ παρακάλεσε νὰ τὸν βάλουν νὰ κοιμηθῆ στὸν σταῦλο. Τοῦ ἔδωσαν ὡστόσο ἕνα ζεστὸ κρεββάτι, ἐπειδὴ φαινόταν πολυ κουρασμένος καὶ τὸ παρουσιατικό του ἔδειχνε ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γνωρίσει καλύτερες ἐποχές. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ ἑπόμενο πανδοχεῖο. Πράγματι. Εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας γεροντᾶκος, καμπούρης, μ' ἕνα χοντρὸ ραβδί. Μόλις ποὺ σέρνόταν στὰ πόδια του. Θέλησε μάλιστα νὰ πληρώσῃ γιὰ τὶς δυὸ νυχτιὲς ποὺ εἶχε κοιμηθῆ στὴν κουζίνα, πλάϊ στὸ τζάκι, ἀλλὰ ποιὸς παίρνει λεπτὰ ἀπὸ ἕναν φουκαρᾶ γέρο;

Ὁ Ἀρλαὶ τὲ Σανσὺ ἀνάσανε λίγο. "Ισως ὁ Γκότλιμπ νὰ εἶχε φθάσῃ στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του. Ἐξακολούθησε νὰ ρωτάῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀλλοῦ τὸν θυμόντουσαν. Ἀλλοῦ τοῦ ἔλεγαν ὅτι περνοῦσαν τόσοι καμπουριασμένοι ζητιᾶνοι κάθε μέρα, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν θετικὴ πληροφορία "Ετσι ἔφθασε μέχρι τὸ πανδοχεῖο τῆς Λὺρ ποὺ ἦταν τακτικός του πελάτης στὰ περασμένα χρόνια.

—Καλὰ τὸ ἔλεγε ὁ καϋμένος ὁ Γκότλιμπ! φώναξε ὁ ξενοδόχος μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἱππότη.

—Τί ἔλεγε; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Σανσύ.

—"Ελεγε διαρκῶς: «Θάρθῃ ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ ζητήσῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔρθῃ». Καὶ νὰ ποὺ ἤρθατε! Μονάχα ποὺ ἤρθατε λιγάκι ἀργά... Ὁ καϋμένος ὁ Γκότλιμπ πέθανε... ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες. Κάναμε ὅ,τι μποροῦσαμε γιὰ νὰ τὸν σώσουμε... Πολλὰ ποὺ τὰ γλυκόλογα ἦταν ἕνας ἄνθρωπος. Δικαίη περιπλανέμενος... Καὶ ὑποταμένος ἀπὸ τὴν κουβαριὰ καὶ τὴν κακοῦχια...

—Σᾶς εἶπε τίποτα πρὶν πεθάνῃ;

—Ναί. Τὴ τελευταία του ἐπιθυμία θέλανε νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ τὸν θάψετε κοντὰ σας. Βρήκαμε στὴν τσέπη του κι αὐτὰ τὰ χρυσὰ νομίσματα. Δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο. Μονάχα κάτι παρμένα καρύδια ποὺ ἀγόρασε τὸ παιδί μου γιὰ νὰ τὰ φάῃ καὶ ρρεψῆκαν καὶ τὰ τρία κουφὰ. Θεὸς ὑχωρέσ' τον! Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος ὁ καϋμένος, καὶ σᾶς ἀγαποῦσε ὑπερβολικά... Πέθανε μὲ τὸ ὄνομα σας στὸ στόμα του...

— ⊞ —

Μπροστὰ στὸ παλάτι τοῦ Ἐρρίκου ξεπεζεψε, ἕνας ἐφιππος ἀγγελιαφόρος ποὺ ἔρχοταν ἀπὸ μακρυνὸ ταξιδι. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα γράμμα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ δωσῃ μοναχος του στα χεριὰ του Βασιλῆα. Ὁ Ἐρρικος τὸν υεχθηκε αμεσως καὶ πῆρε μὲ ἀγωνία το γραμμα τοῦ Ἀρλαὶ ντὲ Σανσυ ποὺ ἔλεγε:

«Τὸ διαμαντι ζωντάνεψε, Μεγαλειοτατε. Ἑτοιμάστε τοὺς στρατωνες. Φθανω σε λιγες μερες μὲ δέκα τάγματα Ἐλβετῶν καὶ μὲ ἑκατὸ χιλιαοες χρυσα σκούδα».

Καὶ πράγματι, λιγες μέρες ἀργότερα, ὁ Ἐρρικος καμάρωνε ψηλὰ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του τὰ ἀφιχθέντα δέκα τάγματα ποὺ κάνανε παρέλαση, καὶ ἀκόμη περισσότερο καμάρωνε τὸν καβαλλάρη ποὺ τὰ ὡδηγοῦσε, τὸν ἱππότη Ἀρλαὶ ντὲ Σανσύ, ποὺ φοροῦσε πένθος.

Μόλις τελείωσε ἡ παρέλασις, ὁ Σανσὺ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Βασιλῆᾶ.

—Ποιὸν πενθεῖς; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

Καὶ ὁ ἱππότης, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ διηγήθηκε τὸν θάνατο τοῦ πιστοῦ Γκότλιμπ...

—"Ανοιξα τὸν τάφο του γιὰ νὰ τὸν παραλάβω, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία, καὶ νὰ τὸν θάψω κοντά μου. Μέσα στὸ νεκρό του στόμα κρατοῦσε φυλαγμένο τὸ διαμάντι.

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ὁ Ἐρρῖκος γονάτισε καὶ προσευχήθηκε θερμὰ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ γερο-Γκότλιμπ, ποὺ ἄξιζε περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ ἀνεκτίμητο διαμάντι τοῦ Σανσύ.

ΛΑ ΒΑΡΑΝΤ

ΤΟΥΣ ΦΩΤΙΣΕ!

(«Ἀπεστάλη εἰς τὸ μέτωπον μέγας ἀριθμὸς ραδιοφώνων διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τοῦ στρατεύματος». Ἡμερομερίδες).

Ὁ ἐκφωνητής: Καὶ τώρα κυρίες καὶ κύριοι θὰ ἀκούσετε τὰ τελευταῖα νέα ἀπὸ τὸ μέτωπον.

Εξυπνα 50ο/ο

Ὁ κ. Α. συναντᾶ ἕναν φίλο του, ἀντιπρόσωπο ψυγείων:

—Τί μοῦτρα εἶναι αὐτά, φίλε μου; Τόσο πολὺ σὲ πείραξε τὸ κρύο;

—"Αν μὲ πείραξε! Μ' αὐτὸν τὸν καιρό, δὲν μπόρεσα οὔτε ἕνα ψυγεῖο νὰ πουλήσω!

— ⊞ —

Στὸ σχολεῖο:

Ὁ καθηγητής.—Πῶς! Ἰσχυρίζεσαι, λοιπόν, Τρικλοποδιάδη, ὅτι τὸ νερὸ εἶναι σῶμα στερεόν;

Ὁ μαθητής.—Μάλιστα, κ. καθηγητά, ἀφοῦ ἦλθαν χθὲς καὶ μᾶς τὸ ἔκοψαν...

— ⊞ —

Στὸ δημαρχεῖο:

Ὁ δήμαρχος (στὸν ὑποψήφιο γαμβρό): Δέχεσθε νὰ λάβετε ὡς σύζυγον τὴν δίδα Μαρίαν-Ἀγγελικὴν Ζελέ;

Ὁ μελλόνυμφος: Γιατὶ μὲ ρωτᾶτε αὐτό, κύριε δήμαρχε; Κανεὶς δὲν μὲ ἔχει ρωτήσει ὡς τώρα!

— ⊞ —

Τὸ ἀνδρόγυνο μαλλώνει. Ἡ παρισταμένη οἰκογενειακὴ φίλη ἐπεμβαίνει:

—"Ελα δά, Κική, μὴν κάνῃς ἔτσι! Ὁ Γιῶργος εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς καὶ πιστὸς σύζυγος!...

Ὁ σύζυγος.— Αὐτὸ κι' ἐγὼ τῆς λέω τόσην ὥρα!...

— ⊞ —

—Ἀγαπητή μου! Εἶδα ἀπόψε ἕνα ὄνειρο τρομακτικό. Εἶδα πὼς ἡ γρενάο, ποὺ φοράω στὸ λαιμό μου ζωντάνεψε ξαφνικὰ καὶ μοῦ ρίχθηκε γιὰ νὰ μὲ φάῃ.

—"Ελα δά, μὴν κάνῃς ἔτσι! Τόσο πολύ, λοιπόν, φοβᾶσαι τὰ κουνέλια;

— ⊞ —

Ὁ γιατρὸς Μπρόουν:

—Καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ κόψετε τὸ ποτό. Θὰ πίνετε μόνον ζεστά.

Ὁ μίστερ Τζάκ.—Πάει καλά. γιατρέ μου, στὸ ἑξῆς θὰ πίνω μόνον πόντς.

— ⊞ —

—Ὦ! Ἡ Λουλοῦ τάχει φτιάσει τώρα μ' ἕναν μοῦρο!

—Τί τὸ παράξενο βλέπεις σ' αὐτό, καϋμένη; Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶχε πάντα μαῦρες ἰδέες!...

— ⊞ —

—Ἡ χαρτορρίχτρα τοῦ κάτω πατώματος μοῦ εἶπε ὅτι χθὲς βράδυ δὲν κάθησες πάλι φρόνιμα.

—Μά ἀγάπη μου, δίνεις σημασία στὰ λόγια μιᾶς γυναίκας ποὺ πάσχει ἀπὸ μυωπία πρώτου βαθμοῦ;

— ⊞ —

Ἡ Μαίρη γράφει ἐν ὑστερογράφω στὸν ἀρραβωνιαστικό της:

Υ. Γ. Μὲ συγχωρεῖς, χρυσό μου, γιὰ τὰ ὀρθογραφικά μοῦ λάθη "Ε. χω πάθει κάτι φοβερὲς γιονίστρες στὰ δάχτυλά μου καὶ δὲν πιάνουνε τὴν πέννα».

Τό κόκκινο γαρύφαλλο

ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΑΡΠΙ

Ο ΞΕΝΟΣ ταξιδιώτης στεκόταν ὄρθιος στὴν μέση τοῦ χὼλ τοῦ μεγάλου ἑλβετικοῦ ξενοδοχείου «Μπὼ-Σεζούρ», ὅταν ἄκουσε μιὰ γλυκειά, μελωδικὴ γυναικεία φωνὴ νὰ ψιθυρίζη δίπλα του, στὸ αὐτί του :

—Λοχαγὲ Ζὰκ Μονιέ. Προσέχετε! Σᾶς ἔχουν ἀναγνωρίσει. Καὶ πρὸ πάντων μὴν πιῆτε τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ θὰ βρίσκεται ἐπάνω στὸ τραπέζι σας, στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ ξένος δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνηση. Ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ κατόπιν στράφηκε. Μιὰ λεπτὴ γυναικεία σιλουέττο ἐξαφανιζόταν τὴν ἴδια στιγμὴ πίσω ἀπὸ ἕνα βαρὺ παραπέτασμα.

«Ποιὰ νάναι ἄραγε ; συλλογίσθηκε, γεμᾶτος περιέργεια. Πῶς μὲ γνώρισε; Τί ρόλο νὰ παίζη;»

Ἔφερε μηχανικὰ τὸ χέρι στὸ στῆθος του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν εἶχε ξεχάσει στὸ δωμάτιό του τὸ πορτοφόλι μὲ τὶς πολύτιμες σημειώσεις. Ἔπρεπε νὰ μείνη ἄλλες τέσσερες μέρες στὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ συγκεντρώση τὶς πληροφορίες καὶ τὰ ἔγγραφα ποὺ τοῦ ἔλειπαν ἀκόμη. Τέτοια ἦταν ἡ διαταγὴ τοῦ ἐπιτελικοῦ Γραφείου στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε. Χάϊδ ψε χωρὶς νὰ ξέρη κι' ὁ ἴδιος γιατὶ τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ ψιθύρισε: «Θὰ μείνω».

Στὸ δωμάτιό του τὸν περίμενε μιὰ καινούργια ἔκπληξις. Τὸ σμόκιν του, ποὺ τὸ εἶχε δώσει γιὰ σιδέρωμα, ἦταν ἁπλωμένο, ἕτοιμο ἐπάνω στὸ κρεββάτι του. Ἀπὸ τὸ τσεπάκι, ὅμως, τοῦ μανδηλιοῦ ἐξείχε ἕνας φάκελλος. Τὸν ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα τὶς ἀκόλουθες λέξεις:

«Λοχαγὲ Ζὰκ Μονιέ. Προσοχή. Στὸ πίσω μέρος τοῦ ντουλαπιοῦ σας ὑπάρχει μιὰ μυστικὴ πόρτα ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ διπλανὸ διαμέρισμα. Κλειδώστε καλὰ πρὶν βγῆτε ἀπὸ τὸ δωμάτιο».

Φόρεσε ἀτάραχος τὸ σμόκιν του καὶ χωρὶς νὰ [illegible] καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς προφυλάξεις ποὺ συνιστοῦσε τὸ σημείωμα, κατέβηκε στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ καὶ κάθησε στὸ μικρὸ γωνιακὸ τραπεζάκι ποὺ ἦταν πάντοτε κρατημένο γι' αὐτόν. Ἔρριξε γύρω του μιὰν γοήγορη ματιὰ κυττάζοντας τοὺς ἄλλους πελάτες τοῦ ξενοδοχείου ποὺ κ[illegible] ἄρχισε νὰ τρώγη. Ἡ [illegible] ἐκείνη ματιὰ ποὺ ἔρριξε τοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ξεχωρίση ἐκεῖ μέσα τὰ πρόσωπα ποὺ ἄξιζε νὰ τὰ προσέξη περισσότερο. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν μία λεπτὴ γυναῖκα ποὺ καθόταν ὁλομόναχη στὸ διπλανό του τραπεζάκι. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ἡ ἄγνωστη ποὺ τοῦ εἶχε ψιθυρίσει λίγες ὧρες πρίν τὰ παράξενα ἐκεῖνα λόγια. Τὰ μάτια της τὸν παρακολουθοῦσαν γεμᾶτα ἀνησυχία.

«Μὴ φοβᾶσαι, σκεπτόταν μέσα του. Λὲν θὰ πιῶ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ βρίσκεται ἐπάνω στὸ τραπέζι. Κι' ἄς σκάσουν οἱ δύο κύριοι ποὺ κάθονται ἐκεῖ ἀπέναντι καὶ μὲ κυττάζουν μὲ τόσην ἀδιαφορία. Ὥστε αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐπικίνδυνοι ἐχθροί μου; Πολὺ καλά. Θὰ μετρηθῶ μαζί τους».

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος στοὺς ὑπολογισμούς του, σήκωσε τὴν μποτίλια μὲ τὸ νερὸ καὶ γέμισε τὸ ποτῆρι του, ἐνῶ τὰ μάτια του παρακολουθοῦσαν μιὰ τὴν λεπτὴ γυναῖκα καὶ μιὰ τοὺς δυὸ ἄγνωστους. Ἡ ἀγωνία ποὺ ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο ἐκείνης καὶ ἡ ἀνυπομονησία μὲ τὴν ὁποία περίμεναν οἱ δύο ἄγνωστοι νὰ πιῆ τὸ νερό, τὸν ἔπεισαν ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος.

—Γκαρσόν, φώναξε, κατεβάζοντας ὁτομα τὸ ποτῆρι. Φέρε μου μιὰ

— Μὴν ἐπιμένετε νὰ μάθετε, εἶπεν ἡ ἄγνωστη.

μποτίλια μεταλλικὸ νερό. Αὐτὸ ἐδῶ δὲν πίνεται.

Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφευγε ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄγνωστη προστάτριά του ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο δοκίμαζαν μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση. Ἄδικα εἴχανε ρίξει λοιπὸν τὴν λεπτὴ σκόνη ποὺ μόλις διακρινόταν στὸν πάτο τῆς μποτίλιας...

—ΙΙΙ—

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Ζὰκ Μονιὲ σηκώθηκε γιὰ νὰ βγῆ στὸ πάρκο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου συνήθιζε νὰ κάνη τὸν βραδυνό του περίπατο. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μικρό, μισοσκότεινο σαλονάκι, διέκρινε καὶ πάλι τὴν λεπτὴ γυναικεία σιλουέττα καὶ ἄκουσε τὴν μελωδική της φωνὴ νὰ τοῦ σιγοψιθυρίζη:

—Μὴ βγαίνετε ἔξω. Ξέρουν ὅτι κρατᾶτε ἐπάνω σας ὅλα τὰ ἔγγραφα. Ἀπόψε πρέπει νὰ λάβετε μεγάλες προφυλάξεις. Κινδυνεύετε...

Χωρὶς νὰ νιοίση κι' αὐτὸς νὰ τὴν κυττάξη, ρώτησε:

—Εἶστε Γαλλίς; Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε; Γιὰ ποιὸ λόγο μὲ προστατεύετε; Πῶς γνωρίζετε τὰ σχέδια τῶν ἄλλων;

Ἡ ἄγνωστη, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της καὶ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τοὺς παρακολουθοῦσε κανείς, κάθησε σ' ἕναν καναπὲ ποὺ βρισκόταν στὰ βάθος τοῦ σαλονικοῦ καὶ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ καθήση δίπλα της. Τὸ σκοτάδι τοὺς προστάτευε.

—Ἔχω ἐντολὴ νὰ τοὺς παρακολουθῶ, τοῦ εἶπε.

—Γιὰ λογαριασμό μου; ρώτησε ὁ Ζάκ.

Ἡ νέα δὲν τοῦ ἔδωσε πάλι καμμίαν ἀπάντηση.

—Δὲν νομίζετε, ὅτι ἀφοῦ μὲ προστατεύετε, πρέπει νὰ μοῦ πῆτε καὶ ποιὰ εἶσθε;

—Μὴν ἐπιμένετε νὰ μάθετε τίποτα, εἶπε ἡ ἄγνωστη μὲ σιγανὴ φωνή. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε, εἶναι νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὶς ὁδηγίες μου.

—Μὰ γιατί;

—Ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσετε...

—ΙΙΙ—

Δύο μέρες ἀργότερα ὁ Ζὰκ Μονιὲ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη κάποιου ξένου ποὺ τοῦ ἔφερε τὶς τελευταῖες πληροφορία θὰ μποροῦσε νὰ φύγη. Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως βρῆκε στὸ δωμάτιό του ἕνα καινούργιο σημείωμα ποὺ ἔγραφε :

«Προσοχή. Ἐπάνω στὸ τραπέζι μου, τὸ ἑστιατόριο, ὑπάρχουν πάντοτε λευκὰ καὶ κόκκινα γαρύφαλλα. Ἂν μὲ ἰδῆτε νὰ παίρνω ἕνα κόκκινο γαρύφαλλο καὶ νὰ τὸ καρφώνω στὸ στῆθος μου σημαίνει ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος. Πρέπει τότε νὰ φύγετε ἀμέσως καὶ κρυφά. Κινδυνεύει ἡ ζωή σας. Σᾶς ἀγαπῶ. Μὴ μὲ λησμονήσετε».

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἐντύπωση στὸν Ζάκ, καθὼς μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ, ἦταν ὅτι ὅλα τὰ γαρύφαλλα ποὺ στόλιζαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ τραπέζια, ἦταν λευκά. Οὔτε ἕνα κόκκινο! Νὰ ἦταν τυχαία ἁπλῆ σύπτωσις;

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴν ἄγνωστη ποὺ καθόταν πάντοτε στὸ ἴδιο τραπεζάκι. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατάγλωμο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἀπέναντί του οἱ δύο μυστηριώδεις ἄγνωστοι μιλοῦσαν ἀδιάφορα. Ἐξαφνα εἶδε τὴν ἄγνωστη νὰ παίρνη ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ νὰ χαράζη μὲ αὐτὸ βαθειὰ — τυχαίως δῆθεν — τὸ χέρι της. Κατόπιν τὴν εἶδε νὰ παίρνη ἕνα ἄσπρο γαρύφαλλο, νὰ τὸ βάφη μέσα στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ νὰ τὸ καρφώνη ὕστερα στὸ στῆθος της.

Μιὰν ὥρα ἀργότερα ὁ Ζὰκ Μονιὲ βρισκόταν στὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Γαλλία.

—ΙΙΙ—

—Καὶ ἡ ἄγνωστη; ρώτησε ἕνας φίλος του, ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία αὐτή.

—Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Ἂν βοηθοῦσα ἐκείνην. θὰ κινδύνευαν τὰ ἔγγραφα. Προτίμησα νὰ φανῶ ἄνδρας παρὰ προδότης. Καὶ δὲν πρόλαβα οὔτε κὰν νὰ τῆς εἰπῶ πόσο τὴν ἀγαποῦσα..

ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΑΡΠΙ

ΕΜΜΥ καὶ ΤΖΙΜ

τὸ πιὸ διασημο ἄλλοιε ἱπτάμενο ζεῦγος

Ἡ Ἔμμυ Τζόνσον καὶ ὁ Τζὶμ Μόλλισον ἦταν, χωρὶς καμμιὰν ἀμφιβολία, τὸ πιὸ φημισμένο «ἱπτάμενο ζεῦγος» τοῦ κόσμου. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἐγέμιζαν καθημερινὰ μὲ περιγραφὲς τῶν κατορθωμάτων τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ ζεύγους τῶν ἀεροπόρων ποὺ εἶχαν ἐπιτύχει ἑπτὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοζήλευτα παγκόσμια ρεκόρ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι στὸν οἰκογενειακό τους βίο δὲν τὰ πήγαιναν μαζὶ τόσο καλά, ὅσο τὰ πήγαιναν στὸν ἀέρα.

Ἡ Ἔμμυ Τζόνσον εἶναι μία γυναῖκα σοβαρὴ καὶ ἀξιοπρεπής, ἐνῶ ὁ Τζὶμ Μόλλισον εἶναι ἐγωϊστής, φιλόδοξος καὶ ἐννοεῖ νὰ γίνεται πάντοτε θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του. Ἐπὶ πλέον εἶναι ἕνας ἀδιόρθωτος ὀπαδὸς τοῦ οὐίσκυ, ποὺ τὸν συνώδευε πάντοτε πιστὰ σὲ ὅλα του τὰ ἐνάεριοα κατορθώματα. Ἔτσι ὁ γάμος του κατέληξε πολὺ γρήγορα σὲ διαζύγιο· καὶ δὲν χωρίσανε μονάχα «ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης», ἀλλὰ καὶ ἀπό... ἀεροπλάνου! Δὲν ξαναπέταξαν ποτὲ πιὰ μαζί, καὶ ὅταν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν κατὰ σύμπτωσιν στὰ ἀεροδρόμια, γύριζαν τὰ πρόσωπά τους ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ γιὰ νὰ μὴ χαιρετηθοῦν.

Μετὰ τὸ διαζύγιό της, ἡ Ἔμμυ Τζόνσον ἄφισε γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ τιμόνι τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἔπιασε τὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου. Ὑπόρισε μὲ τὸ αὐτοκινητό της ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ γνωρίση καὶ ἀπὸ κοντὰ τὶς χῶρες ποὺ τὶς εἶχε ἰδῆ μόνον ἀπὸ ψηλά. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ Λονδίνο, ἀπεφάσισε νὰ γίνη δημοσιογράφος, ἀλλὰ χωρὶς ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία. Μετὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ πολέμου, κατετάγη ἀμέσως μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ — ἢ μᾶλλον τῆς ἀνθυπολοχαγίνας — στὸ βοηθητικὸ ἀγγλικὸ ἀεροπορικὸ σῶμα ποὺ προσφέρει πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν ἐμπόλεμο Ἀγγλία. Ὁδηγεῖ ἕνα τεράστιο ἀεροπλάνο, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐκτελοῦν τὶς πολεμικὲς μεταφορὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἀλλὰ τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ τῆς δοθῆ κάποτε ἡ ἄδεια νὰ διευθύνη πραγματικὸ πολεμικὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ μπορέση νὰ προσφέρη ἀκόμη πιὸ θετικὲς ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα της.

Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα στάθηκε πολὺ πιὸ τυχερὸς ὁ πρώην σύζυγός της. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο εἶχε γίνει ἕνας φοβερὰ ἐκκεντρικὸς τύπος ποὺ δὲν εἶχε ἄλλην φροντίδα παρὰ πῶς θὰ κατορθώση νὰ προκαλῆ διαρκῶς τὸ ἐνδιαφέρον γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομό του. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ ἐπισύρη τὴν προσοχὴ τῆς Κοινῆς Γνώμης. Μιὰ φορὰ ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα στὸν Τάμεση, δῆθεν ἀπὸ ἀπροσεξία. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, τὸ εἶχε κάνει γιὰ λόγους ρεκλάμας. Ἄλλη μιὰ φορὰ πέταξε τόσο χαμηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ὥστε τὰ φτερὰ τοῦ ἀεροπλάνου του χάλασαν τὴν στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ. Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ τοῦ κόστισε ἀρκετὰ ἀκριβά, ἐπειδὴ ὑποχρεώθηκε νὰ πληρώση ἕνα τεράστιο πρόστιμο. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν στενοχώρησε καθόλου. Ἦταν ἐνθουσιασμένος, ἐπειδὴ τὸ ἄλλο πρωῒ ἔγραφαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου μὲ πλατειὰ γράμματα γιὰ τὸν καινούργιο του ἄθλο. Ἀργότερα διέδωσε μόνος του ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἀεροπορία γιὰ νὰ γίνη μποξὲρ καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἐγκατέλειψε καὶ τὴν πυγμαχία γιὰ νὰ παντρευθῆ μιὰ πολὺ πλούσια καὶ περισσότερο ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανίδα.

Ὅλα τὰ ἀστεῖα αὐτὰ τελείωσαν ὅμως ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔξερ[illegible] ὁ πόλεμος. Ὁ Τζὶμ Μόλλισον κατετάγη ἀπὸ [illegible]οὺς πρώτους στὴν στρατιωτικὴ ἀεροπορία καὶ εἶναι σήμερα ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀεροπόρους στοὺς ὁποίους ὑπολογίζει πολὺ τὸ ἀγγλικὸ ἐπιτελεῖο. Ὁ ἴδιος ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νὰ ὁδηγῆ βομβαρδιστικὸ ἀεροπλάνο. Ἀλλὰ τὸ ἐπιτελεῖο τὸν κατέταξε στὴν καταδιωκτικὴ ἀεροπορία καί, καθὼς φαίνεται, δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο. Ἔχει λάβει ὡς τώρα μέρος σὲ πολλὲς νυκτερινὲς πτήσεις ἀναγνωρίσεως καὶ ἐπέτυχε πάντοτε θαυμάσια τὸν σκοπό του, ἐπειδὴ ἔχει μεγάλη εἰδικότητα στὶς «τυφλὲς πτήσεις», στὶς πτήσεις δηλαδὴ αὐτὲς ποὺ γίνονται τὴν νύκτα ἢ μέσα σὲ πυκνὴ ὁμίχλη ποὺ ἀναγκάζει τὸν πιλότο νὰ ὁδηγῆ «στὰ τυφλά», χωρὶς νὰ βλέπη καθόλου τριγύρω του. Οἱ συνάδελφοί του βεβαιώνουν μάλιστα ὅτι ὁ Μόλλισον δὲν ξεχνάει οὔτε ὡς στρατιωτικὸς ἀεροπόρος τὴν παλιά του μανία τῶν ρεκόρ.

Ἀπογειώθηκε καθὼς λένε, ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ ἀεροδρόμιο, «κάπου στὴν Ἀγγλία», ἔκανε μιὰ νυκτερινὴ ἀναγνώριση ἐπάνω ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ ξαναγύρισε στὴν βάση του, πολλὴν ὥρα πρὶν ξαναγυρίσουν οἱ ἄλλοι ἀεροπόροι ποὺ ἔκαναν τὴν ἴδια διαδρομὴ μὲ αὐτόν. Τὸ ὄνειρό του εἶναι, καθὼς βεβαιώνει ὁ ἴδιος, νὰ κάνη κάποιο σπουδαῖο κατόρθωμα γιὰ νὰ ἀποκτήση καὶ στὴν στρατιωτικὴ ἀεροπορία τὴν μεγάλη φήμη ποὺ εἶχε ἀποκτήσει καὶ ὡς ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος. Ἡ φιλοδοξία του δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἡσυχάση οὔτε τὴν στιγμὴ ποὺ ἐκθέτει σὲ τεράστιο κίνδυνο τὴν ζωή του.

Ὁ πόλεμος ἄλλαξε πολλὲς ἀπὸ τὶς συνήθειες τῆς Ἔμμυ Τζόνσον καὶ τοῦ Τζὶμ Μόλλισον. Τὸ μόνο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἀλλάξη, εἶναι τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀντιπάθεια ποὺ αἰσθάνονται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον οἱ δύο πρώην σύζυγοι. Κάποιαν ἡμέρα ἔτυχε νὰ προσγειωθοῦν σχεδὸν ταυτόχρονως σ' ἕνα ἀγγλικὸ ἀεροδρόμιο δύο ἀεροπλάνα. Τὸ ἕνα ἦταν ἕνα τεράστιο ἀεροπλάνο τῆς βοηθητικῆς ἀεροπορίας καὶ τὸ ἄλλο ἕνα ἀνιχνευτικό. Ἀπὸ τὸ πρῶτο κατέβηκε ἡ Ἔμμυ Τζόνσον καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Τζὶμ Μόλλισον. Μόλις ἀντίκρυσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, οἱ δύο συνάδελφοι, ἔκαναν κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἀκολούθησαν καθένας τοὺς ἀντίθετη διεύθυνση.

Τὸ μεγάλο παράπονο τῆς Ἔμμυ εἶναι ὅτι ἔχει καὶ ὁ Μόλλισον τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἂν ἦταν κατώτερος, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν διατάξη νὰ κάμη διάφορες ἀγγαρεῖες ἢ θὰ τὸν ἔβαζε νὰ στέκεται σὲ προσοχὴ μπροστά της, μὲ τὸ χέρι στὸ πηλήκιο, γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίση. Ἀλλὰ ὁ Τζὶμ στάθηκε καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τυχερός. Γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ἀνεχθῆ ὅλα. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐξευτελισμοὺς ἀπὸ τὴν πρώην γυναῖκα του, μὲ τὴν ὁποία ἐν τούτοις εἶχε δρέψει τὶς ὡραιότερες ἀεροπορικὲς δάφνες.

—Δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ συγχωρήσετε τὸν Τζίμ; ρώτησε κάποιος γνωστός της τὴν Ἔμμυ. Δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ συμφιλιωθῆτε πάλι μαζί του;

—Ποτέ, ἀποκρίθηκε μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο ἡ Ἔμμυ.

—Καὶ ἂν μάθετε μιὰν ἡμέρα ὅτι ἔπεσε σὰν ἥρωας στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος;

—Θὰ λυπηθῶ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ μοιρασθῶ μαζί του καὶ αὐτὴν τὴν ὡραιότερη δάφνη, ἀποκρίθηκε. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ Τζὶμ θὰ κάνη κάτι καλύτερο. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ρίξη πολλὰ-πολλὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Καὶ τότε... ἴσως τοῦ τὰ συγχωρήσω ὅλα.

ΝΤΟΥΝΚΑΝ Ο'Φ-ΛΑΛΙΑΜΣ

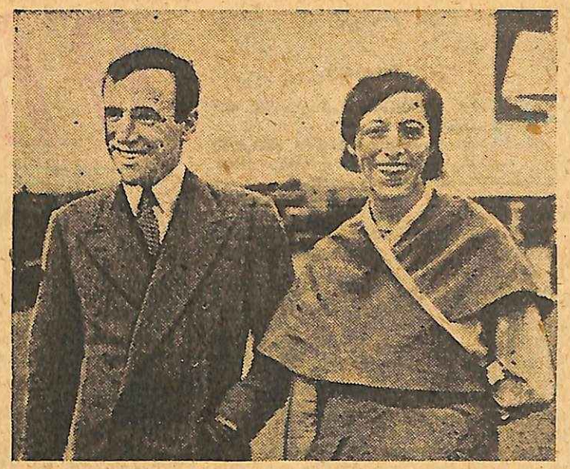

Ἡ Ἔμμυ Τζόνσον καὶ ὁ Τζὶμ Μόλλισον κοντὰ στὸ ἀεροπλάνο τους.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

30ον

(Τελευταῖον)

—Ν'!... ψιθύρισε ὁ βαρῶνος πε-[illegible]ους.

Ὁ γιατρὸς ἐστάθη καὶ χω-ρὶς νὰ τὸν χαιρετίση, βγη-κε [illegible] καὶ ἀγέρωχος.

Ὁ βαρῶνος ἐμεινε καρφωμένος στὴ θέση του.

Ἐπὶ μισὴ ὥρα δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη καὶ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις του.

—Πάω, ἐχάθηκα στὰ χέρια του... ψιθύρισε ἐπὶ τέλους. Εἶμαι κατε-στραμμένος!...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως, ξαναβρῆκε τὸν παλιό του ἑαυτό. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν.

—Θὰ σωπάσω, εἶπε, τρίζοντας τὰ δόντια, ἀφοῦ πρέπει. Ἀλλὰ θὰ ἐκδι-κηθῶ!

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ, πλησίασε ἕνα ἔπιπλο καὶ πιέ-ζοντας ἕνα ἀθέατο κουμπάκι, κρυμ-μένο κάπου, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι. Δι-άφορα χαρτιὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα. Ὁ βαρῶνος ξεχώρισε μερικὰ καὶ ἄρχισε νὰ τὰ διαβάζη. Κατόπιν τὰ πῆρε καὶ τὰ πέτυξε στὸ σβυσμένο τζάκι. Ἕνα σπίρτο ἔλαμψε καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὰ χαρτιὰ αὐτὰ μετε-βάλλοντο σὲ στάχτη. Μιὰ φλόγα ἀγρίας ἐκδικήσεως ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ βαρώνου.

—Τὰ χάνω [illegible] τὰ ἑκατομμύρια, ψιθύρισε, ἀλλὰ τὰ χάνουνε κι' ἐκεῖ-νοι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 36ον

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΟ

Τὰ πάντα ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὴν θέληση τοῦ γιατροῦ Λιεβέρ.

Τὸ σῶμα τοῦ Ροτζίνσκυ μετεφέρ-θη στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ντεκουρσέλ, καὶ ἐτοποθετήθη στὸ μέσο τῆς μεγαλειτέρας αἰθού-σης, μέσα σὲ πολυτιμο φέρετρο, σκε-πασμένο μὲ λουλούδια.

Τὴν νύχτα ἔμειναν ἄνρυπνες κον-τά του ἡ Κα Λιεβὲρ καὶ ἡ Εἰρήνη, κλαίοντας καὶ προσευχόμενες. Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεία του με-γαλοπρεπής, ἐπιβλητική. Ὁ γιατρὸς ἐξήγησε στοὺς φίλους ποὺ παρέστη-σαν στὴν κηδεία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παιδικοῦ του φίλου, τὸν ὁποῖο εἶχε ξαναβρῆ ἄρρωστο τὴν προηγουμένη καὶ ὁ ὁποῖος πέθανε στὴν ἀγκαλιά του, μέσα σὲ μιὰ σοφίτα.

Στὴν κηδεία δυὸ μόνον δὲν πῆγαν: Ὁ Ἀδριανὸς καὶ ἡ Ἰουλιέττα. Ὁ πατέρας των τοὺς τὸ εἶχε ἀ-παγορεύσει καὶ ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ ξέ-ρουν τὸ γιατί, ὑπήκουσαν.

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἐπάνοδό του στὸ γραφεῖο του, ὁ ἰατρὸς Λιεβὲρ περπατοῦσε μόνος καὶ νεμάτος· σκέ-ψεις, ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ θαλα-μηπόλος του καὶ τοῦ ἔδωκε ἕνα γράμμα.

Ὁ γιατρὸς ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα καὶ ἕνας πόνος τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά.

Κύτταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸν φάκελλο, χωρὶς νὰ τὸν ἀνοίξη. Κατό-πιν μὲ νέρι ποὺ ἔτρεμε, τὸν ἔσχισε. Τὸ γράμμα ποὺ περιεῖχε ἔγραφε:

«Ραούλ,

» Ὅταν θὰ πάρης τὸ γράμμα μου, ἐγὼ θὰ εἶμαι πιὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Θὰ ἔχω κλεισθῆ στὴ μονάστηρι τῶν Αὐγουστίνων καλογραιῶν. Ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσις μου στὸ ἑξῆς. Εἴκοσι χρόνια τώρα νόμι-ζα ὅτι σὲ ἀγαποῦσα. Γελιόμουν. Δὲν σ' ἀγαπῶ πραγματικῶς ὅπως ἀξίζεις, παρὰ μόνον ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες. Ὅταν ὅμως ἔνοιωσα τὸν ἀληθινό, τὸν ἀπέραντο ἔρ-ωτα, τότε κατάλαβα ὅλο τὸ κακὸ ποὺ σοῦ εἶχε κάμει ὁ ἐγωϊσμός μου, ἡ σκληρότης μου.

» Ξέρω, Ραούλ, ὅτι μὲ συγχώρησες καὶ ὅτι ἐφόσον μὲ ἔχεις συγχωρήσει, ἔ-στω καὶ μέσα στὸ ἐπιθανάτιο παραλήρη-μά του ὁ δυστυχισμένος Ρολλάνδος, θὰ μὲ δεχόσουν πάλι σπίτι σου μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες χωρὶς νὰ μοῦ κάνης τὸν παρα-μικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸν παρελθόν. Ἐν τούτοις, ἂν ἐσὺ Ραούλ μὲ συγχώρεσες ἐ-γὼ δὲν μπορῶ νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτό μου. Καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια αὐτοκαταδικάζομαι σήμερα στὴν ἰσόβιο ἀπομάκρυνση καὶ στὴν λήθη. Ἂν ὅμως δὲν θὰ σὲ βλέπω, δὲν θὰ παύσω καὶ νὰ σὲ σκέπτωμαι.

» Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς: ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψω πίσω χάριν τοῦ παιδιοῦ μας, χάριν τῆς Ἰουλιέττας μας. Καταλαβαί-νω πόσο θλιβερὸς θὰ εἶναι γι' αὐτὴν ὁ ἀποχωρισμός μας ἐν τούτοις κοντὰ τῆς, κοντὰ στὸ ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα, αἰσθάνο-μαι τὸν ἑαυτό μου πιὸ ἔνοχο ἀκόμη. Γι' αὐτὸ πρέπει πρῶτα νὰ ἐξαγνισθῶ. Καὶ ἂν ὁ ἐξαγνισμός μὲ βρῆ ἀκόμη στὴν ζωή, τότε θὰ ξαναγυρίσω κοντά σας, τότε θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς σφίξω πάλι στὴν ἀγκαλιά μου, μ' ὅλη τὴν λα-χτάρα τοῦ μακροῦ μας χωρισμοῦ.

» Ἐν τῷ μεταξὺ πρέπει νὰ βρίσκωμαι μακρυὰ σας. Δὲν ἔχω πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι εὐτυχής. Ὅλη μου τὴν ζωὴ τὴν πέρασα κάμνοντας τοὺς ἄλλους δυστυχι-σμένους. Τὸ γιατί, μόλις τώρα τὸ κατα-λαβαίνω.

» Ραούλ, προτοῦ σοῦ πῶ τὸ τελευταῖο χαῖρε, ἔχω μιὰ παράκληση νὰ σοῦ κάνω: συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, εἰλικρι-νῶς, μ' ὅλη σου τὴν καρδιά...».

Ὁ κ. Λιεβὲρ δὲν μπόρεσε νὰ διαβάση περισσότερα. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν καὶ δυὸ χοντρὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του.

Κάθησε σ' ἕνα κάθισμα, κοντὰ στὸ τραπεζάκι τῆς μέσης, καὶ στήριξε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του.

Ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος στὴν στάση αὐτή. Ὅταν, σὲ λίγο, σήκωσε τὸ κεφάλι, λάμψις καὶ αἴγλη ἀπο-στόλου φώτιζαν τὸ μέτωπό του.

Σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ τζάκι καὶ ἔσυρε τὸ κορδόνι τοῦ κώδωνος.

Ἕνας ὑπηρέτης φάνηκε.

—Παρακάλεσε ἐκ μέρους μου τὸν κ. Ἀδριανὸ νὰ ἔλθη, εἶπε μὲ ἥσυχη φωνή.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἔμπαινε ὁ Ἀδριανός. Πλησίασε τὸν πατέρα του καὶ στάθηκε ἀντίκρυ του σιωπηλός.

—Ἀδριανέ, τοῦ εἶπε ὁ κ. Λιεβέρ, ποῦ εἶναι ἡ Λευκή;

—Ὅπως καὶ ἡ μητέρα, δὲν ἐπέ-στρεψε καὶ αὐτὴ ἀκόμη. Εἶχαν φύ-γει, ὅπως μοῦ εἶπαν, μαζὶ ἀπὸ τὸ νε-κροταφεῖο, ἀλλὰ ἀπὸ τότε δὲν ἐπέ-στρεψαν.

«Κράτησε τὴν κόρη της κοντά της». σκέφθηκε ὁ γιατρός.

Κα ἀποτεινόμενος στὸν Ἀδριανό:

—Φύγαμε τὸν γάμο σου μὲ τὴν Λευκὴ Βερτιέ. Ἐν τούτοις ἡ νέα αὐτὴ ὀνομάζεται στὴν πρανματικότη-τα Εἰρήνη Ροτζίνσκυ καὶ ὡς Εἰρήνη Ροτζίνσκυ θὰ γίνη γυναῖκα σου, πόλις τὸ πένθος καὶ ἡ θλῖψις τῆς ἐπιτρέ-ψουν νὰ δεχθῆ τὸ ὄνομά σου.

—Τὸ εἶχα μαντεύσει αὐτό, ἀπήν-τησε ὁ Ἀδριανός. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πατέρα μου, γιὰ ὅλα.

—Εἶσαι ἄνδρας, παιδί μου, καὶ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἄκουσέ με.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὸ ἴδιο βράδυ, μόλις σκοτείνιαζε, ὁ Ἀδριανὸς ἔφθανε στὸ μοναστῆρι τῶν Αὐγουστίνων, ὅπου οἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου βρίσκουν καταφύγιο, μακρυὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς κοινω-νίας, τὶς ἀπολαύσεις της καὶ τὶς λύ-πες της.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔδωκε στὴν καλο-γρηὰ ποὺ ἦταν στὸ ἐντευκτήριο ἕνα γράμμα ἀπευθυνόμενο πρὸς τὴν Καν Λιεβέρ, λέγοντας ὅτι θὰ περίμενε ἀπάντηση.

Τὸ γράμμα ἦταν ἀπὸ τὸ γιατρὸ καὶ ἔλεγε:

«Ἰνές,

» Σὲ ἔχω συγχωρήσει ἀπὸ πολλοῦ. Ὁ-ποιος ἀγαπᾷ συγχωρεῖ καὶ ἐγὼ σὲ ἀγα-πῶ μ' ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἤσουν ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἔ-νοχος, πάλι θὰ σὲ συγχωροῦσα. Κανένας δὲν εἶναι ἀναμάρτητος..

» Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ: Ἂν ἤμουν στὴ θέση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν θὰ ἁ-μάρτανα. Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ὑπῆρξες καλὴ καὶ τίμια γιὰ μένα. Ἀπέναντι ἐκεί-νου καὶ ὄχι ἀπέναντι μου ἁμάρτησες. Ὅσα ὅμως ὑπέφερες ὡς τώρα ἐξαγνί-ζουν τὸ ἁμάρτημά σου. Ἐκτιμῶ τὴν ἀ-πόφαση ποὺ πῆρες, ἀλλὰ καὶ προσθέτω ὅτι δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐπιμείνης στὴν ἀπόφασή σου αὐτή. Ἄλλωστε κον-τά μου δὲν ἔχεις πιὰ νὰ φοβηθῆς καὶ τὸ παραμικρό. Θὰ μπορέσω νὰ σεβασθῶ ὅλα τὰ αἰσθήματά σου... ἐνόσῳ ὑπόκεισαι σ' ἐ-μέ. Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἀποχω-ρισθῆς ἀπὸ τὴν κορούλα μας, οὔτε ἀπὸ τὴν Εἰρήνη. Ἰδίως ἀπὸ αὐτὴν ποὺ δὲν ἔχει παρὰ μονάχα ἐσένα. Καταλαβαίνω τὴν σκέψη σου ὡς πρὸς αὐτήν. Δὲν τολ-μᾶς νὰ τὴν ξαναφέρης στὸ σπίτι μας. Ἂν, ὅμως, ἡ θέση τῆς νέας αὐτῆς δὲν εἶναι στὸ σπίτι τοῦ συζύγου σου εἶναι ἐν τούτοις στὸ σπίτι τοῦ συζύγου της. Σὲ τρεῖς μῆνες ἡ Εἰρήνη θὰ γίνη γυ-ναῖκα τοῦ Ἀδριανοῦ. Τοῦ εἶπα ἤδη ὅλη τὴν ἀλήθεια, καὶ σὲ περιμένει τώρα κά-τω γιὰ νὰ σὲ συνοδεύση στὸ σπίτι σου. Ὁ Ἀδριανὸς θὰ σοῦ πῆ ἐκ μέρους μας: «Μητέρα, σ' ἀγαποῦμε ὅλοι ἐξίσου καὶ ἡ Ἰουλιέττα σὲ ζητεῖ. Δὲν ξέρομε τί νὰ τῆς ἀποκριθοῦμε».

» Κάνω ἔκκληση στὴν καρδιά σου.

Ραούλ»

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Ἰνὲς ἔφευ-γε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι καὶ ἐπέστρεφε στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ντεκουρσέλ, συ-νοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἀδριανὸ καὶ τὴν Εἰρήνη.

Ὅταν πέρασαν οἱ τρεῖς μῆνες τοῦ μεγάλου πένθους, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς κόρης τοῦ Ρολάνδου Ροτζίνσκυ καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ Λιεβέρ. Μετὰ τὴν στέψη, οἱ δυὸ νεόνυμφοι ἔφυγαν γιὰ τὸ ταξιδι τοῦ μέλιτος. Θὰ πήγαιναν στὸν Λουγάνο τῆς Ἰταλίας, ὅπου ὁ Ἀδριανὸς εἶχε νοικιάσει μιὰ χαρι-τωμένη βιλλίτσα, χαμένη μέσα στὴν πρασινάδα, στὸ εἰδυλλιακώτερο μέ-ρος τοῦ κόσμου.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδό τους, θὰ ἐγκα-βίσταντο σὲ δικό τους σπίτι, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν «Βασιλέα τῶν Ἐπαιτῶν», αὐτός, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε γίνει ἡ συζήτησις ἐκείνη μὲ τὸν γιατρὸ Λιεβέρ, δὲν ξαναφά-νηκε. Ἄδικα ἔψαξε παντοῦ ὁ γυιός του, Ἕκτωρ ντὲ Ροζεγκρίζ. Ὁ βα-ρῶνος εἶχε γίνει ἄφαντος.

Πέρασαν βδομάδες, μῆνες, χρόνια ὁλόκληρα, χωρὶς νὰ διαλευκανθῆ τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεώς του. Ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ κατέπληξε τοὺς κύ-κλους τοὺς ὁποίους ὁ βαρῶνος ἐσχετί-ζετο.

Ἡ κατάπληξις ὅμως αὐτὴ ἔγινε ἀ-κόμη μεγαλείτερη ὅταν ἐγνώσθη ὅτι οὐδὲ ἴχνος τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ βαρώνου Λουΐ ντὲ Ροζεγκρὶζ δὲν εἶχε βρεθῆ.

Ὁ γυιός του ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήση τὸ πατρικὸ μέγαρο καὶ νὰ ζη-τήση μιὰ θέση μικροϋπαλλήλου.

Μόλις μετὰ δέκα χρόνια τὸ μυστή-ριο ἐξηγήθηκε.

Ὁ νέος ἰδιοκήτης τοῦ μεγάρου τοῦ βαρώνου, κάμνοντας μερικὲς ἐ-πισκευές, ἀνεκάλυψε τὴν μυστικὴ δί-οδο, περὶ τῆς ὁποίας ἐμιλήσαμε ἤδη, καὶ ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε στὰ ὑπό-γεια, ὅπου ἐδέχετο τοὺς ὑπαρχηγοὺς τῆς ὀργανώσεώς του ὁ βαρῶνος.

Ἀκολουθώντας τὴν δίοδο αὐτή, οἱ ἄνθρωποι τοῦ νέου ἰδιοκτήτου, ἔφθα-σαν στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριῶν. Ἐκεῖ βρῆκαν τὸν σκελετὸ τοῦ βα-ρώνου, κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο γοημα-τοκιβώτιο, ἀνοιχτὸ καὶ ἄδειο. Κοντὰ στὸν σκελετό, ὑπῆρχε ἕνα τεράστιο μ[illegible] [illegible]αμένα ἐπάνω του τὰ ἴχνη αἵματος

Ὁ Σαπουνάκης ἢ Μουτὸν καὶ ἡ φίλη του Λουΐζα, ἐξηφανίσθησαν καὶ αὐτοὶ μυστηριωδῶς. Φαίνεται ὅτι ὁ Σαπουνάκης ὑπῆρξε ὁ δολοφόνος τοῦ «Βασιλέως τῶν Ἐπαιτῶν», καὶ ὁ σφετεριστὴς τῆς μεγάλης περι-ουσίας τῆς ὀργανώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποζοῦσε ὁ «Ἀρχηγός».

Ἔτσι, λοιπόν, ἄθλια καὶ τραγικά, τελείωσε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐ-τοῦ ποὺ ἀφοῦ ἔζησε ὅλες τὶς περιπέ-τειες τοῦ κόσμου, καὶ τὶς πιὸ ὕποπ-τες ἀκόμη, ἔπεσε στὸ τέλος θῦμα τῆς ἀπληστίας του καὶ τῆς ἐγκλη-ματικῆς του ψυχῆς.

ΤΕΛΟΣ

Ἐκεῖ βρῆκαν τὸν σκελετὸ τοῦ βαρώνου κοντὰ σ' ἕνα χρηματοκιβώτιο ἀνοιχτό.

Στὸ προσεχὲς φύλλο ἀρχίζει ἕνα νέο ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Τὸ νέο μυθιστόρημα «Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ» εἶναι ἀνώτερο καὶ δραματικώτερο καὶ ἀπὸ τὸν «ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ» ποὺ ἐνεθουσίασε καὶ συνήρπασε ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ ΔΥΕΙ...

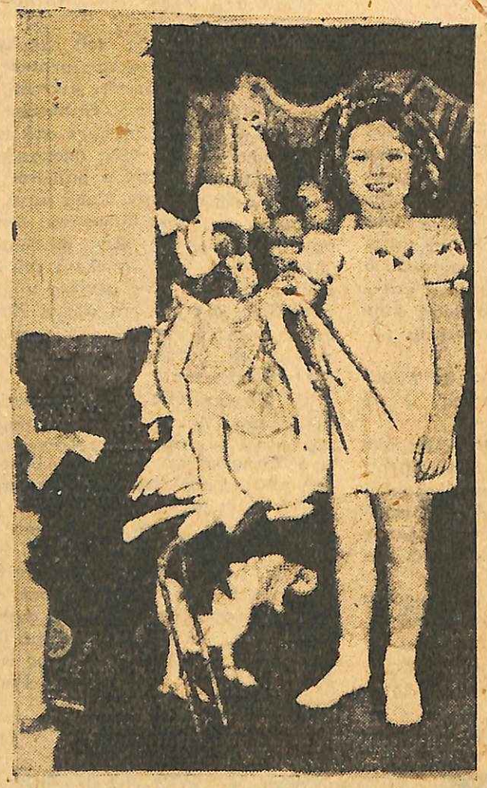

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ μὲ τὰ παιγνίδια της.

Κατὰ τὴν ὁριστικὴν κατάταξιν τῶν ἀστέρων διὰ τὸ 1939, ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ ἔχασε τὴν θέσιν της ὡς βεντέττας ὑπ' ἀριθ. 1, ἐκτοπισθεῖσα ἀπὸ τὸν Μίκυ Ρούνεϋ καὶ τὴν Ντιάνα Ντάρμπιν. Ἡ Κα Τέμπλ σκέπτεται κατόπιν τούτου νὰ ἀποσύρῃ τὴν κόρην της ἀπὸ τὸν κινηματογράφον.

(Ἐφημερίδες)

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἴδησις ποὺ κατετάραξε τοὺς ἀπειραρίθμους θαυμαστὰς τῆς μικρούλας ἀστέρ. Ἡ μητέρα της, δικαιολογώντας τὴν παρακμὴ αὐτὴν ἐπιρρίπτει στοὺς διευθυντὰς τῆς Σίρλεϋ ποὺ τῆς ἀνέθεσαν τώρα τελευταῖα ρόλους ἀκατάλληλους γι' αὐτήν. Δηλαδή, οἱ ρόλοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν διαφορετικοὶ ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν των, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔπαιζε ἀνέκαθεν ἡ μικρὴ πρωταγωνίστρια, μονάχα ποὺ ἡ Σίρλεϋ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ μεγαλώσει καὶ δὲν τῆς στεκόντουσαν οἱ ρόλοι της. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Νὰ ποτισμοῦν τοὺς ρόλους στὴν ἡλικία της. Δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε τὸ σπουδαῖο. Γιατί ἕνα κορίτσι, ὅσο καὶ ἂν εἶναι ἰδιοφυΐα, ἢ θὰ παίζῃ ρόλους μπεμπέκας ἢ θὰ περιμένῃ νὰ μεγαλώσῃ γιὰ νὰ παίξῃ τοὺς ρόλους τῆς «ἐνζενύ» τῆς «ἐρωτευμένης», ποὺ παίζει σήμερα ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν ποὺ τὴν ἔχει ἐκτοπίσει.

Τώρα ἡ Σίρλεϋ θὰ ἐμφανισθῇ στὸ τελευταῖο της κατὰ σειρὰν φίλμ, τὸ «Ἀλάζιο Πουλί» ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Μαίτερλιγκ, ποὺ θὰ εἶνε ὅπως λένε καὶ τὸ τελευταῖο τῆς καρριέρας της, γιατί κατόπιν οἱ γονεῖς της θὰ τὴν πάρουν ἀπὸ τὸ στούντιο καὶ θὰ τὴν κλείσουν ἐσωτερικῇ σ' ἕνα σχολεῖο γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν μόρφωσή της.

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ

Ἂν θὰ φύγῃ ὅμως ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ θὰ φύγῃ μ' ὅλας τὰς τιμὰς καὶ πάμπλουτη. Εἶναι τόσο πλούσια, ποὺ ἂν καὶ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον κλείῃ τὰ ἕνδεκα μόλις χρόνια της, δὲν θὰ ἔχῃ πιὰ ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται γιὰ ὅλη της τὴν ζωή. Ἡ Κα Τέμπλ τὴν ὁποία ρώτησε ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, τὸ ἐπιβεβαίωσε, χωρὶς ὅμως νὰ πῇ καὶ πόση ἀκριβῶς εἶναι ἡ περιουσία ποὺ ἔχει σήμερα ἡ κόρη της καὶ ποὺ αὐτὸ θὰ τὴν κάνῃ τὴν πιὸ περιζήτητη νύμφη. Καὶ δὲν ἔχει κερδίσει μόνον αὐτὴ πολλὰ λεπτά, ἀλλὰ ἔχει κάνει πλουσίους καὶ ὅλους ὅσους ἔχουν συνεργασθῇ μαζί της. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος ἀκόμη γιὰ τὸν ὁποῖον θρηνεῖται στὸ Χόλλυγουντ ἡ προσεχής της ἀποχώρησις.

ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ

Δὲν ἔχει ὅμως μόνον μιὰ πολὺ στρογγυλὴ περιουσία ἡ ἀποχωροῦσα «στάρ» ἀλλὰ καὶ ἕνα ἀληθινὸ θησαυρὸ ἀπὸ παιγνίδια. Δυὸ μεγάλα δωμάτια τοῦ ἰδιαιτέρου διαμερίσματός της εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὰ παιχνίδια ποὺ τῆς ἔχουν χαρίσει κατὰ καιροὺς οἱ διάφοροι θαυμασταί της. Φτάνει νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ἔχει μόνον γίλιες διακόσιες κοῦκλες διαφόρων εἰδῶν καὶ ἡλικιῶν, ἀπὸ τὶς πιὸ λιλιπούτειες ὡς τὶς πιὸ μεγάλες, τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Τὶς κοῦκλες της αὐτὲς ἡ Σίρλεϋ τὶς ὑπερεγαπᾶ καὶ τὶς περιποιεῖται καθημερινῶς ἡ ἴδια. Ἰδιαιτέρως ἀγαπᾶ μιὰ περιφημη κούκλα τὴν ὁποία ἔχει βαφτίσει «Πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ». Ἐκτὸς αὐτῶν ἔχει μιὰ περίφημη συλλογὴ ἀπὸ ποστολάνες σὲ μικρογραφίες. Μέσα στὸ μεγάλο πάρκο τοῦ σπιτιοῦ της ὑπάρχει ἕνας μικροσκοπικὸς σιδηρόδρομος, ἕνα μικρὸ σπιτάκι ὁλόκληρο ἀπὸ ψαλίδι, μιὰ δεξαμενὴ κολυμβήσεως καὶ παιχνιδιῶν τοῦ νεροῦ καὶ δυὸ διαμερίσματα πολυτελῆ γιὰ τὰ σκυλιά της καὶ τὰ μικρά της ἄλογα, τὰ πεσίφημά της πόνεϋ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ

Κανεὶς δὲν ξέρει τί θὰ γίνῃ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ ἡ Σίρλεϋ. Σήμερα ὅμως εἶναι ἁπλῆ, ἀνυπόκριτη καὶ προ παντὸς πολὺ πολὺ χαριτωμένη. Ἔχει ἤδη ἀρκετὴ μόρφωση καὶ μπορεῖ νὰ σ' ἐξήγῃ μ' εὐχαρεία καὶ φιλοσοφικὰ ἀκόμη θέματα.

Ὁ πατέρας της ὑπῆρξε ἄλλοτε διευθυντὴς Τραπέζης. Τώρα διευθυνεῖ ἕνα γραφεῖο ἐπιχειρήσεων καὶ ταυτοχρόνως ἀσχολεῖται μὲ τὴν διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τῆς κόρης του, φροντίζοντας γιὰ τὴν αὔξησιν τῆς περιουσίας της μὲ μιὰ καλὴ τοποθέτησιν τῶν λεπτῶν της.

Ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς τῆς Σίρλεϋ, Τζὰκ εἶναι ἕνας ὑψηλὸς νέος, (ἔχει ὕψος 1. μ. 85) ποὺ ἀφοῦ προηγουμένως ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν αὐτοκινήτων, εἶναι τώρα, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑποδιευθυντὰς τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας «Τουέντιθ Τσέντουρυ Φόξ».

Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πειράζῃ τὴν ἀδελφή του. Νὰ τῆς τραβᾷ τὰ μαλλιά, νὰ τῆς τσιμπᾷ ἐλαφρὰ τὸ μπράτσο.

Ἡ Σίρλεϋ τοῦ τὰ συγχωρεῖ ὅλα γιατὶ τὸν ὑπεραγαπᾶ. Ὅταν ἦταν πιὸ μικρὴ καὶ τῆς ἔλεγαν ποιὸν θὰ παντρευθῇ σαν θὰ μεγαλώσῃ, ἔλεγε: «τὸν Τζάκ»!

Εἶναι τόσο ὑπάκουη ποὺ ἡ μητέρα της δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβῃ δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα γιὰ νὰ εἰσακουσθῇ. Ἡ Σίρλεϋ ὑπακούει ἀμέσως. Ἔτσι, ἂν αὔριο ἡ μαμά της τῆς πῇ ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃ τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα, θὰ σταματήσῃ ἀμέσως.

Ἡ δόξα καὶ τὰ πλούτη δὲν ἐπηρέασαν διόλου τὴν ἀγνή της ψυχούλα, ποὺ εἶναι πάντα τόσο παιδικὴ ὅσο ἦταν τὴν πρώτη μέρα ποὺ γεννήθηκε.

ΘΑ ΕΧΩΜΕ ΚΑΜΜΙΑ ΝΕΑ ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ;

Οἱ κύκλοι τοῦ Χόλλυγουντ κινοῦν, στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ μὲ θλῖψη τὸ κεφάλι. Δὲν γεννιοῦνται καθε χρόνο τέτοια παιδιά, ὅπως δὲν γεννιοῦνται καὶ Ἀδελίνες Πάτι καὶ Σάρα Μπερνάρ.

Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν σήμερα ὡρισμένοι νεαροὶ καλλιτέχναι ποὺ τὴν ἐξετόπισαν ἀλλὰ ὄχι γιατὶ ἦσαν Σίρλεϋ Τέμπλ.

Τὸ τάλαντό της εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ θὰ ἀργήσῃ ἴσως πολὺ νὰ ἐπαναληφθῇ.

Παιδιά, δέβαια, ποὺ παίζουν στὸν κινηματογράφο ὑπάρχουν ἄπειρα στὸ Χόλλυγουντ ἀλλὰ οὔτε ἕνα στὰ 100 ἀπὸ αὐτὰ ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ μιὰ μέρα κάτι περισσότερο ἀπὸ ἁπλὸς «φιγκουράν» ποὺ εἶναι σήμερα. Ἄλλα οἱ μαμάδες ποὺ ἔχουν ὑποψήφιους «ἀστέρας» ἐπιδεικνύουν τὰ παιδιά των στὶς δημόσιες δεξαμενὲς κολυμβήσεως, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος σκηνοθέτης, περαστικὸς ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐξωρίσῃ τὸ... κινηματογραφικό τους δαιμόνιο.

Οἱ Σίρλεϋ Τέμπλ —τὸ εἴπαμε—, δὲν γεννιοῦνται κάθε μέρα. οὔτε καὶ κατασκευάζονται στὰ ἐργοστάσια!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τοῦ μαύρου κρίνου

Περίληψις προηγουμένων

Ὁ μηχανικὸς Νέδ Κάρσον διευθυντὴς μιᾶς ἐπιχειρήσεως στὴν Ἁβάν, ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ μὲ τὴν νεαρὰ καὶ ὡραιοτάτη Τρέσσα Δίξον ὅταν αὐτὴ τὸν ἀφήνει καὶ φεύγει ξαφνικά, χωρὶς νὰ τοῦ ἐξήγησῃ τοὺς λόγους. Ὁ Κάρσον τὴν ἀναζητεῖ ἀλλὰ δὲν τὴν βρίσκει πουθενά. Ἀπελπισμένος ἐπιστρέφει στὶς δουλειές του.

Μιὰ μέρα ὁ Κάρσον μαζὶ μὲ τὸν φίλο του γιατρὸ Μῶνρο πῆγαν ἐκδρομὴ μέσα στὸ δάσος συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν Κινέζο ὑπηρέτῃ τοῦ πρώτου Βά—Σοῦ κι' ἐκεῖ ξαφνικὰ βλέπει ὁ νέος μακρυὰ μιὰ συνοδεία Μαλαίων μὲ μιὰ νέα λευκοφορεμένη. Ἦταν ἡ Τρέσσα. Ζήτησε νὰ πλησιάσῃ, οἱ ἰθαγενεῖς ὅμως τὸν ἐμπόδισαν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Τρέσσα τρομαγμένη φάνηκε μπροστά του. «Φύγε τοῦ λέγει, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ μυστήριο· μὴ θελήσῃς νὰ μὲ ξαναδῇς». Ὁ Κάρσον φεύγει καὶ διηγεῖται τὰ συμβάντα στὸν φίλο του Μῶνρο. Αὐτὸς τότε ἀποφασίζει νὰ τρέξῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς Τρέσσας. Εἶναι μιὰ ἑβδομάδα τώρα ποὺ λείπει μαζὶ μὲ τὸν Κινέζο ὑπηρέτη, καὶ ὁ Κάρσον δὲν ἔχει πάρει νέα του. Μιὰ μέρα φέρνουν στὴν κατασκήνωση ἕναν ἄρρωστο ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ Ἄρμστρογκ, τὸν ὁποῖον ὑποπτεύεται ὁ Κάρσον ὅτι εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ Πέρου Δίξον. Ὁ Ἄρμστρογκ κάνει τὸν ἀνήξερο. Ὁ Κάρσον ὅμως δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιστρέφει καὶ ὁ Κάρσον μὲ τὴν Τρέσσα.

Ἐρευνοῦν τὶς ἀποσκευὲς τοῦ Ἄρμστρογκ καὶ βρίσκουν ἕνα γειρόγραφο σύγγραμμα ποὺ ὁ Κάρσον τὸ ἀναγνωρίζει ὅτι ἀνῆκε στὸν δολοφονημένο ἀδελφὸ τῆς Τρέσσας. Ὁ Ἄρμστρογκ ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι δικό του. Ὁ Κάρσον εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ἰσχυρισθῇ αὐτὸ ὡς τὸ τέλος

12ον

ΑΛΗΘΕΙΑ! Ἐκείνη μόνη θὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα. Θὰ τῆς τὸ πῆς;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι τώρα. Εἶναι πολὺ καταβεβλημένη. Ἄκουσε Μῶνρο θὰ ἔδινα 10 χρόνια ἀπὸ τὴ ζωή μου γιὰ νὰ βρῶ τὸ νῆμα τοῦ μυστηρίου.

Καὶ τὸ πίστευε... Ἔβλεπε μπροστά του σκοτάδι. Ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε τὴν Τρέσσα διηνθάνετο, ὅτι ἦταν μπλεγμένη μὲ τὸν ἀδελφό της κι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κακοῦργον μέσα στὸ ἴδιο δίχτυ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Τρέσσα ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαίζ-λόγκ ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνή μ' ἕνα βιβλίο στὰ γόνατα, ἀνέπνεε τὴν πρωϊνὴ δροσιά. Ὁ Κάρσον μὲ τὸ χειρόγραφο στὸ χέρι τὴν ἐπλησίασε.

Τὸν χαιρέτησε μ' ἕνα θιασμένο χαμόγελο.

— Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι; τὴν ρώτησε.

— Φυσικά. Ἤθελα νὰ σὲ δῶ καὶ χθὲς τὸ βράδυ. Σκέφθηκα πολὺ γιά...γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

— Τὸν Ἄρμστρογκ;

— Ναί. Τί θὰ κάνῃς; Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν κρατᾷς αἰχμάλωτο πολὺν καιρὸ ἀκόμα. Ὁ Μώρτσεζον σοῦ εἶπε πὼς αὐτὸ εἶναι ἀξιόποινη πράξη. Καὶ δὲν βλέπω

τίποτα νὰ σὲ ἐνοχοποιῇ φανερά. Ὅλα τὰ ἐξήγησε ἐπαρκῶς.

Ὁ Κάρσον ἔμεινε κατάπληκτος.

— Θέλεις νὰ τὸν ἐλευθερώσω; τὴν ρώτησε.

— Τί κερδίζεις κρατώντας τον ἐδῶ; Φαίνεται πλούσιος καὶ ἄγθρωπος μὲ γνωριμίες. Ἂν σοῦ τὸ φυλάξῃ μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ μήνυση καὶ νὰ σὲ βλάψῃ.

— Ἐλέγχε;

—Ναί, ναί, γιατὶ ὄχι;

— Θὰ ἤθελα νὰ τὸ δοκιμάσω κι' αὐτό.

— Δὲν πρέπει. Ἔχεις ὑποχρεώσεις στὴν ἐργασία σου. Θὰ ἔμπαινες σὲ κόπους καὶ σὲ ἔξοδα μεγάλα.

— Ἴσως, ἀλλὰ τώρα ἔχω στὰ χέρια κάποια ἀσόβαρα ἀποδεῖξη. Τὸ θυμᾶσαι αὐτό;

Καὶ τῆς παρουσίασε τὸ χειρόγραφο.

Ἐκείνη τὸ εἶδε, τὸ φυλλομέτρησε κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Ποῦ τὸ βρῆκες;

Σ' ἕνα κιβώτιο, μέσα στὰ μπαγαγάζια τοῦ Ἄρμστρογκ. Τὸν ρώτησα γι' αὐτό...

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Ὡρκίσθηκε πὼς εἶναι δικό του χωρὶς νὰ φανταζεται πὼς εἶχα τὴν ἀπόδειξη νὰ τὸν παρουσιάσω ὡς ψεύτη. Μὲ τὸ χειρόγραφο αὐτὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὁ Ἄρμστρογκ μπορεῖ νὰ πάῃ στὰ κάτεργα.

— Τὸ χειρόγραφο τοῦ... ἀδελφοῦ μου!

— Φυσικά. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Δὲν εἶναι τὸ γράψιμό σου αὐτό;

— Τὸ γράψιμό μου— μά... ὄχι, ὄχι. Μοιάζει μὲ τὸ δικό μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο.

Ὁ Κάρσον ἄνοιξε τὰ μάτια κατάπληκτος. Λίγες γραμμὲς ἀπὸ τὸ χέρι της εἶχε ἰδῆ μὰ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ γραψίματος.

— Ἐγὼ θὰ ὡρκιζόμουνα πὼς εἶναι τὸ γράψιμό σου, εἶπε. Τρέσσα εἶσαι βέβαια γιὰ ὅ,τι λές; Κύτταξε τὴν ὕλη, δὲν εἶνε ἡ ἴδια; Ἐσὺ θὰ τὸ διάβασες ὅλο καὶ ξέρεις καλά.

Ἐκείνη δὲν γύρισε νὰ τὸ κυττάξῃ, κίνησε μόνο τὸ κεφάλι κι' εἶπε.

— Λάθος, κάνεις λάθος, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο.

— Μὰ δὲν τὸ κύτταξες κάν!

— Χρειάζεται πιὸ πολὺ ἀπὸ μιὰ ματιὰ μονάχα; Πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς.

— Νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω! Αὐτὸ ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς του! Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου;

— Γιατὶ μὲ στενοχωρεῖς; εἶπε μὲ παράπονο. Δὲν θέλω ν' ἀκούσω πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θέλω νὰ λησμονήσω. Βοήθησέ με νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα.

— Δηλαδὴ δὲν ἐνδιαφέρεσαι πιὰ γιὰ νὰ ὄρῃς τὸν δολοφόνο τοῦ ἀδελφοῦ σου;

— Εἶναι σκληρὸ νὰ μ' ἐρωτᾷς ἔτσι. Σκέπτομαι πόσον ἔχασα ἀπὸ τὴ ζωή μου κυνηγώντας μιὰν ἐκδίκηση. Ἐδῶ ἦρθα γιὰ νὰ τὰ θάψω ὅλα καὶ ν' ἀρχίσω μιὰ νέα ζωή.

— Μόνη;

— Ναί μόνη ψιθύρισε λυπημένη. Καὶ ἀμέσως τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὸ πρόσωπό της, σὰν νὰ μετενόησε γιὰ ὅ,τι εἶπε.

— Καταλαβαίνω. Θὰ προσπαθήσω νὰ καταλάβω. Θέλεις νὰ ἀφήσω ἐλεύθερο τὸν Ἄρμστρογκ;

— Εἶναι τὸ πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ λύσῃς. Δὲν τὸ ἐλύσαμε;

— Ἐσὺ πρέπει ν' [illegible] αὐτό. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ [illegible] λύσω.

— Ναί, ναί ξέρω. Θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἐκφράσω τί αἰσθάνομαι. Ἴσως μιὰ μέρα θὰ μπορέσω. Δὲν πρέπει νὰ μ' ἐρωτᾷς πιὰ τώρα.

— Πολὺ καλά. Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Τὴν ἀφῆκε κι' ἔφυγε. Τοῦ [illegible] ἤμως βγαίνοντας πὼς ἄκουσε [illegible] πίσω του. Ἡ καρδιά του [illegible] νὰ τὴν πιστέψῃ γιατὶ τὴν [illegible] μὰ τοῦ φαινόταν πόσο ἀδύνατα! [illegible] γε μπράτσα του τὸ δύσκολο κ[illegible] ἐλευθερώσῃ τὸν Ἄρμστρογκ. Τοῦ ἔ[illegible]

κακὸ αὐτό. Ὁ Μῶνρο τὸν εἶδε ταραγμένο:

— Κι' ἄλλες μπερδεψιές; τὸν ρώτησε.

— Ναί. Ἡ Τρέσσα μὲ βεβαιώνει πὼς τὸ χειρόγραφο δὲν εἶν' ἐκεῖνο τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Μα εἶπες πὼς τὸ ἀνεγνώρισες;!

— Μοῦ φάνηκε. Τώρα μοῦ μένει ἀκόμα κάτι νὰ κάνω.

— Δηλαδή;

— Νὰ τὸ ἐπιστρέψω στὸν Ἄρμστρογκ καὶ νὰ τοῦ πῶ πὼς ἔκανα λάθος.

— Μὰ χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀποδειξη δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ τὸν κρατᾷς.

Κύτταξε τὸ φίλο του μέσα στὰ μάτια. Τοῦ φάνηκε πὼς κάτι ἐσκέπτετο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τ' ὁμολογήσῃ.

— Νέδ, τοῦ εἶπε, δὲν σοῦ φαίνεται πὼς ἡ Τρέσσα προσπαθεῖ νὰ τὸν καλύψῃ;

Ὁ Κάρσον τὸν κύτταξε ἄγρια. Δὲν ἤθελε τὶς ἴδιες σκέψεις του νὰ τὶς ἔχῃ κι' ἄλλος.

— Αὐτὸ εἶναι ἀνόητο! εἶπε. Πάντως θὰ τὸν ἀφίσω ἐλεύθερο κι' ἔτσι θὰ τελειώσω μιὰ γιὰ πάντα μαζί του.

— Πολὺ περίεργα πράγματα.

— Φοβερὰ περίεργα. Πάντως, ἔτσι θὰ γίνῃ!

— Θὰ τὸν ἀρίσῃς ἀμέσως τώρα;

— Ἀπόψε. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξαναντικρύσω. Ἡ εἰρωνεία του εἶναι σὰν μαχαιριὰ στὴν καρδιά μου.

Ἡ ἀπόφασίς του, ὅμως, αὐτὴ ἔμεινε ἀνεκτέλεστη γιατὶ μετὰ λίγη ὥρα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ποὺ δὲν τὸ περίμενε.

Ὅταν τὸ διάβασε ἀφῆκε ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ἔλεγε:

«Κράτησε τὸν Ἄρμστρογκ. Σπουδαῖες νέες ἀποδείξεις. Ἔρχομαι μὲ πρώτη εὐκαιρία.

Μώρτσεζον»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Η ΦΥΓΗ

Τὸ τηλεγράφημα ἔφερε σὲ δύσκολη θέση τὸν Κάρσον. Εἶχε δώσει τὸ λόγο του νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἄρμστρογκ. Πὼς νὰ τὸν πάρῃ τώρα πίσω; Καὶ ὅμως ἔπρεπε γιατὶ ὁ Μώρτσεζον τοῦ μιλοῦσε γιὰ νέες ἐνδείξεις ἐνοχῆς.

— Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα Μῶνρο; ρώτησε τὸ γιατρό.

— Φυσικὰ νὰ τὸν κρατήσῃς. Φαίνεται πὼς ὁ ντετέκτιβ αὐτὸς κάτι θ' ἀνεκάλυψε.

— Ἔδωκα ὅμως τὸ λόγο μου νὰ τὸν ἀφίσω ἐλεύθερο.

— Πρέπει νὰ τὸν πάρῃς πίσω. Νὰ ἐξηγήσῃς στὴν Τρέσσα τί συμβαίνει. Ἐκείνη σὲ παρεκάλεσε νὰ ἐλευθερώσῃς ἄνθρωπο ποὺ τὸν νόμιζε ἀθῶο. Ἂν μάθῃ πὼς ὁ Μώρτσεζον ἀνεκάλυψε τὴν ἐνοχή του θὰ χαρῇ.

Ὁ Κάρσον σκέφθηκε πὼς ὁ Μῶνρο ἔχει δίκηο.

Πῆγε ἀμέσως νὰ τὴν δῇ.

— Τρέσσα, κάτι τὸ ἀπρόοπτο.

— Τί πρᾶγμα; ρώτησεν ἐκείνη.

— Αὐτό.

Τῆς ἔδωκε τὸ τηλεγράφημα. Τὸ πῆρε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, τὸ διάβασε καὶ τοῦ τὸ ἔδωκε πίσω χωρὶς νὰ πῇ τίποτα.

— Ἀλλάζει ἡ κατάστασις τώρα, εἶπεν ἐκείνος.

— Ἀλλάζει;

— Ἐννοῶ πὼς μὲ τὴ νέα θέση τῶν πραγμάτων δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀφίσω ἐλεύθερο τὸν Ἄρμστρογκ. Ὁ Μώρτσεζον μπορεῖ νὰ ἔχῃ χειροπιαστὲς ἀποδείξεις.

Ἐκείνη ἐκίνησε τὸ κεφάλι μὲ ἀμφιβολία:

— Εἶναι ἀδύνατο εἶπε. Ὁ Ἄρμστρογκ δὲν ἔκαμε αὐτὸν τὸν φόνο. Το ξέρω ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω.

— Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ξέρῃς; Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς πὼς ὑπάρχουν μερικὰ σημεῖα πολὺ σκοτεινά. Τώρα ἔρχεται ὁ Μώρτσεζον ποὺ προηγοῦμενο ἀκόμη μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν θέλει ν' ἀναμιχθῇ. Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς κάτι ξέρει.

— Πολλὰ πράγματα λέει πὼς ξέρει κανένας ἀλλὰ συνήθως ἀπατᾶται. Φοβοῦμαι μὴν τύχῃ καὶ μᾶς κάνῃ καμμὰ γκάφα πάλιν ὁ Μώρτσεζον καὶ τὸν ὀνειδίσῃς καὶ σύ σ' αὐτήν.

Ὁ Κάρσον κοκκίνισε σκεπτόμενος ὅτι δὲν θέλει νὰ τὸν καταλάβῃ.

— Δὲν θέλεις Τρέσσα νὰ βοηθήσω τὸν Μώρτσεζον νὰ εὕρῃ τὸν δολοφόνον τοῦ δελφοῦ σου; τὴν ρώτησε μὲ κάποιο πεῖσμα.

— Ναί, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸν εὕρῃς. Νέδ—πρώτη φορὰ τὸν ἔλεγε μὲ τὸ μικρό του ὄνομα — καλύτερα ν' ἀφίσῃς αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ἀχ! Γιατὶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσῃς;

— Πρὶν λίγη ὥρα σκέφθηκα νὰ τὴν ἐγκαταλείψω, ἡ μοῖρα ὅμως ἀλλοιῶς τὰ ἔφερε τὰ πράγματα. Ἄκουσε Τρέσσα, ἂν τὸ ζητήσῃς τώρα, μετὰ τὸ τηλεγράφημα, θὰ τὸν ἀρίσω γιὰ χάρη σου τὸν Ἄρμστρογκ. Ἔπειτα ἐγὼ ἐνεργοῦμαι γιὰ λογαριασμό σου. Ὁ Μώρτσεζον ἂς κάνῃ ὅ,τι θέλει ὡς ἀστυνομικός.

— Ἐσὺ τὸν πιστεύεις ἔνοχον; τοῦ εἶπε.

— Ναί.

— Τότε κάνε ὅ,τι πρέπει. Θὰ ἦταν ἐγκληματικὸ ν' ἀφίσῃς ἐλεύθερο ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν πιστεύεις γιὰ ἔνοχο.

— Ἂν μοῦ τὸ ζητήσῃς ὅμως ἐσύ, θὰ τὸ κάνω κι' αὐτό.

— Γιατὶ νὰ σοῦ ζητήσω νὰ θυσιάσῃς τὴν τιμή σου; Ὄχι, ὄχι. Ἐσὺ θὰ ζήσῃς τὴ ζωή σου κι' ἐγὼ τὴν δική μου. Σ' ἐυχαριστῶ γιὰ τὴ λεπτότητά σου, τὴν καταλαβαίνω.

Τοῦ ὑπέδειξε πὼς δὲν εἶχαν πιὰ τί-ποτε νὰ ποῦν. Τὰ λόγια της: «Θὰ ζήσῃς τὴ ζωή σου κι' ἐγὼ τὴ δική μου» τοῦ πάγωσαν τὴν καρδιά. Τὸ χάσμα μεταξύ τους ἦταν πολὺ μεγάλο. Τώρα τὸ καταλάβαινε καλὰ πιά.

— Τί σοῦ εἶπε; τὸν ρώτησε ὁ Μῶνρο.

— Τὸ πῆρε ψύχραιμα. Εἶναι βεβαία γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἄρμστρογκ κι' ἀμφιβάλλει γιὰ τὶς πληροφορίες τοῦ ἀστυνομικοῦ. Τὴν βρῆκα πιὸ σκληρὰ καὶ ἀπομακρυσμένη ἀπὸ μένανε. Εἶναι εὐχάριστο ποὺ εἶσαι κοντά μου καλέ μου φίλε γιατὶ ἂν ἤμουν μονάχος δὲν ξέρω τί θὰ ἔκανα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου.

Ὁ Μῶνρο τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Ψυχραιμία Νέδ. Μὴ ξεχνᾷς πὼς κι' ἐκείνη κάτι ἔχει ποὺ τὴν τρομάζει. Ἴσως ὁ Μώρτσεζον νὰ μᾶς διαφωτίσῃ τὸ μυστήριο τοῦ φόβου της γιὰ τὸν Ἄρμστρογκ.

Ὁ Κάρσον κούνησε τὸ κεφάλι καὶ πῆγε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τοὺς ἐργάτας του.

Πέρασαν μερικὲς μέρες.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ γιατροῦ ὁ ἀστυνομικὸς θὰ ἔφθανε στὴν Μπατάβια τὸ Σάββατο πρωί.

— Θὰ τοῦ πῇς γιὰ τὸ χειρόγραφο; ρώτησε τὸν Κάρσον.

— Ὄχι, θὰ τὸν ἀφίσω νὰ παλαίψῃ μὲ τὰ δικά του τὰ μέσα.

Ἦρθε τὸ Σάββατον καὶ ὅμως ὁ Μώρτσεζον δὲν φάνηκε.

— Περίεργο! σκέφθηκε ὁ γιατρός.

— Δὲν θὰ βρῆκε ἀτμάκατο γιὰ τὸ ποτάμι.

Στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ ἦλθε μὲ πολιτικὴ περιβολή. Ἡ ἀτμάκατος ἐδέθηκε καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔφερε περίμενε. Ἦταν γεμάτος χαρούμενη περηφάνεια ὁ ἀστυνομικός. Ὅλα τοῦ ἔλεγαν νίκη! Ἐκάθησε καὶ προσέφερε σιγάρα.

— Θὰ ἤμουν νωρίτερα ἐδῶ, εἶπε, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ βρωμομηχανή... Λοιπὸν τὸν κρατᾶς ἀκόμα τὸν φυλακισμένο σου;

Ὁ Κάρσον κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

— Ὡραῖα. Φανταζόμουν ὅτι θὰ μὲ εἰδοποιοῦσες μὲ κανένα τηλεγράφημα ἂν σοῦ τῶσκαγε.

— Βρῆκες τίποτα νέο; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ναί. Ἀνεκάλυψα τὸν ἔνοχο.

— Εἶναι ὁ Ἄρμστρογκ;

— Ὄχι.

Ὁ Κάσσον καὶ ὁ Μῶνρο τὸν κύτταξαν μὲ ἀπελπισία.

— Ἂν ὁ Ἄρμστρογκ δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος τότε ποιός εἶναι;

— Αὐτὸ θὰ μείνῃ μυστικὸ γιὰ τὴν ὥρα. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες ποὺ μοῦ ἔτυχαν ὡς τώρα.

Περιμένετε καὶ θὰ τὸ δῆτε.

— Ἀλλὰ γιατὶ τότε τηλεγράφησες νὰ κρατήσουμε τὸν Ἄρμστρογκ;

— Γιατὶ εἶναι πρόσωπο πολύ-πολὺ ἐνδιαφέρον. Πιστεύω πὼς κι' ἡ Τρέσσα Δίξον εἶν' ἐδῶ μαζί σας;

Δὲν ἐξήγησε ποῦ τὸ ἔμαθε αὐτὸ καὶ ὁ Κάρσον δὲν τὸν ρώτησε σχετικά. Μόνον ἀπόρησε γιὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Καὶ ξέρει ἡ Τρέσσα ὅτι ὁ Ἄρμστρογκ κρατεῖται ἐδῶ αἰχμάλωτος;

— Τὸ ξέρει.

— Τότε ὑποθέτω πὼς θὰ σᾶς ἔκανε νὰ ἐκπλαγῆτε;

— Μὲ τί;

— Μὲ τὴν στάσιν της, τὴ συμπεριφορά της. Ξέρει πὼς ἐγὼ θὰ ἠρχόμουν;

— Ναί.

— Καὶ τί εἶπε ὅταν τὸ ἔμαθε;

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; εἶπεν ἀνυπόμονα ὁ Κάρσον. Θέλεις νὰ τὴν ἀναμίξῃς κι' ἐκείνην στὴν ὑπόθεση;

—Φυσικά. Ξέρει πολλὰ γιὰ τὸν Ἄρμστρογκ καὶ δὲν θὰ πῇ ἂν δὲν τὴν ἐνοχοποιήσω.

Μιὰ λάμψη θυμοῦ ἄναψε στὰ μάτια τοῦ Κάρσον. Τ' ὄνομα τῆς Τρέσσας στὸ στόμα τοῦ ἀστυνομικοῦ τοῦ φαινότανε σὰν ἱεροσυλία.

— Παρακαλῶ ν' ἀφίσετε τ' ὄνομα τῆς Δίδος Δίξον ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόθεση, φώναξε. Ὑπέφερε ἀρκετὰ ὡς τώρα. Μιλᾶτε σὰν νὰ εἶναι ἀναμεμιγμένη στὸ φόνο, πᾶγμα τερατῶδες.

—Μήν εἶσθε τόσο βέβαιος ἀπήντησε ὁ Μώρτσεζον.

Ὁ Κάρσον ὠπισθοχώρησε. ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ συνῆλθε κι' ἐγέλασε σαρκαστικά.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Δραματικὰ διηγήματα

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ συγγραφεύς»!

Τοῦ Βὰν Ἀλτένα

Ὁ ΦΡΕΝΤ ΜΠΙΚΟ καὶ ὁ Πιέρ ντέ Φούκ, παληοὶ καλοὶ φίλοι, ἀπὸ τὰ σχολικά τους χρόνια, κάθονται στὸ μικρὸ ἀριστοκρατικὸ καφενεδάκι, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, καὶ συζητοῦν. Ὁ Φρέντ Μπικό, παιδὶ ἀπὸ ἀστικὴ οἰκογένεια, μὲ περιωρισμένα οἰκονομικά, εἶχε κατορθώσῃ νὰ χίλιες δυσκολίες νὰ πάρῃ στὴν Δημαρχία μιὰ θέσῃ ἀπὸ τὴν ὁποία κατώρθωνε νὰ ψευτοζῇ. Ἀντιθέτως ὁ Πιέρ, περισσότερο εὐνοημένος ἀπὸ τὴν τύχη, εἶχε δῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του μιὰ μεγάλη περιουσία καὶ εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὴν αὐξήσῃ σημαντικά. Ὁ Φρέντ εἶχε ἀκούσῃ νὰ λένε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔκανε ὁ Πιέρ τὶς δουλειές του, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ ποτὲ ὅτι ὁ σχολικός του φίλος εἶχε τυφλωθῇ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὰ λεπτὰ ὥστε νὰ ἀδικῇ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν τεράστια ἤδη περιουσία του.

— Λοιπόν, λέγε, εἶπε ὁ Πιέρ. Εἶπες ὅτι ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσῃς μιὰ χάρη. Σὲ ἀκούω καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σένα.

— Ἔχω γράψῃ ἕνα μυθιστόρημα. Ἄρχισε νὰ λέῃ δειλὰ-δειλὰ ὁ Φρέντ. Δύο ὁλόκληρα χρόνια. πάλευα γιὰ νὰ τὸ τελειώσω. Ἐργαζόμουνα ὅποστε εἰχα δ.αθέσιμο καιρὸ καὶ μοῦ ἔχει στοιχίσῃ πολλὰ ξενύχτια. Ἀλλὰ δὲν μετανοῶ. Ἔχω τὴν γνώμη ὅτι ἔκανα κάτι καλό. Ἕνα σωστὸ ἀριστούργημα.

Ὁ Πιέρ δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν φιλολογία. Κάθε τι ποὺ δὲν εἶχε ἄμεσο σχέσῃ μὲ τὰ λεπτὰ ἦταν γι' αὐτὸν καθαρὴ ἀνοησία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἄκουγε τὸν φίλο του ἀναυσεστημένος. Ἐκεῖνος ὅμως χωρὶς ν' ἀπολογρυνεται ἐξακολούθησε:

— Τώρα ὅμως μοῦ χρειάζεται ἕνας ἐκδότης, καὶ ξέρεις πόσο δύσκολοι εἶναι σήμερα οἱ καιροί. Εἶμαι ἐντελῶς πρωτόβγαλτος συγγραφεύς, χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς γνωριμίες. Θέλω λοιπόν, ἂν θέλῃς κι' ἐσὺ βέβαια, νὰ μιλήσῃς γιὰ μένα στὸν Ἀκαδημαϊκὸ Ζυλιὲν Σαὶν-Βί. Εἶναι παλιὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν πείσῃς νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίο μου καὶ νὰ μοῦ εἰπῇ τὴν γνώμη του. Ἂν τοῦ φανῇ καλό, τότε ὅλα τὰ ἄλλα θὰ κανονισθοῦν.

— Χμ!, ἔκανε ὁ Πιέρ. Φοβᾶμαι ὅτι δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο εὔκολο ὅσο τὸ νομίζεις. Βέβαια, συνδεόμαστε πολὺ στενὰ μὲ τὸν Ζυλιὲν Σαὶν-Βί καὶ τὸν συναντῶ τουλάχιστον δύο ἢ τρεῖς φορὲς κάθε ἑβδομάδα. Γνωρίζω ὅμως ὅτι εἶναι φοβερὰ ἀπησχολημένος μὲ κάποιο δικό του καινούριο σύγγραμμα καὶ ὅτι τὸν πολιορκοῦν διαρκῶς κάτι καινούργιοι συγγραφεῖς, σὰν κι' ἐσένα, ὥστε δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεση νὰ τοῦ πηγαίνουν κι' ἄλλους.

— Αὐτὰ τὰ ξέρω ὅλα. Ὑπάγει ὅμως ἕνας τρόπος νὰ τὸν κάνῃς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ βιβλίο μου.

— Ποιός;

— Νὰ τοῦ εἰπῇς ἁπλούστατα ὅτι τὸ ἔχεις γράψῃ ἐσύ.

Ὁ Πιέρ βρῆκε τὴν ἰδέα τοῦ φίλου του πολὺ διασκεδαστικὴ καὶ ὑποσχέθηκε νὰ φροντίσῃ.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα οἱ δυὸ φίλοι καθόντουσαν πάλι στὸ ἴδιο καφενεῖο καὶ γελοῦσαν ἐνθουσιασμένοι. Τὸ κόλπο εἶχε πετυχῇ θαυμάσια. Ὁ διάσημος Ἀκαδημαϊκὸς ποὺ ἡ γνώμη του ζύγιζε σὰν χρυσάφι, εἶχε πάρῃ πράγματι τὰ χειρόγραφα ποὺ τὰ εἶχε γράψῃ δῆθεν ὁ Πιέρ καὶ εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὰ διάβαζε μὲ μεγάλη προσοχή. Καὶ ὁ Πιέρ κρατοῦσε τώρα στὰ χέρια του τὴν ἀπάντησῃ τοῦ Ζυλιὲν Σαὶν-Βί ποὺ ἔγραφε περίπου τὰ ἀκόλουθα: «Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι ἕνας πρωτόβγαλτος συγγραφεὺς θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ ἕνα τέτοιο πραγματικὸ ἀριστούργημα. Μίλησα κιόλας μὲ διάφορους ἐκδότας καὶ ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ μπορέσω νὰ σοῦ δώσω μιὰν ὁριστικὴ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἀπάντησῃ».

— Καὶ τώρα, εἶπε ἐνθουσιασμένος ὁ Φρέντ, πρέπει νὰ τοῦ ἀποκαλύψουμε τὴν πλαστοπροσωπία;

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπε γελῶντας ὁ Πιέρ. Ἀρισέ τον πρῶτα νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ καὶ τὸν ἐκδότῃ, καὶ ὅταν θὰ εἶναι πιὰ ὅλα ἕτοιμα, θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ. Μὴ φοβᾶσαι! Θὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ ὅπως πρέπει.

Ὁ Φρέντ εὐχαρίστησε τὸν φίλο του. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ χωρίσανε, ζοῦσε σὲ μιὰν ἀτέλειωτη ἀδημονία. Κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὸν Πιέρ, ἔπαιρνε τὴν διαβεβαίωσῃ ὅτι τὰ πράγματα ἦταν σὲ καλὸ δρόμο καὶ ὅτι τὸ ζήτημα θὰ κανονιζόταν ἀπὸ τὴν μιὰν ἡμέρα στὴν ἄλλη. Ἀλλὰ ὄχι μόνον δὲν κανονιζόταν τὸ ζήτημα, παρὰ μιὰν ἡμέρα πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Πιέρ εἶχε φύγῃ ξαφνικὰ γιὰ τὴν Ἀμερικῆ, γιὰ κάποια πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσῃ καὶ ὅτι θὰ ἔμενε ἐκεῖ γιὰ πολὺν καιρό.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Φρέντ ἦταν ἀπεριγράπτη. Γύριζε στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ ἀπογοητευμένος, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κάνῃ. Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πάῃ μόνος του στὸν Ἀκαδημαϊκὸ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ἀπὸ ἦταν αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου», ὅπως τιτλοφορούσε τὸ μυθιστόρημά του, καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τί ἀπόγινε. Ἀλλὰ θὰ τὸν πίστευε ἄραγε ὁ Ζυλιὲν ντὲ Σαὶν-Βί; Δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε γιὰ ἀπατεῶνα ἢ τουλάχιστον γιὰ παράφρονα; Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς ν' ἀκούῃ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὸν φίλο του τὸν Πιέρ καὶ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μάθῃ τὴν διεύθυνσή του γιὰ νὰ τοῦ γράψῃ αὐτός.

Κάποιο πρωί, ἐκεῖ ποὺ γυρνοῦσε πάλι σὰν ἀποχαυνωμένος στοὺς δρόμους, σταμάτησε μηχανικὰ μπροστὰ στὴν προθήκη ἑνὸς μεγάλου ἐκδοτικοῦ οἴκου. Ἦταν ἀληθεία ἢ ὠνειρευόταν; Ὁλόκληρη ἡ προθήκη ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἕνα καινουργιο βιβλίο, τὸ βιβλίο του βιβλίο, τὸ μυθιστόρημα «Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου»! Γύρω σὲ κάθε τόμο ἦταν μιὰ ταινία ποὺ διεφήμιζε μὲ χτυπητὰ γράμματα: «Ἡ μεγαλειτερα ἐφετεινὴ ἐπιτυχία. Τὸ πρῶτον ἔργον ἑνὸς νέου μεγάλου συγγραφέως». Καὶ ἐπανω-ἐπάνω στὸ ἐξώφυλλο ἦταν ὑπωμένο τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως: «Πιέρ ντέ Φούκ»!

Ὁ Φρέντ ἔνοιωσε νὰ ἀνεβαίνῃ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἔκανε σήκωσε τὴν ὀμπρέλλα του καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ μανία τὰ τζάμια τῆς προθήκης κάνοντάς τα κομμάτια. «Ψέμματα! Ψέμματα!, φώναζε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ συγγραφεύς»! Ἔτρεξαν καὶ τὸν πιάσανε. Τὸν ὡδήγησαν στὴν ἀστυνομία ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ εἰπῇ ὁτιδήποτε ἄλλο. Ἐπανελάμβανε στερεότυπα τὴν φράσῃ: «Ψέμματα, ψέμματα! Ἐγὼ εἶμαι ὁ συγγραφεύς»!

— ⌘ —

Ὁ Φρέντ Μπικὸ δὲν ἄργησε νὰ κερδίσῃ τὶς συμπάθειες ὅλου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ φρενοκομείου ὅπου τὸν κλείσανε. Δὲν πολεμοῦσε κανένα. Ἄκουγε ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν. Τὸ μόνο του κακὸ ἦτανε ὅτι ἐννοοῦσε νὰ τὸν φωνάζουν ὅλοι «συγγραφέα». Μὲ αὐτὸ τὸν τίτλο πέθανε λίγα χρόνια ἀργότερα, ἄγνωστος μέσα σὲ ἀγνώστους...

Στὸ μεταξύ, τὸ βιβλίο «Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου» εἶχε φθάσεῃ τὶς 62 ἐκδόσεις.

ΒΑΝ ΑΛΤΕΝΑ

—Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια πάλευα νὰ τὸ τελειώσω.

Η ΚΟΡΗ στὴ φαρμακεύτριας BOUAZEN

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τὰ προηγούμενα

Βρισκόμαστε στὸ Παρίσι τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 14ου. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ οργιάζουν, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴν τὴν Αὐλή, ὁ ἀποκρυφισμὸς καὶ ἡ μαγγανεία. Ἀπ' ὅλους τοὺς ἀστρολόγους καὶ τὶς μάγισσες τοῦ Παρισιοῦ ἡ πιὸ διάσημη εἶναι ἡ Κατερίνα Βουαζέν. Κερδίζει ἄπειρα λεπτὰ καὶ ἡ ἐπιρροή της εἶναι μεγάλη στὰ ἀνώτερα στρώματα. Ἡ Κατερίνα ἔχει μιὰ ὡραιοτάτη κόρη, τὴν Μαργαρίτα. Τὴν ἀγαπᾶ ὑπερβολικὰ καὶ θέλει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ βρωμερό της περιβάλλον. Τὴν βάζει ἐσωτερικὴ σ' ἕνα σχολεῖο, στὴν Ἰρλανδία. Ἐκεῖ τυχαίως ἡ νέα, ποὺ ἀγνοεῖ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς μητέρας της, γνωρίζεται μ' ἕναν νεαρὸ εὐγενῆ προγεγραμμένο τὸν ὑποκόμητα Τζὰκ Μπὰκ Κάρθυ. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιοῦνται τρελλὰ καὶ ὁ ὑποκόμης ἔρχεται στὸ Παρίσι νὰ ζητήσῃ τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔρχεται καὶ ἡ Μαργαρίτα. Ἡ Κατερίνα προσπαθεῖ νὰ τὴν κρατῇ ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖ μέσα στὴν ἄγνοια τῆς πραγματικότητος. Τὴν Μαργαρίτα τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἕνας ἄλλος ἄνδρας: ὁ Ρομανύ, οἰκογενειακὸς φίλος τῆς μητέρας της. Ἕνα βράδυ στὸ Σουασσὸν ὅπου πῆγαν γιὰ λίγον καιρὸ τοὺς ἐπισκέπτεται ἡ γειτόνισσά τους δὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ καὶ ὁ κ. Βανέν. Ὁ Ρομανὺ τοὺς ἐκμυστηρεύεται ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος.

2ον

ΚΑΘΟΛΟΥ. Εἶναι κάτασπρη σὰν τὸ χιόνι, λεπτοκαμωμένη ξανθειὰ καὶ μὲ μεγάλη μόρφωση.

Ἡ Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ φώναξε:

—Καταλαβαίνω! Πρόκειται γιὰ τὴν κοπέλλα τοῦ σπιτιοῦ! Ἔμαθα πὼς γύρισε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι.

Ὁ Ρομανὺ σηκώθηκε καὶ ἔρριξε ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα στὴν οἰκοδέσποινα:

—Νὰ τὴν παρουσιάσωμε; εἶπε. Εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία...

—Πήγαινε νὰ τὴν φωνάξῃς. Ἔχεις δίκηο.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἡ φτωχὴ Μαργαρίτα ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της καὶ ὑπεκλίνετο μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς.

Ἡ δὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ μὲ τὴν μενάλη της πεῖσμα, ἔδωσε ἀμέσως τὸν καλλίτερο χαρακτηρισμὸ στὴ νέα καὶ ὁ Λουὶ ντὲ Βανὲν ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἔκπληξη.

—Τὸ συγγενικό μου. Κατερίνα [illegible] ἄγιορφη κόρη.

Ἡ δὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ ἔσυρε τὴν νέα κοντά της καὶ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο.

—Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση, θὰ παρουσιάσω αὐτὸ τὸ παιδὶ στὴν κυρία ντὲ Μοντεσκιάν. Ἀπὸ τώρα κι' ἔπειτα, νὰ μοῦ τὴν στέλνετε συχνά. Ξέρετε πὼς στὴν Αὐλὴ ἀγαποῦν τὶς κοπέλλες μ' αὐτὸ τὸ ὕφος. Δὲν εἶναι ἔτσι, Βανέν;

—Βεβαιότατα, ἀγαπητή μου.

Ἡ Κατερίνα πρόσεξε πὼς ἡ κόρη της κύτταζε παράξενα τοὺς δυὸ ἐπισκέπτας. Ἡ δὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ φοροῦσε ἕνα κομψὸ καὶ καλορραμμένο κλάδωτὸ φόρεμα ποὺ ἔκαμνε μεγάλη ἐντύπωση καὶ ὁ Βανέν, ὅπως συνήθως, εἶχε τὸ ὕφος τοῦ ἀληθινοῦ ἀριστοκράτου.

Ὥστε πραγματικά, ἐσκέπτετο ἡ Μαργαρίτα, βρισκόταν μπροστὰ σὲ αὐλικούς, ποὺ στὴν φαντασία της, ἦσαν σὰν ἄνθρωποι ἀπὸ ἄλλο πλανήτη, μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ζοῦσαν κοντὰ στὸ Βασιλέα καὶ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μετεχειρίζοντο τὴν μητέρα της καὶ τὸν Ρομανὺ μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ ἀκόμα ἐκλάκευαν τὴν ἴδια! Ἀνέπνευσε σὰν κάποια ἐλπίδα νὰ ξυπνοῦσε μέσα στὴν ψυχή της. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν τόση ἀγωνία.

Ὡστόσο, ἡ Βουαζὲν τὴν ἀπομάκρυνε.

—Καὶ τώρα, πήγαινε, παιδί μου.

Ὅταν ἡ νέα ἔφυγε, ὁ Βανὲν ξάπλωσε στὸ κάθισμά του καὶ φώναξε:

—Ρομανύ, Ρομανύ, ἔχεις μεγάλο γοῦστο καὶ τύχη...

—Μὰ δὲν μοῦ λές, τί συμφωνήσατε;

—Εἶναι δικός μου λογαριασμός!

—Καλά, νεαρέ μου! Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πὼς τὸν λόγο τὸν ἔχει ὁ ἀντίζηλός σου. Νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ, ὅταν θὰ μάθῃ!

Ἦταν ἡ Βουαζὲν ποὺ μὲ ψηλὸ βλέμμα καὶ σκληρότητα, ἔπαιζε τὸ ἀτοῦ της.

Ὁ Ρομανὺ προσπάθησε νὰ γελάσῃ. Ἡ ἀντίπαλός του δὲν τοῦ εἶχε ἀποκρύψει τὴν περιπέτεια τοῦ Σαὶν-Πάτρικ καὶ τὸ πὼς ἐσκέπτετο νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ.

—Ὦ! Ὦ! ἀπάντησε, ὅταν ἐκεῖνος θὰ μάθῃ, θά...

Ἡ μάντισσα ἄλλαξε χρῶμα. Τὰ πάντα προεμήνυαν τὴν θύελα...

—Στὴ θέση, εἶπε, ποὺ βρισκόμαστε σήμερα, κάθε ἐπιτυχία εἶναι δυνατή. Σοῦ ἐπιτρέπω, Ρομανύ, νὰ δοκιμάσῃς τὴν τύχη σου, γιατὶ ξέρω τί σοῦ ὀφείλω, ἀλλὰ μὴν φανταστῇς πὼς θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ μπλοφάρῃς, οὔτε ἀκόμη πὼς ἡ μικρὴ θὰ σοῦ παραδοθῇ εὔκολα. Ἐγὼ εἶμαι πάντα ἐδῶ!.. Καταλαβαίνεις;

—Καλά καλά!...

Ὑπογωροῦσε κανονικὰ μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

—Βρίσκομαι πάντα ἐδῶ, ἐπανέλαβε ἡ μάντισσα, καὶ ὑπεφέρω ἀπὸ ὅσα ἀνανκάζομαι ν' ἀνέχωμαι.

Τὸ στῆθος της ἀναταρασσόταν καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε στηλωθῆ στὸ κενό.

—Νομίζω πὼς χάνονται γιὰ δεύτερη φορά, τὰ νειάτα μου. Θέλω, θέλω σώσω αὐτὴν τὴν ἀθῶα!

Ὅταν συνῆλθε, ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Γρενόβλη, εἶχε ἐξαφανισθῆ.

—Ποιὸν λοπιὸν ἀγαπᾶ ἡ κόρη σου Κατερίνα; ρώτησε ἡ δεσποινὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιέ.

—Ἕναν ξένον εὐγενῆ. Ὦ! Μὴν νομίσετε πὼς εἶμαι κυριευμένη ἀπὸ φαντασιοπληξίες. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ μάθῃ...

Ὁ Λουὶ ντὲ Βανὲν τὴν διέκοψε:

—Τὸ κάθε τι εἶναι δυνατόν, ἀρκεῖ κανεὶς ν' ἀποφασίσῃ τί δρόμο πρέπει νὰ πάρῃ. Αὐτὸς ὁ εὐγενὴς τὴν ἀγαπᾶ;

—Ναί! Καὶ ἐκείνη τὸ ἴδιο.

—Βρίσκεται στὸ Παρίσι;

—Δὲν ξέρω. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβε ποιὰ εἶμαι, δὲν μίλησε ποτὲ πιὰ γι' αὐτόν...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ-ζ-Ἐγιὲ τῆς πῆρε τὸ χέρι:

—Κατερίνα, θὰ προσπαθήσωμε νὰ μάθωμε καὶ νὰ σας βοηθησωμε. Αὐτὸ τὸ κοριτσι εἶναι πολυ θελκτικὸ καὶ τῆς ἀξιζει ενας πολυ καλλιτερος ἄνθρωπος απ αὐτὸν τον φαυλόυιο απο την Γρενόβλη. Γι' αὐτο, σας ἐπαναλαμβανω, πως πρεπει να μοῦ τὴν στειλετε στὶς Βερσαλλιες.Θὰ την εξομολογησω οσο μπορω καλλιτερα. Ὁ Βανὲν καὶ ἐγὼ θὰ μάθωμε...

Ἡ Βουαζὲν τοὺς χαμογέλασε μὲ μητρικὴ στοργή:

—Εὐχαριστῶ.

Καὶ, κατόπιν, ξαφνικά, σὰν νὰ κατελήφθη ἀπὸ την ἐσωτερική της φλόγα:

—Καὶ τί θέλετε νὰ σᾶς στείλω, παιδιά μου;

—Μά, χρειάζονται σκονάκια... Ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό, ἀφήσαμε τὸν Βασιλέα ἐλεύθερο, παραδομένο στὸν ἑαυτό του...

—Σύμφωνοι. Ὁ Ρομανὺ θὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ καί, μόλις ἑτοιμασθοῦν, ἡ Μαργαρίτα θὰ τὰ φέρῃ.

Ὁ Βανὲν σηκώθηκε καὶ ἔβαλε τὰ γάντια του. Ἔπειτα, βάζοντας τὸ ἕνα χέρι του πάνω στὸν ὦμο τῆς μάγισσας, τῆς εἶπε:

—Μεταξύ μας, Κατερίνα, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ σᾶς ζητήσωμε νὰ μᾶς βοηθήσετε σοβαρώτερα. Ἡ ἀγαπητή μας Μοντεσπὰν πλησιάζει τὰ σαράντα της γοόνια καὶ καθημεριὸς χάνει τὰ θέλγητρά της κατὰ τρόπο ἀνησυχαστικό.

Ἡ δεσποινὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῇ:

—Βανέν.. Σωπᾶστε!

—Ἀγαπημένη μου, ἐσεῖς ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ μένα ὅτι ἡ παχυσαρκία...

Εἴχαν φθάσει στὴ πόρα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἀκαλλιέργητο χωράφι.

—Πίστεψε, Κατεοίνα, σ' αὐτὸ πὺ σᾶς λέγω, ἐπέμεινε ὁ εὐγενής. Οἱ Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ διαμαρτύρονται ἀπὸ ἐπαγγελματικὸ καθῆκον. Ὁ καιρὸς πλησιάζει.

Οἱ δυὸ ξένοι ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Βουαζὲν ἐνύρισε καὶ ἔτρεξε βιαστικὰ πρὸς τὸ περίπτερο.

Ὁ Ρομανύ, κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Μαργαρίτας, πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνόφυλλη ροδοδάφνη, παρακολουθοῦσε τὴν συζήτηση τῶν δυὸ γυναικῶν ποὺ κεντοῦσαν. Ἀπορροφημένος ὁλωσδιόλου στὴν προσπάθειά του, δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἐπικίνδυνος συνεταῖρος του πέρασε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ κοντά του.

Ἡ φαντασία τῆς Φρύνης ὠργίαζε κυριολεκτικά.

—Σκέψου, ἀγαπημένη μου μικρούλα. ἔλεγε μ' ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀνεψιά της. πόσα μεγαλεῖα σὲ περιμένουν! Ἡ Αὐλή! Οἱ θαυμάστοι κῆποι! Καὶ πάνω ἀπ' αὐτά. ἡ κυρία ντὲ Μοντεσπάν, ἡ πανέμορφη καὶ πάμπλουτη νυνοῖκα. Ξέρεις τί λένε νιὰ τὸ τελευταῖο της φόρεμα ποὺ τῆς δώρησε ὁ Βασιλεύς: "Ὅτι εἶναι ὁλόχρυσο. Ἕνα φόρεμα χρυσὸ νανρισμένο μὲ χρυσάφι. στολισμένο μὲ χρυσάφι...

—Μὰ πιστεύετε θεία μου ὅτι [illegible] θὰ μπορέσω νὰ τὴν ἰδῶ. νὰ τῆς μιλήσω:

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. ἀφοῦ ἀλλωστε ἐσὺ θὰ τῆς πῆς τὰ καλλιτεχνικὰ ποὺ φτιάχνει ἡ μητέρα σου καὶ [illegible] ἡ ὁποία θὰ ἐνδυναμώνει καὶ διατηρῇ τὴν ὀμορφιά της...

—Φοβοῦμαι αὐτὸ τὸ ταξίδι, θεία μου.

—Γιατί μου. ἀλλὰ γιατί;

—Δὲν ξέρω. αὐτὸ ἄντως τὸ παλάτι. μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς εὐγενεῖς ποὺ πολύκειται νὰ συναντήσω καὶ τὶς μενάλες κυρίες μὲ φοβίζει

—Δὲν ἔνεις δίκηο "Αν βρισκόμουν [illegible] θὰ ἤμουν ἀθάνατα [illegible] θὰ μπορέσης νὰ ἀποκτήσης τὴν [illegible] τὸν ἑαυτό σου. Θὰ [illegible] καὶ κάθε νέα στὸ Παρίσι θὰ [illegible] τὴ θέσι σου.

—Καὶ ποιὸς θὰ μὲ συνοδεύσῃ μπρ[illegible]

Ἡ Βουαζὲν προχώρησε καὶ στηρίχθηκε [illegible] στὸ παράθυρο ποὺ [illegible] ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴ ροδοδάφνη.

—Κοιτᾶς. Θὰ νοικιάσω ἕνα ἀμάξι καὶ θὰ πᾶς μόνη σου. Ἡ δεσποινὶς [illegible] Ἐγιὲ θὰ σὲ περιμένῃ στὴν ἐξ[illegible]. Δὲν θέλω ἐκείνη τὴν [illegible] Βρίσκεται κοντά σου κανένα [illegible]

Ἡ καλόκαρδη Φρύνη ἀπεγέβη [illegible] τὴν κοινωνίδα [illegible]

—Σκέψου, ἀγαπημένη μου μικρή. ὅτι ὅποιος παρουσιάζεται ἐκεῖ κάτω, πρέπει νὰ εἶναι εὐπρόσωπος καὶ νὰ ἔχῃ καλοὺς τρόπους.

—Καὶ μεῖς ἐδῶ. δὲν ἔνομε κανένα τέτοιο πρόσωπο, προσέθεσε ἡ μάγισσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΜΑΙΝΕΤΑ

Μέσα στὸ βασιλικὸ δωμάτιό της, ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρον τῶν πολυτελῶν διαμερισμάτων στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ πύρνου, ἡ Φρανκίσκη—Ἀθηναΐς ντὲ Μοντεσπάν, ἐμαίνετο κυριολεκτικά.

Ὁ Λουὶ ντὲ Βανὲν εἶχεν ἐκτιμήσει σωστὰ τὰ πράγματα. Ἡ μαρκησία βρισκόταν στὸ πρόθυρα τῆς παρακμῆς της. Ὁ καθρέφτης της τῆς ἔλεγε ἀρκετά.

Τὰ μαγικὰ φίλτρα τῆς Βουαζὲν ἦσαν χωρὶς ἄλλο ἐξαιρετικῶς ἀποτελεσματικά. Ὡστόσο, ἀπαιτοῦσαν μεγάλη προσοχή. Ἔπρεπε νὰ κανονίζεται ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἐδίδοντο στὸ Βασιλέα καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐπιδράσεώς τους.

Ξαπλωμένη σ' ἕνα παραμυθένιο κρεββάτι, σὰν κάποιου Σουλτάνου τῆς Ἀνατολῆς, ἡ εὐνοουμένη ρωτοῦσε μὲ ζωηρὴ ἀνησυχία τὴν ἀκόλουθό της. Ἤθελε νὰ μάθῃ ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ εἶχε κατακτήσει, ἀν ὄντι τὴν κοσδιά. τοὐλάχιστον τὶς αἰσθήσεις τοῦ βασιλικοῦ ἐραστοῦ της.

Σὲ κάθε ὄνομα ποὺ τῆς ἀναφέρετο ἡ μαρκησία ξεσποῦσε σὲ σαρκασμοὺς βλαστήμιες καὶ ὕβρεις. δάγκανε καὶ γτυποῦσε σπασμωδικὰ τὰ μεξιλάρια. ἔσκουζε οὐρλιαζε. σπαρταρροῦσε. Ἀποσβολωμένη ἡ δεσποινὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιέ. παρακολουθοῦσε τὸ λυπηρὸ ἐκεῖνο θέαμα. ὡς ὅτου ἡ μαρκησία ἀποκαμωμένη, ἔμεινε ἀναίσθητη.

Τότε μόνον. ἡ πιστή της κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν, τόλμησε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Φοβήθηκε μήπως ἡ κυρία της, ποὺ ἄφριζε καὶ ἦταν πελιδνή. προσβλήθηκε ἀπὸ ξαφνικὴ συγκοπή.

Ἡ δεσποινὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ ἔβρεξε τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν τῆς μαρκησίας. τῆς ψιθύρισε γλυκὰ λόγια θαυμασμοῦ καὶ κολακείας. Τὴν βοήθησε νὰ ξαπλώσῃ πιὸ ἀναπαυτικά. Ἔπειτα σκούπισε τὸ ὅμορφο καὶ ἐπιβλητικὸ της πρόσωπο. πουδοάρισε τὰ ροδοκόκκινα μάνουλά της καὶ τῆς φριζάρισε τὰ ὁλόχρυσά της μαλλιά.

—...Καὶ στὸ κάτω-κάτω, κυρία, τῆς μουρμούρισε στ' αὐτί. ἡ Βουαζὲν ἔστειλε κάποιαν μὲ περισσότερα φάρμακα. ποὺ ὅπως φαίνεται, εἶναι ὑπέροχα!

Τὰ μάτια τῆς εὐνοουμένης, ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

—Φέρε την ἐδῶ, εἶπε.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὴν Μαρναρίτα, νέαν δροσάτη. λευκὴ καὶ ροδοκόκκινη. ὡσὰν τὸ φόρεμά της. ἡ μαρκησία συνωφρυώθηκε. Ἡ δροσιὰ τῆς νέας τὴν δυσαρέστησε.

Ἡ ἀπεσταλμένη. φοβισμένη. ὑποκλινόταν μὲ σεβασμό.

Ἡ δεσποινὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ ἔσπευσε νὰ μιλήσῃ νιὰ λογαριασμό της:

—Ἡ Κατερίνα, κυρία, ἔκρινε σκοπιμώτερο νὰ σᾶς ἀποστείλῃ μὲ τὴν ἴδια της τὴν κόρη. τὰ προϊόντα της αὐτά.

—Πῶς σὲ λένε, μικρούλα; ρώτησε ἡ μαρκησία.

—Μαρναρίτα, κυρία, στὶς προστα γές σας.

—Ἔχεις καλοὺς τρόπους ποὺ δὲν μυρίζουν μπουρζουαδισμό. Σὲ ποιὸ μέρος ἀνατράφηκες;

—Στὸ μοναστῆρι τοῦ Σαὶν-Πάτρικ, στὸ Δουθλῖνο.

—Ἀ! Ἔτσι; Αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα. Καὶ τώρα πήγαινε. Ἡ Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ θὰ σοῦ δείξῃ τὶς Βερσαλλίες καὶ θὰ σοῦ δώσῃ νὰ προγευματίσῃς.

Ἡ νέα κύτταξε μὲ θαυμασμὸ κι' εὐλάβεια τὸ ὡραιότατο ἐκεῖνο πρόσωπο καὶ τὸ γοητευτικὸ κορμὶ ποὺ ἔπαιρνε ξεχωριστὴ χάρη μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ δωματίου. Τὸ πολυτελὲς καὶ γοητευτικὸ περιβάλλον ἡ φευγαλέα λάμψις τῶν σγουρῶν μαλλιῶν τῆς μαρκησίας καὶ οἱ μαρμαρυγὲς τῶν στολῶν καὶ ἐνδυμασιῶν, ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐπιβλητικὸ σύνολον, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ ἁπλοϊκὴ ἀθωότης τῆς Μαρναρίτας λύγιζε σ' ἕναν ἀπέραντο θαυμασμό.

Ὑποκλίθηκε ξανὰ καὶ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ Βανὲν τὶς περίμενε στὸν ἀντιθάλαμο.

—Καλημέρα, Μαργαρίτα. Νά, λοιπόν, ποὺ βρίσκεσθε μέσα στὸ παλάτι. Πῶς σᾶς δέχτηκε ἡ μαρκησία;

—Μὰ τὴν πίστη μου. πολὺ-πολὺ καλά. ἀπάντησε ἡ Ντὲ-ζ-Ἐγιέ, μ' ἀνακούφιση. Αὐτὸ τὸ παιδί, ἀφοπλίζει μὲ τὴν παρουσία του. Ἔφθασε ἡ ἐμφάνισή της γιὰ νὰ κατευνασθῇ μιὰ σοβαὸὴ κρίση τῆς μαρκησίας.

—Μπά! εἶπεν ὁ νεκρομάντις. Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ προκάλεσε τὴν ὀργή της:

—Δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμη.

—Μήπως βρίσκεται στὸ ἀνάκτορο τῆς βασίλισσας ἢ στῆς κυρίας;

—Μυστήριο. Ὁ ἄνθρωπός μας ἔγινε ἐπιτήδειος, σὰν ἀλεποῦ.

—Θὰ ἤλεγε κανείς πὼς τοῦ κόστισε πολὺ ἡ νασούρα τῶν πενῆντα γιλιάδων σκούδων στὸ μπακαρᾶ ποὺ εἶχε ποονθὲς ἡ κυρία. εἶπεν ὁ Βανέν.

—Ναί! Ἄρχισε νὰ τσιγκουνεύεται τὰ λεπτά.

—Κακὸ σημάδι...

—Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ σκορπᾶ σὲ κάτι καινούργιο.

Ἡ Μαργαρίτα βάδιζε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συνενόχους. θαυμάζοντας τὸ ἐπιβλητικὸ περιβάλλον.

Οἱ συνοδοί της τὴν ὡδήγησαν σὲ λίνο στὸ θηριοτροφεῖο. ὅπου κάθε εἴδους ἐξωτικὰ ζῶα ἐπεδείκνυαν τὶς παρέξενες μορφές τους πίσω ἀπὸ τὰ ἐπινουσωμένα κιγκλιδώματα.

—Τί κρίμα. ποὺ δὲν ἤλθατε πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες. Μαργαρίτα! εἶπεν ἡ Ντὲ-ζ-Ἐγιέ. Θὰ μποροῦσες νὰ θαυμάσῃς ἐδῶ κάθε εἴδους ὑπέροχα λουλούδια. Πᾶμε τώρα στὸ μεγάλο κανάλι.

Ἡ νέα. μόλις κατώρθωσε ν' ἀκούσῃ. Εἶχε περιπέσει σ' ἔκσταση. Τὸ πάρκο τὴν γοήτευε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀρωματισμένη ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν μεθυστικὲς εὐωδιὲ καὶ ὁ θόρυβος τῶν νερῶν. τὸ θρόϊσμα τῆς πρασινάδας. ἐμοιαζαν σὰν ἕνα ὑπόκωφο καὶ δυνατὸ τραγοῦδι ποὺ μάνευε τὴν ψυχή.

Ἡ δεσποινὶς Ντὲ-ζ-Ἐγιὲ ἀντελήφθη τὴν συγκίνηση τῆς νέας καὶ μάνευσε πὼς ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἕτοιμη νὰ προβῇ σ' ἐξομολογήσεις. Ἔγνεψε, λοιπόν. μὲ τρόπο στὸν Λουὶ ντὲ Βανέν:

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, εἶπεν ἐκεῖνος βιαστικά. Βλέπω ἐκεῖ κάτω κάτι φίλους ποὺ πρέπει νὰ περιποιηθῶ. Θὰ σᾶς συναντήσω σὲ λίγο.

Οἱ δυὸ γυναῖκες συνέχισαν μόνες τὸν περίπατό τους.

Οἱ ἀλλέες τοῦ κήπου ἦσαν γεμᾶτες ἀπὸ περιπατητές. Καπέλλα μὲ φτερά ξανθὲς περροῦκες. κύματα ἀπὸ κοοδέλλες. καὶ δαντέλλες τῶν αὐλικῶν. μακρυὲς σνουρὲς μποῦκλες μετεξωτὲς μουσελίνες. πλημμύριζαν τὸν ἐπίγειο ἐκεῖνο παράδεισο.

Ἡ Μαργαρίτα κατέτρωνε μὲ τὰ μάτια ὅλους αὐτοὺς τοὺς τακτικοὺς ἐπισκέπτες τοῦ Βασιλέως.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

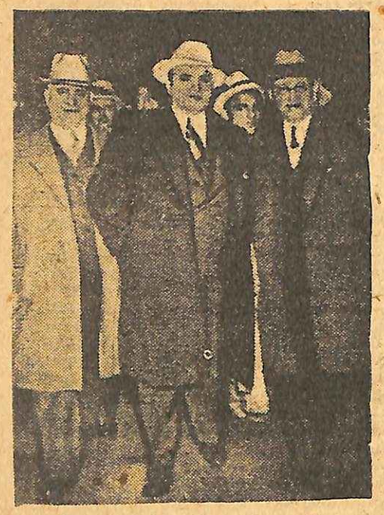

Ὁ Ἄλ Καπόνε, ὅπως ἦταν ὅταν μπῆκε στὴ φυλακή.

ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ

ὁ πιὸ φιλήσυχος πολίτης τοῦ Μαϊάμι!

Τί λέγει ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ποὺ τὸν ἐπισκέφθη

ΜΕΣΑ στὸν κῆπο μιᾶς μικρῆς, κομψοβαλμένης βίλλας, σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ προάστεια τοῦ Μαϊάμι, κάνει κάθε πρωὶ τὸν περίπατό του ὁ ἰδιοκτήτης της, ἕνας μεσόκοπος κύριος. Εἶναι ὁ τύπος καὶ ὑπογράμμὸς τοῦ φιλησύχου πολίτου ποὺ δὲν ἐνοχλεῖ κανένα ἄλλα καὶ ποὺ δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλῆ κανείς. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του δὲν ἀνοίγεται εὔκολα καὶ πρὸ παντὸς δὲν ἀνοίγεται στὸν καθένα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μπαινοβγαίνουν σ' αὐτὴν τὴν βίλλα εἶναι παντοτε οἱ ἴδιοι. Ὅσο γιὰ τὸν μεσόκοπο κύριο, αὐτὸς δὲν βγαίνει ποτέ του παραέξω ἀπὸ τὸν κῆπο του. Ἂν τυχὸν ἐνδιαφερθῆτε γιὰ νὰ μάθετε ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ ἰδιόρυθμος τύπος, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πλησιάσετε στὴν πόρτα καὶ νὰ διαβάσετε: «Ἄλ Καπόνε». Μάλιστα! Ὁ ἴδιος Ἄλ Καπόνε, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦταν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν πιὸ γνωστὸ κι' ἀπὸ τὰ ὄνομα τοῦ Σαρλὼ καὶ κάθε ἄλλου «στάρ» τοῦ κινηματογράφου. Ὁ φιλήσυχος σημερινὸς κύριος κρατοῦσε κάποτε σὲ ἀναστάτωση ὁλόκληση τὴν Ἀμερικὴ καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Τὸ ὄνομά του εἶχε γίνῃ ὁ ἐφιάλτης τῆς ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας ποὺ δὲν κατόρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ ποτὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ τῶν ἀμερικανικῶν δικαστηρίων ποὺ δὲν κατόρθωσαν ποτὲ τους νὰ εὕρουν ἀρκετὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ τὸν καταδικάσουν γιὰ τὰ τόσα καὶ τόσα «κατορθώματά» του.

Ἡ μεγάλη ἀκοιβῶς φήμη τοῦ Ἄλ Καπόνε, ποὺ ἔφερε -ὃν τίτλο «Βασιλεὺς τῶν Γκάγκστερς», ἦταν ὅμως πάντοτε νὰ ἀποδεικνύῃ ὅτι οἱ μάρτυρες γιὰ τὶς ὁποῖες τὸν κατηγοροῦσαν ἦταν ἀδύνατον νὰ ἔνοιν διαπραγθῆ ἀπ' αὐτόν. Ἡ ἀστυνομία γνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ὁ Ἄλ Καπόνε, ἀλλὰ τῆς ἔλειπαν οἱ τυπικὲς ἀποδείξεις ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ νὰ καταδικασθῆ ὁ κατηγορούμενος. Ἐπὶ πλέον, ὁ «Βασιλεὺς τῶν Γκάγκστερς» εἶχε πάντοτε τοὺς καλύτερους δικηγόρους ποὺ τοὺς πλήρωνε δέβαια «βασιλικά». Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν κατορθώσῃ τὰ δικαστήρια, ἦταν νὰ τοῦ ἐπιβάλλουν μερικὲς μικρὲς ποινὲς γιὰ παράνομο ὁπλοφορία ἢ παράβαση ἀστυνομικῶν διατάξεων. Πρέπει ἄλλωστε νὰ ἀναγνωρισθῆ ὅτι ὁ Ἄλ Καπόνε, μὲ ὅλο ποὺ ἐθεωρεῖτο καὶ ἦταν ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος «γκάγκστερ», δὲν εἶχε κάνῃ οὔτε φόνους, ὅπως ὁ Ντίλλινγκερ, ὁ «ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθρὸς» τῆς Ἀμερικῆς, οὔτε διαρρήξεις, ὅπως ὁ Μπόμπυ Φάϊς. Ἡ μεγάλη εἰδικότης τοῦ Ἄλ Καπόνε ἦταν τὸ λαθρεμπόριο τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ποὺ ἀπηγορεύοντο τότε στὴν Ἀμερική. Ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ κάνουν τὰ δικαστήρια τὸ κατώρθωσε ἡ ἐφορεία. Στὰ 1930 τοῦ ἐζήτησαν νὰ πληρώσῃ οὔτε λίγο οὔτε πολύ, τοὺς φόρους γιὰ εἰσόδημα σαράντα ἑκατομμυρίων δολλαρίων! Καὶ ὁ Ἄλ Καπόνε δὲν μπόρεσε νὰ ἀρνηθῆ ἐπειδὴ τὸν πρόδινε ἡ μεγάλη ζωὴ ποὺ ἔκανε καὶ οἱ καταθέσεις του σὲ διάφορες τράπεζες. Ἔτσι ὑποχρεώθηκε νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι εἶχε... «ξεχάσῃ» νὰ δηλώσῃ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν εἰσοδημάτων του. Ἡ ὁμολογία αὐτὴ τοῦ κόστισε ὀκτὼ χρόνια φυλάκιση, ἕνα τεράστιο χρηματικὸ πρόστιμο καὶ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων καταβολὴ τῶν κοθυστερουμένων φόρων ποὺ ἦταν τόσο πολλοὶ ὥστε ὁ καύμένος Ἄλ Καπόνε νὰ πτωχύνει καὶ σήμερα ἀκόμη γιὰ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ ἐπάνω του.

Ἡ ἄδοξος αὐτὴ φυλάκισις τοῦ «Βασιλέως τῶν Γκάγκστερς» δὲν τοῦ ἐστοίχισε μόνον τὴν ἐλευθερία του ἀλλὰ καὶ τὸ «στέμμα» του. Οἱ παλαιοὶ ὑπήκοοί του, οἱ ἄλλοι γκάγκστερς δηλαδὴ δὲν τοῦ τὸ συγχώρησαν ποτὲ ὅτι πιάστηκε ἀπὸ τὸ τίποτα καὶ ρεζίλεψε ὁλόκληρο τὸ «ἐπάγγελμα». Ἐπὶ πλέον κυκλοφόρησε ἡ φήμη ὅτι ὁ Ἄλ Καπόνε εἴτε ἀπὸ ζήλεια εἴτε γιὰ ἐκδίκηση, ἀπεκάλυψε στὴν ἀστυνομία πολλὰ ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῶν γκάγκστερς καὶ ὅτι ὑπῆρξε ὁ κύριος δημιουργὸς τῆς εἰδικῆς ἀστυνομίας ποὺ ἀνέλαβε τὴν καταδίωξή τους καὶ κατώρθωσε πραγματικὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ.

— Οἱ γκάγκστερς δὲν ἐξοντώνονται μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνίκανους ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔχετε, εἶπε ὁ Ἄλ Καπόνε στὶς ἀμερικανικὲς ἀρχές. Πρέπει νὰ διαλέξετε ἐξυπνους ἀνθρώπους, δεαστήριους καὶ ποὺ νὰ γνωρίζουν ἐκ πείρας τὸν γκαγκστερισμό.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Λίγους μῆνες μετὰ τὴν φυλάκισή του ἀναγνώθηκε ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τῶν «Τζῆ-Μέν» στὴν ὁποία προσελήφθησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώην συνεργάτες τοῦ Ἄλ Καπόνε. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἐτέθη ὁ περίφημος πιὰ Ἔντγαρ Χοῦβερ στὸν ὁποῖο ὀφείλεται ἡ ἐξόντωσις τῶν γκάγκστερς τῆς Ἀμερικῆς.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κύριος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἄλ Καπόνε δὲν βγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι του εἶναι ὁ φόβος μήπως τὸν ἐκδικηθοῦν οἱ πρώην συνάδελφοί του ἐπειδὴ ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας. Ἔχει μάλιστα καὶ ἰδιαίτερη σωματοφυλακὴ ποὺ κατοικεῖ στὴν βίλλα του καὶ ἀγρυπνεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλειά του. Ἡ σωματοφυλακὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕξη μέλη τῆς συμμορίας ποὺ εἶχε πρὶν φυλακισθῆ.

Σήμερα ὁ Ἄλ Καπόνε εἶναι πραγματικὰ ἕνας φιλήσυχος πολίτης. Ντύνεται πολὺ ἁπλᾶ, καλλιεργεῖ μόνος του τὰ ἄνθη τοῦ περιβολιοῦ του καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν πολυτάραχη ἐποχὴ ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ παγκόσμιο φήμη ὡς κακοποιὸν στοιχεῖον. Τὰ εἰσοδήματά του δὲν εἶναι καὶ πολὺ μεγάλα καὶ προσέχονται κυρίως ἀπὸ τρία μπάρ ποὺ διατηρεῖ στὸ Σὰν-Φραντσίσκο, στὸ Σικάγο καὶ στὸ Ντητρόϊτ καὶ ποὺ εἶναι γραμμένα δι' εὐνοήτους λόγους στὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, τῆς κυρίας Μπέττυ, ποὺ ἦταν πάντοτε ὁ πιὸ ἀφωσιωμένος σύντροφος τῆς περιπετειώδους ζωῆς του.

Ἐννοεῖται ὅτι στὴν Ἀμερικὴ κυκλοφοροῦν πάντα διάφορες φῆμες γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄλ Καπόνε καὶ πρὸ παντὸς λέγεται ὅτι δὲν εἶναι καὶ σήμερα τόσο ἀθῶος ὅσο φαίνεται. Ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι ὁ πρώην «Βασιλεὺς τῶν γκάγκστερς» ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνακατεύεται σὲ διάφορες βρώμικες δουλειὲς καὶ ὅτι τὸν βοηθάνε σ' αὐτὸ οἱ πρώην συνεργάτες του ποὺ ἔχουν καταλάβῃ στὸ μεταξὺ μεγάλες θέσεις στὸ εἰδικὸ ἀστυνομικὸ σῶμα τῶν «Τζῆ-Μέν». Ποιός ξέρει; Ἴσως ἔλθῃ πάλι κάποια ἡμέρα ποὺ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄλ Καπόνε θὰ ἀπασχολήσῃ γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον.

Ε. ΜΠΡΟΝΣΟΝ

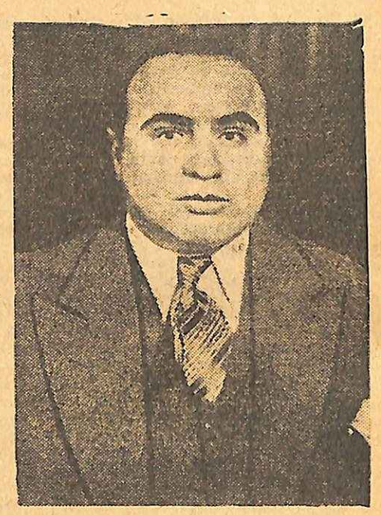

Ὁ Ἄλ Καπόνε, ὅπως εἶναι σήμερα, πιὸ σεμνὸς καὶ ἀπὸ κορίτσι.

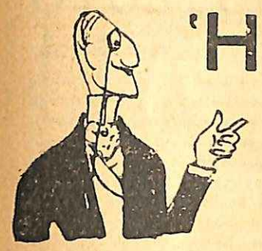

Ἡ Ἀδελίνα ξανάνειωσε

Ἕνα συγκινητικὸ διήγημα

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ μπροστὰ στὸ τζάκι ποὺ ἔκαιγε μὲ ζωηρὴ φλόγα, ἡ δεσποινὶς Ἀδελίνα Ρεμπαλλὰ προσπαθοῦσε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν ἑαυτό της.

«Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου καὶ ἀπὸ τὴν ζωή μου»; συλλογιζόταν.

Ξανάφερε στὸ νοῦ της τὰ 50 χρόνια τῆς ζωῆς της ποὺ εἶχαν περάσει. Πολλὴ χαρὰ δὲν εἶχε γνωρίσει, ὅταν ἦταν μικρὸ κορίτσι. Ὅλα τὰ χάδια καὶ ὅλες οἱ περιποιήσεις πήγαιναν γιὰ τὸν μεγαλείτερό της ἀδελφό, τὸν Ἀνρύ. Ὅσες τρέλλες κι' ἂν ἔκανε αὐτός, ἦταν καλῶς καμωμένες, κι' ἂν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ κάποιος, ἐτιμωρεῖτο πάντοτε ἡ Ἀδελίνα. Μιὰ φορὰ στὴν ζωή της εἶχε λαχταρίσῃ κι' αὐτή, σὰν μικρὸ κορίτσι, μιὰν ὄμορφη μεγάλη κούκλα, ποὺ ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια της καὶ φώναζε «Μαμά». Ἀλλὰ οὔτε αὐτὴ δὲν τῆς τὴν πῆρανε. Τὸ ποδήλατο τοῦ Ἀνρὺ εἶχε στοιχίσει πάρα πολλὰ καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ξοδέψουν τόσα λεπτὰ γιὰ μιὰ παληοκούκλα. Καὶ νὰ μήν εἴχανε; Θὰ ἦσαν δικαιολογημένοι! Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, ἦσαν ἡ πιὸ εὐκατάστατη οἰκογένεια σὲ ὅλη τὴν περιοχέρεια καὶ ἡ Ἀδελίνα θὰ γινόταν σὲ λίνο περιζήτητη νύφη.

Τὰ πιὸ ὡραῖα παιδικά της χρόνια τὰ πέρασε κλεισμένη στὸ Παθεναγωγεῖο. Τί ὡραῖα ὄνειρα ποὺ ἔπλαθαν τότε γιὰ τὸ μέλλον αὐτῆ μὲ τὶς φιλενάδες της! Ἡ μιὰ ὠνειρευόταν γιὰ ἄνδρα ἕναν ὁλόξανθο ἀξιωματικό, ἡ ἄλλη ἔβλεπε τὴν μελλοντική της εὐτυχία στὰ πολλὰ παιδιά, μιὰ ἄλλη πάλι ὠνειρευόταν ἀτελείωτα πλούτη, κι' ἡ Ἀδελίνα τέλος ἕναν ὄμορφο μελαγχολικὸ νέο μὲ ζωντανὰ καταμαύρα μάτια. Ὅταν ἔβγαλε τὸ παθεναγωγεῖο καὶ γύρισε στὸ σπίτι της, βρῆκε τὴν κατάσταση κάπως πιὸ καλή. Ὁ ἀδελφός της ὁ Ἀνρὺ εἶχε φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, πραγματικὰ ἐκεῖ νὰ κάνῃ τὴν τύχη του. Κι' ἔτσι ἡ Ἀδελίνα μπόρεσε νὰ καταλάβῃ κι' ἐκείνη ὅτι εἶχε μερικὰ δικαιώματα στὸ σπίτι. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἀδελίνα χαιόταν ἡ μανείσισα, ἡ Μπαμπέττα γιατὶ εἶχε βοῆ ἐπὶ τέλους λίγην ἡσυχία. Ἦταν πραγματικὰ πολὺ εὐάρεστο τὸ σπίτι χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Ἀνρύ. Ἡ Ἀδελίνα μάλιστα εἶνε ἀρχίσει νὰ πιστεύῃ ὅτι πληρίαζε ἡ ὥρα ποὺ θὰ προγματοποιόταν τὸ παθενικὸ ὄνειρό της. Ὁ νεαρὸς κ. Παστουρέλ ἦταν πραγματικὰ ὁ νέος μὲ τὴ ζωηρὰ καταμαύρα μάτια ποὺ ὠνειρεύόταν. Προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν θὰ εἶχε καμμιὰν ἀντίρρηση νὰ νίνῃ νυφία Παστουρέλ καὶ νὰ ἑνώσῃ τὴν σεβαστὴ περιουσία της μὲ τὴν δική του. Ἐνεῖνος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὴν δεσποινίδα Σαβορὲ ποὺ ἂν δὲν εἶχε τὴν κολοσσιαία περιουσία τῆς Ἀδελίνας, εἶχε ὅμως περισσὴν ὀμορφιὰ ποὺ τὰ ἰσοφαρίζε ὅλα. Ἡ Ἀδελίνα αἰσθάνθηκε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν πρώτη της ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση. Στέκοταν ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ ἔχυνε πυρετὰ δάκρυα. Ἦταν λοιπὸν τόσο ἀσχημη, ὥστε νὰ μὴ γυρίζῃ οὔτε κὰν νὰ τὴν κυττάξῃ αὐτὸς ὁ κύριος Παστουρέλ; Ἡ στενοχώρια της ὅλο καὶ μεγάλωνε, καὶ θὰ καταντοῦσε σὲ μαράζωμα ἂν δὲν μεσολαβοῦσε κάτι ποὺ τῆς ἔδωσε πίσω τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὴν γεμισε καινούργιες ἐλπίδες.

Τὸ κάτι αὐτὸ ἦταν ὁ Ζὰν Μπεναζέτ. Πόσο λεπτός, πόσο εὐγενικὸς ἄνθρωπος ἦταν! Ἡ Ἀδελίνα ξέχασε πολὺ γρήγορα τὸν νεαρὸ κ. Παστουρέλ καὶ ἄκουγε καταγοητευμένη τὸν «Ζὰν» της ποὺ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ ὡραῖο σπιτάκι ποὺ θὰ γτίζανε. Τὸ περιβόλι τους θὰ γινόταν ἕνας πραγματικὸς μικρὸς παράδεισος, μὲ ὡραῖα ἐξωτικὰ λουλούδια, ἀνθισμένα κιόσκια καὶ ὄμορφα συντριβάνια.

— Μὴ δίνεις τόσο πολὺ θόρυβο στὸν κ. Μπεναζέτ τῆς εἶπε κάποιαν ἡμέρα ἡ μητέρα της. Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μας εἶναι τώρα ὁ Ἀνρύ. Καὶ ἂν δὲν δώσῃ αὐτὸς τὴν συγκατάθεσή του, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα.

Ὁ καυμενος ὁ Ἀνρύ ὅμως δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ γασιμο. Οἱ δουλειές του τὸν ἀπασχολοῦσαν πάρα πολύ. Μ' ὅλα ταῦτα σὰν καλὸς καὶ ἀφωσιωμένος ἀδελφὸς γύρισε γιὰ λίγες μέρες στὸ σπίτι, γνώρισε τὸν μέλλοντα γαμπρό του καὶ ἐνέκρινε σὰν κυβερνήσας.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἡ μητέρα τῆς Ἀδελίνας ἄλλαξε ἐντελῶς. Γύριζε διαρκῶς σκυθρωπή, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ ἀναπτέναζε. Κι' ἡ ἀπόμπα δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσῃ. Τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς περιουσίας της καὶ ὁλόκληρη συνεδὸν ἡ προῖκα τῆς Ἀδελίνας εἶχαν ἐξαγμισθῆ στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν Ἀνρύ. Γράφοντας διαρκῶς στὴν μητέρα του γιὰ μεγάλες δουλειὲς καὶ γιὰ τεράστια κέρδη, εἶχε κατορθώσει νὰ τῆς ἀποσπάσῃ σιγὰ-σιγὰ ὅλα της συνεδὸν τὰ χρήματα.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; ρώτησε ἡ Ἀδελίνα μὲ τὰ μάτια πληημυρισμένα στὰ δάκρυα.

— Ὁ Ἀνρὺ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα.

Ἔτσι κατέστρεψε ὁ Ἀνρὺ μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μητέρα καὶ κόρη νλείσθηκαν στὸ σπίτι τους καὶ ἡ μικρὴ ἐπαρχία κόντευε νὰ τὶς ξεχάσῃ ὁλότελα. Ὁ Ἀνρὺ ἔστελνε λεφτὰ καὶ ποὺ κανένα γράμμα. Δίνοντας καινούργιες δικαιοσύνες καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἀδελίνας γύριζε ὅλη μέρα πάνω-κάτω μέσα στὸ σπίτι, λέγοντας ὅτι θὰ πεθάνῃ. Καὶ πέθανε στ' ἀλήθινά. Ἀλλὰ ὅταν εἶχε φθάσῃ πιὰ στὰ ὀγδονταπέντε της χρόνια! Πέθανε κι' ἄφισε πίσω της δυὸ γρηές, τὴν Ἀδελίνα ποὺ κόντευε τὰ σαράντα πέντε καὶ τὴν μαγείρισσα, τὴν Μπαμπέττα, ποὺ εἶχε περάσει πιὰ τὰ ἑξήντα. Ἄφισε ὅμως καὶ ἕνα ἀρκετὰ πλούσιο κομπόδεμα ποὺ τὸ κρατοῦσε μυστικὸ ἀπὸ ὅλους, εἴτε γιατὶ τὸ εἶχε ξεχασμένο, εἴτε γιατὶ τὸ φύλαγε γιὰ τὰ γεράματά της ἐλπίζοντας ἴσως ὅτι θὰ περνοῦσε τὰ ἑκατό.

Ἔτσι βρέθηκε πάλι ἡ Ἀδελίνα πλούσια ἀκριβῶς τὸν καιρὸ ποὺ τῆς ἦταν σχεδὸν ἄχρηστα πιὰ τὰ λεπτά. Τραγικὴ εἰρωνεία τῆς τύχης! Τί νὰ τὰ κάνῃ τώρα; Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὰ διαθέσῃ γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς βοηθῶντας φτωχοὺς καὶ ἀναξιοπαθοῦντες. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἔκανε καλὸ στοὺς ἄλλους, καὶ θὰ εἶχε συγχρόνως καὶ κάτι νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὴν ὥρα της. Ἡ μόνη ποὺ εἶχε ἀντίρρηση στὸ ζήτημα αὐτὸ ἦταν ἡ Μπαμπέττα. Νοσταλγοῦσε τὶς παληὲς ἡμέρες δόξας τῆς κουζίνας της, νοσταλγοῦσε νὰ ἔχῃ ἄφθονα καὶ ἐκλεκτὰ φαγητὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δείξῃ πάλι ὅλη τὴν μαγειρική της τέχνη.

— Δὲν φτάνουνε τόσα καὶ τόσα χρόνια ποὺ περάσαμε μὲ στέρηση; Δὲν εἶναι ἀμαρτία νὰ δίνετε τὰ λεπτά σας σὲ ἀνθρώπους ποὺ κάνουνε ὅτι ἀναξιοπαθοῦν καὶ ὑποφέρουν, καὶ ποὺ μόλις πάρουν τὴν πλουσιοπάροχη ἐλεημοσύνη σας, γελοῦνε πίσω ἀπὸ τὴν ράχη σας; Δόστε μου ἐμένα τὰ λεπτὰ αὐτά, νὰ σᾶς ἑτοιμάσω καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, νὰ σᾶς σεσθίσω τὰ πιὸ διαλεγτὰ κρασιά, νὰ σᾶς φτιάσω τοῦστες καὶ γλυκίσματα ποὺ νὰ γαλοῦνε κόσμο καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ ξανανειώσετε.

Σὰν ἀρχὴ ἡ Ἀδελίνα ἦταν ἐντελῶς ἀμετάπειστη. Πέρασε τακτικώτατα, μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, σὲ κάποια μακρυνὴ ἀγωγοσυνοικία γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν γέρο-Φαβουΐν καὶ τὴν Ζοζεφίνα ποὺ ἦταν κι' οἱ δυὸ τους οἱ εὐνοούμενοι προστατευόμενοί της. Ὁ γέρο-Φαβουΐν μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ κάποια σοβεσὴ ἀρρώστεια ποὺ τὸν εἶχε ρίξῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὸ στρῶμα καὶ τὸν εἶχε ἐξαντλήσει τόσο πολὺ ὥστε κάποια νύχτα τοῦ φάνανε οἱ ποντικοὶ τ' αὐτιά χωρὶς νὰ ἔνῃ οὔτε κὰν τὴν δύναμη νὰ τοὺς διώξῃ. Τώρα, γέρος στὴν φιλανθρωπία τῆς Ἀδελίνας εἶχε ἐξασαλισμένο τὸ ψυχί του. Ἕνα πιάτο βασιὸ φαγητὸ καὶ μεσιὰ κάποιονα γιὰ ν' ἀνάβῃ τὸ μανκαλάκι του τὶς ἡμέρες ποὺ ἔκανε πολὺ κρύο. Ὅσο γιὰ τὴν Ζοζεφίνα, ἦταν μιὰ νεα ὡς εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὡγνὴ ἀὶν τὸ κεοί, μὲ μπράτσα καὶ πόδια λεπτὰ σὰν κλωσσές, ἕνας ὡσωσὸς ζωντανὸς σκελετός. Ἡ Ἀδελίνα τοὺς βοηθοῦσε καὶ τοὺς δυὸ μὲ ἰδιαίτερη

εὐχαρίστηση, καὶ αἰσθανόταν ἐξαιρετικὴ ἱκανοποίηση ὅταν τοὺς ἄκουγε νὰ τῆς ἐκφράζουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους μὲ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια.

Τοὺς εἶχε συστήσει σ' αὐτὴν καὶ τοὺς δύο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ συνοικιακοῦ καφέ-μπάρ, λέγοντάς της ὅτι καὶ ὁ γέρο-Φαβουΐγ καὶ ἡ Ζοζεφίνα εἶχανε γνωρίσει κάποτε καλύτερες ἡμέρες στὴν ζωή τους καὶ ἦταν κρίμα κι' ἀδικο νὰ στεροῦνται σήμερα ἀκόμη κι' αὐτὸ τὸ ξερὸ ψωμί.

Κάποια ἡμέρα ὅμως ἡ Μπαμπέττα βαρυέστησε πιὰ νὰ βλέπει τὴν κυρία της νὰ πετάει τὰ λεπτὰ γιὰ τὸν ξένο κόσμο καὶ ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίσει μιὰ γιὰ πάντα τὴν κατάσταση. Κίνησε καὶ πῆγε μονάχη της στὴν μακρυνὴ φτωχογειτονιὰ ὅπου κατοικοῦσαν οἱ προστατευόμενοι τῆς Ἀδελίνας, μάζεψε ὅσες πληροφορίες χρειαζόταν καὶ ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι, τὰ εἶπε τῆς κυρίας της ἀπὸ τὴν καλή:

—Ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ γερο-Φαρβουΐγ ποὺ ὑποστηρίζετε; Ἕνας παληο-μπεκοῆς ποὺ μεθάει κάθε βράδυ καὶ ἀναστατώνει ὁλόκληρη τὴν γειτονιὰ μὲ τὰ ξεφωνήματά του. Τὴν βραδυὰ ποὺ τοῦ φάγαν οἱ ποντικοὶ τ' αὐτιά, ἦταν τύφλα στὸ μεθύσι καὶ ὁλόκληρη ἡ γειτονιὰ ἔλπιζε ὅτι θὰ πέθαινε. Ἀλλὰ ποῦ πεθαίνουν τέτοια παληοτόμαρα! Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη προκομμένη, τὴν Ζοζεφίνα, ἔχει ἕναν ἀγαπητικὸ στὸν ὁποῖο δίνει ὅλες τὶς ἐλεημοσύνες σας. Χειρότερος ἀπὸ ὅλους ὅμως εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ ποὺ σᾶς τοὺς σύστησε. Φανταστεῖτε ὅτι εἰσπράττει ποσοστὰ ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ δίνετε κάθε φορὰ στοὺς «ἀναξιοπαθοῦντες» φτωχούς.

Τὴν φορὰ αὐτὴ τὰ λόγια τῆς Μπαμπέττας δὲν πῆγαν χαμένα. Ἡ Ἀδελίνα ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀηδία γιὰ τὴν παληαθρωπιὰ ποὺ βασίλευε γύρω της. Τὶς πρῶτες μέρες πῆγε νὰ κρεπάρει ἀπὸ τὴν φούρκα της. Λίγο-λίγο ὅμως γεννήθηκε μέσα της ἡ ἐπιθυμία νὰ φροντίσει καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι δὲν ἦσαν ἄξιοι τοῦ ἐνδιαφέροντός της, καὶ νὰ ξαναζήσει κι' αὐτὴ ἔστω καὶ ἀργά, τὴν ζωὴ ποὺ εἶχε ὀνειρευθῆ. Ἡ Μπαμπέττα ἔπλεε τώρα σὲ ὠκεανοὺς εὐτυχίας. Ἡ κουζίνα της ξαναζοῦσε τὴν λαμπρότητα τοῦ παληοῦ, καλοῦ καιροῦ. Ἄρχισε νὰ φκιάνει γιὰ τὴν κυρία της τὰ πιὸ ὡραῖα φαγητὰ καὶ τὰ πιὸ διαλεχτὰ γλυκά. Καὶ ἡ Ἀδελίνα ἔτρωγε καὶ χαιρόταν, καὶ ἄρχισε νὰ ξαναν θίζη σὰν τὸ λουλοῦδι ποὺ τοῦ ξανάδωσε ἡ περιποίηση καινούργια ζωή.

Ὅλοι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἀπότομη αὐτὴ μεταβολή, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ κ. Ζὰν Μπεναζέτ ποὺ ἔνοιωσε ἄξαφνα νὰ ξαναζῆ μέσα του κάποιο παληὸ αἴσθημα. Τὴν συνάντησε κάποια ἡμέρα τυχαία στὸν δρόμο—οἱ κακόγλωσσες θέλησαν νὰ εἰποῦν ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο τυχαία ἡ συνάντησις αὐτή— καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἡ μικρὴ ἐπαρχία ἐπληροφορεῖτο τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνες τῶν δυὸ παλαιῶν ἐρωτευμένων...

«Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ» ἔλεγε ἡ Ἀδελίνα.

Καὶ ἡ χρηὰ Μπαμπέττα τῆς ἔδινε δίκιο.

ΖΑΝ ΡΑΜΕΛ—ΚΑΛ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Μάσκες

Ἀποκρηά! Ἡ Πλάκα μας ἐφόρεσε τὰ πιὸ φανταχτερά της. Γιρλάνδες ἀπὸ μυρτιὰ ἑνώνουν τὰ σοκάκια, καὶ μάσκες χαχανίζουνε ἐκεῖ ποῦνε κρεμασμένες.

Ἰδιαίτερη ἐξέδρα ἑτοιμάσθηκε γιὰ τὸν Θεὸ τὸν Βάκχο, καὶ δυὸ μπεκοῆδες τὴν φρουροῦν μ' ἕνα κορμὶ ἀπ' ἄχυρα. Παντοῦ πουλιῶνται μάσκες! Μεταξωτές, γυαλιστερὲς γιὰ τὶς κομψὲς κυρίες, γελοῖες, παράδοξες, φοβερὲς γιὰ τὸ πολὺ κοινό. Κι' ὅλοι μαζί, πλούσιοι, φτωχοί, ὅλοι ἐπιθυμοῦμε μιὰ μέρα τοὐλάχιστο νὰ χαροῦμε, νὰ κρύψωμε τὸν πόνο μας πίσω ἀπ' τὴν καινούργια μάσκα. Ὅλοι ζητοῦμε πίσω ἀπ' αὐτὴν νὰ βροῦμε πάλι νειάτα, νὰ βροῦμε γλέντι, ξενοιασιά... Κι' ὅσα εἶναι φευγάτα...

Ἀποκρηά! Θέλεις λίγη χαρά; Ἔλα μὲ ὅλους τοὺς θνητούς, μαζὶ μὲ τοὺς πιὸ ταπεινοὺς, πιὲς ρετσινόλα καὶ κρασί, φόρεσε μάσκα, γέλασε κι' ἐσύ, γλέντησε λίγη ὥρα τὴν ψεύτικη ζωή! Αὔριο; Θ' ἀρθῆ ἡ Σαρακοστή!

ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ ΣΑΝ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕΣ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΓΙΑ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Δὲν ἔχουν περάσει παρὰ ἐλάχιστα χρόνια ποὺ τὸ ποδοσφαιρο ἀποτελοῦσε δημόσιον κίνδυνο στὴν Ἑλλάδα. Τραγικὲς συγκρούσεις ἐσημειώνοντο κάθε τόσο, κι' ἀπέραντα στρατόπεδα φανατικῶν φιλάθλων προσέφερον τὸν ἑαυτό τους στὸν βωμὸ τοῦ στίβου κι' ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτοῦσε, ἔπεφταν στὸν κίνδυνο μὲ αὐταπάρνηση, συνεπλέκοντο, ἐτραυματίζοντο ἐκαναν τὸ πᾶν, ἀρκεῖ νὰ νικοῦσαν.

Σήμερα τὰ πράγματα εἶναι λιγάκι ἠπιώτερα, ὁ κίνδυνος ὅμως δὲν ἐξέλιπε τελείως. Τὸ διεπίστωσα σὲ κάποιον ἀπόμερο δρόμο—στίβο ὁδομαχίας— ὅπου ἕνα κουτὶ ἀπὸ σαρδέλες χρησιμοποιούμενο ὡς μπάλλα ξέφυγε ἀπὸ τὸ τέρμα καὶ χτύπησε στὸ κεφάλι ἡλικιωμένης κυρίας. Αὐτὸ συμβαίνει συχνά, μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι μετεφέρθη στοὺς δρόμους ὅπου ἀντὶ μπάλλας γίνεται χρῆσις τενεκέδων, λεμονιῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀντικειμένων ποὺ ἔχουν...σχῆμα μπάλλας.

Μὲ τὴν ἴδια περίπου ἔνταση παίζεται τὸ ποδόσφαιρο ὄχι μόνον ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς ἐπαρχίες τῆς Ἑλλάδος. Ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα 40 περίπου ἀνεγνωρισμένοι σύλλογοι ὅλων τῶν κατηγοριῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παναθηναϊκόν, τὴν Α.Ε.Κ. καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Στὴν Θεσσαλονίκη ὑπάρχουν 20 ὅλων τῶν κατηγοριῶν καὶ 80 στὶς ἐπαρχίες. Σ' ὅλη δηλαδὴ τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν περίπου 200 σύλλογοι ἀνεγνωρισμένοι, μερικὲς ἑκατοντάδες ἀνεπίσημοι, καί... δὲν ξέρω πόσοι νομάδες.

Σὲ κανένα ἄλλο σπόρ δὲν σημειοῦται τόση κίνησις καὶ δὲν ἐκδηλώνεται τόσο πάθος ὅσο στὸ ποδόσφαιρο, ἂν καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν κατώρθωσαν ποτὲ νὰ διακριθοῦν διεθνῶς ὡς ποδοσφαιρισταί.

Θ' ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

4 ἀπίστευτα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝΤΩΝ

Ἡ Βουδαπέστη εἶναι ἀσφαλῶς, ἡ μόνη πόλις τοῦ κόσμου ὅπου ὑπάρχει ἰδιαιτέρα ἀστυνομία γιὰ τοὺς αὐτόχειρας. Ἡ ἀστυνομία αὐτὴ ἔγινε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ προλαμβάνῃ τὶς αὐτοκτονίες καὶ ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ 1926. Δρᾷ κυρίως στὶς ὄχθες τοῦ Δουνάβεως ὅπου διαθέτει ἰδιαιτέραν ναυαγοσωστικὴν ὑπηρεσίαν μὲ ἀτμακάτους καὶ βάρκες. Πόσο χρήσιμη εἶναι ἡ ἀστυνομία αὐτὴ φαίνεται ἀπὸ τὴν στατιστικὴ τοῦ περασμένου ἔτους. Ἀπὸ τοὺς 2083 ἀπελπισμένους ποὺ ἐπεχείρησαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος νὰ πνίξουν τὰ βάσανά τους στὰ νερὰ τοῦ «Ὡραίου Γαλάζιου Δουνάβι» ἡ εἰδικὴ αὐτὴ ἀστυνομία ἔσωσε τοὺς 1933.

ΒΡΥΣΗ... ΜΕ ΚΡΑΣΙ

Ὑπάρχει πραγματικῶς καὶ βρίσκεται στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Ἀλσατίας Βάνγκεν.

Κάθε χρόνο, τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Ἰουλίου, ἀπὸ τὴν βρύση αὐτὴ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ κρασί, τὸ ὑπέροχο κρασὶ τοῦ Ρήνου. Ὅλοι δέ, περαστικοὶ καὶ ντόπιοι μποροῦν νὰ πιοῦν ὅσο θέλουν, νὰ πάνε καὶ στὰ σπίτια τους.

Τὸ κρασὶ διοχετεύεται ἀπὸ μιὰ δεξαμενὴ τὴν ὁποία ἔχει κατασκευάσει καὶ γεμίζει κάθε χρόνο δι' ἐξόδων της ἡ κοινότης.

Πῶς ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμο αὐτό,—γιατὶ περὶ ἐθίμου πρόκειται. Κάποτε πρὸ αἰώνων, τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶχε μιὰ διαφορὰ μὲ κάποιο ἄλλο γιὰ κάτι ἀμπελοχώραφα μεγάλης ἐκτάσεως, ἡ διαφορὰ κατέληξε στὰ δικαστήρια καὶ ἡ δίκη διαρκοῦσε... ἐπὶ δέκα ὀχτὼ χρόνια! Ἐπὶ τέλους ἔληξε μὲ νίκη τῆς κοινότητος Βάγκεν.

Τότε, πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς νίκης, ἡ κοινότης προσέφερε ἐπὶ μέρες κρασὶ δωρεὰν σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὑπεσχέθη δὲ νὰ κάμνῃ τὸ ἴδιο κάθε χρόνο κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς νίκης. Καὶ ἐκράτησε τὸν λόγο της.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Βρίσκεται στὸ Λονδῖνο καὶ ἔγει κατασκευασθῆ γιὰ τὴν μακαρίτισσα μαρκησία τοῦ Ἀγκλεσέυ, διάσημη γιὰ τὰ παράξενα κοσμήματά της.

Τὸ ρολόγι αὐτὸ ἔγει τὸ μέγεθος εἰκοσαλέπτου καὶ ὁ ὡροδείκτης του ἔγει μῆκος τριῶν χιλιοστῶν. Εἶναι ὁλόκληρο κατασκευασμένο ἀπὸ χρυσό. Τὸ λιλιπούτειο αὐτὸ ρολοΐ βρίσκεται τώρα πρὸς πώλησιν σ' ἕνα ὡρολογοπωλεῖο τοῦ Λονδίνου.

Η ΠΙΟ ΓΕΡΙΚΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Βρίσκεται στὸ Χίλντεσγάϊμ, μικρὴ πόλη τοῦ Ἀννοβέρου τῆς Γερμανίας. Ἔγει φυτρώσει ἐδῶ καί... χίλια χρόνια! Τὴν ἔγει φυτέψει καθὼς λέει ἡ παράδοσις, ὁ Καρλομάγνος στὴν αὐλὴ μιᾶς ἐκκλησίας. Ἀργότερα ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἐκάηκε καὶ μαζί της καὶ ἡ τριανταφυλλιά. Ἡ ρίζα της ὅμως ἔμεινε πάντα θαλερὴ καὶ ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἀνέδωκε νέα βλαστάρια τὰ ὁποῖα σιγά-σιγὰ γιγάντεψαν καὶ καλύπτουν σήμερα ὅλην τὴν στέγην τῆς νέας ἐκκλησίας ποὺ ἔγει κτισθῆ στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Στρατάρχης. — Ἀριθμὸς (θηλ.). 2) Ἐπίρρημα τροπικόν. — Κοντά. 3) Τὸ ταχυδρομεῖο τουρκιστί. — Λύτρωσον. 4) Ἀὴρ (γαλλιστί). — Ὑποθετικόν. — Χοῖρος. — Εἰδήσεις. 5) Τὸ μικρὸν ὄνομα μενάλης καπασκόπου. Κατεύθυνσις ρεύματος νεροῦ. 6) Ἄμοιρος. 8) Μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἔνοια. 9) Μὴ μιλᾶς (δημοτ.). 10) Κατάρα.— Ἀντωνυμία δεικτική.—Μῦς. νεῦρον. — Θέα. 11) Λέξις ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτυγής. — Ντροπαλὸς (δοτική). 12) Ἐπαρχία τῆς Γερμανίας. — Μεγάλη κινητήριος δύναμις. Θόρυβος (γενική). 13) Οἱ Κρατικοὶ Σιδηρόδρομοι. — Ἄρθρον (Αἰτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Συγχρόνως. — Ἀντωνυμία (πληθ.). 2) Σύνορα.—Χρονικὴ μονὰς (αἰτ. πληθ.). 3) Τὴν λένομεν ὅταν παίζωμε τάβλι. — Βαθειά. 4) Ὄχι σπάνια. — Ἀθῆναι — Πειραιεύς. — Βυζαντινὴ νότα. Κτητ. ἀντων. 5) Κόκκαλα. — Ἄπειρος (Κλητ. Ἀνορθογρ.). 6) Ἀνάξιος (αἰτ. πληθ.). 8) Αὐτὸ ποὺ ἀγαποῦν τρελλὰ οἱ Ρωμηοί 9) Πιθανῶς. —Ὑποβάλω τὰ σ.... 10) Ταῖς ὁποῖαις. — Χρυσὸς (ξεν.). — Ἄνθη. Κτητικὴ ἀντωνυμία (γαλλιστί). 11) Ἐρημος. χωριστά. 12) Χωρίς. Κοπάδια. — Γενναῖος, ἄφθαστος. 13) Ἄφησε (δημ.). — Τελικὸς σύνδεσμος. (Ἀποστολεύς: Γεώργ. Γρηγορίου — Πασαλιμάνι).

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΠΕΝΤΕ ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΠΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

Παίρνετε δέκα μικρὰ ἀντικείμενα, κέρματα, κουμπιά, πέννες ἤ ὅ,τι ἄλλο, καὶ τὰ τοποθετεῖτε σὲ δύο σειρές, πέντε σὲ κάθε σειρά, ὅπως σᾶς δείχνει τὸ κάτω σχέδιο:

Πρέπει τώρα νὰ μεταβάλλετε τὴν θέση τῶν δέκα αὐτῶν ἀντικειμένων, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε σειρὲς ποὺ νὰ περιλαμβάνουν τέσσερα ἀντικείμενα ἡ κάθε σειρά.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ

Βλέπετε κατωτέρω ἕναν πολλαπλασιασμό:

```
  1 α α 1
      7 α
  -------
    α 9 9 α
  9 α 1 7
  -------
  9 7 1 6 α
```

Σ' αὐτὸν ἔχει ἀντικατασταθῆ ἕνα ψηφίον, πάντοτε τὸ ἴδιο, μὲ τὸ γράμμα α.

Μπορεῖτε νὰ ἀνακαλύψετε ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀριθμητικὸ ψηφίον;

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

1. Τί δὲν ἦταν ὁ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ;
2. Τί ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ροδάκινα παράγει μιὰ ΡΟΔΑΚΙΝΙΑ;
3. Τί μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἀπὸ τά... ΡΟΔΑΚΙΝΑ;
4. Γιατὶ ποτὲ ὁ ΙΑΤΡΟΣ δὲν εἶναι περιττός;
5. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀγκινάρες, μὲ ποιὰ ἄλλα χόρτα μοιάζουν αἱ ΚΑΡΔΙΑΙ τῶν γυναικῶν;
6. Γιατὶ αὐτὴ ἡ γεροντοκόρη εἶναι τόσο ΑΓΡΙΑ;
7. Τί ἄλλο πρέπει νὰ ἔχουνε τοὐλάχιστον ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς λείπει ἡ ΦΡΟΝΗΣΙΣ;
8. Τί θὰ γίνῃ ὅταν γεράσῃ ἡ ΚΑΤΙΝΑ;

Θὰ ἀναγραμματίσετε τὶς λέξεις ποὺ εἶναι μὲ κεφαλαῖα καὶ θὰ ἀποτελέσετε ἄλλες λέξεις.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Σχεδιάσατε ἕνα τετράγωνο ποὺ νὰ περιλαμβάνῃ 49 κουτάκια, ὡς ἑξῆς:

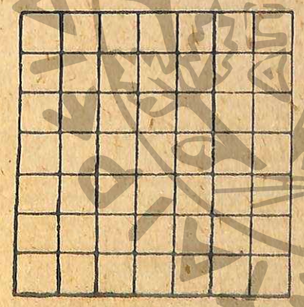

Κόψτε ἔπειτα 49 μικρὰ χαρτάκια. Σὲ 8 ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαρτάκια γράψτε τὸν ἀριθμὸ 1· σὲ ἄλλα 8 γράψτε τὸν ἀριθμὸ 2· σὲ ἄλλα 8 τὸν ἀριθμὸ 3· σὲ ἄλλα 8 τὸν ἀριθμὸ 4· σὲ ἄλλα 8 τὸν ἀριθμὸ 5 καὶ σὲ ἄλλα 8 τὸν ἀριθμὸ 6. Στὸ τελευταῖο χαρτάκι θὰ γράψετε 0.

Τὸ παιγνίδι συνίσταται στὸ νὰ τοποθετήσετε τὰ χαρτάκια κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ εἶναι 24.

Τὸ παιγνίδι μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ χωρὶς χαρτάκια, γράφοντας τοὺς ἀριθμοὺς μὲ μολύβι στὰ καρρεδάκια, καὶ σβύνοντας μὲ μιὰ γομολάστιχα τοὺς λανθασμένους.

Λύσεις τῶν προηγουμένων

Ὁριζοντίως: 1) Πί—Ἴος. 3) Ὕαινα. 4) Νταβέλης. 5) Ἀκίνηται. 6) Σόσο. 7) Σεντάβος. 8) Φά.

Καθέτως: 1) Πούμα. 2) Ἰσαάκ. 3) Ἶρις. 4) Νῖνος. 5) Ἀληθεία. 6) Ἦτον. 7) Σά. 8) Ἶνα.

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

Τὸ ἐξωτερικὸ μεγάλο μαῦρο τετράγωνο εἶναι 128 φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ λευκὸ τετράγωνο τοῦ κέντρου. Κάθε τετράγωνο εἶναι τὸ διπλάσιο τοῦ τετραγώνου ποὺ περιέχεται σ' αὐτό.

Η ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ

Τὸ νέο βιβλίο τοῦ συνεργάτου μας κ. ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ «δὲν εἶναι ἕνα ἐπιστημονικὸ συγγραμμα, ὅπως θὰ ἐπίστευε κανείς, βλέποντας τὸν τίτλο του, μὰ ἀντίθετα ἕνα ἀφήγημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ λογοτεχνικὴ γοητεία. Μέσα σ' αὐτὸ ἀναλύεται ἡ ψυχικὴ ζωὴ μιᾶς κόρης 16 — 17 χρονῶν, ἀγνῆς καὶ ἀξέβγαλτης». (Φ. Γιοφύλλης. «Ἀσύρματος»).

Ἡ κ. ΕΛ. ΣΙΦΝΑΙΟΥ (ΝΤΑΙΖΗ) ἐξ ἄλλου, ἔνραψε στὴν «ΑΚΡΟΠΟΛΙ»: «Μὲ πνοὴ, μὲ γλαφυρότητα, βαθειὰ ψυχολογημένο τὸ βιβλίο αὐτό, μᾶς δίνει στὶς τόσο πυκνογραμμένες σελίδες του, ὅλη τὴ δροσιά, ὅλο τὸ θέλγητρο τῆς ἀνθισμένης νειότης, τοῦ ἀνοιολουλουδιοῦ τῆς Κύμης, τῆς ἄτυχης Βιολέττας, ποὺ μεταφυτεύθηκε στὴν πρωτεύουσα».

Ζητῆστε τὴν «ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ» ἀπὸ τὴν ΕΚΔ. ΕΤΑΙΡΙΑ Α. ΡΑΛΛΗΣ καὶ Σια (Εὐριπίδου 6). Κάθε ἀντίτυπο δρχ. 15.

Τὰ φορέματά Σας βαφόμενα μὲ Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» οὐδέποτε διακρίνονται ὡς βαμμένα.

ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΟΥΛΕΣ

Εἶσθε «Ζωντανές»;

Γιὰ νὰ εἶσθε ζωντανές δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν εἶσθε...παθαμένες!

Πόσες ὑπάρξεις σέρνουν στὸν κόσμο τὴν κοιμισμένη τους ψυχή... Εἶσθε ζωντανὲς ὅταν εἶσθε πάντοτε ἕτοιμες νὰ ἀντιμετωπίσετε κάθε ἀπρόοπτο στὴν ζωή. Εἶσθε ζωντανὲς ἐὰν κάνετε κάθε τι μὲ ἐνθουσιασμό, ἐὰν κάθε μικρὴ λεπτομέρεια τῆς ζωῆς σᾶς κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ ὅταν ἀκόμα καὶ στὶς ὧρες τῆς μεγαλειτέρας θλίψεώς σας, στὶς ὧρες ὅπου ὑποφέρετε βαθειὰ ὅπως ὑποφέρουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν αἷμα ζεστὸ μέσα στὶς φλέβες τους, ὅταν ἀκόμα καὶ στὶς ὧρες αὐτὲς κατορθώνετε πρὸς στιγμὴν νὰ σκεφθῆτε: «Ὑποφέρω πολὺ... ναί... ἀλλὰ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι πάντα ἔτσι κακή».

Εἶσθε ζωντανὲς ἐὰν ἔχετε τὶς ἴδιες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας ὅπως ἔχετε γιὰ τοὺς ἄλλους, ἐὰν δὲν κάνετε συμβιβασμοὺς οὔτε μὲ τὴν ἀγάπη σας, οὔτε μὲ τὴν ἰδεολογία σας. Ζωντανὲς ὅταν δὲν φοβόσαστε τὴν πάλη τῆς ζωῆς, ἀπεναντίας τὴν ἀγαπᾶτε, γνωρίζετε ὅτι οἱ δυσκολίες δὲν μποροῦν νὰ σᾶς κλονίσουν ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὶς νικήσετε.

Ἀναγνωρίζετε τὸν ἑαυτόν σας στὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ποὺ περιγράφομε; Ὄχι; Τότε ξυπνήσατε ἀπὸ τὸν λήθαργό σας. Τὸ παρελθὸν σᾶς βαραίνει, ἀλλὰ τὸ παρελθὸν εἶναι στάχτη καὶ εὔκολα σκορπίζεται ἡ στάχτη. Ἡ ζωὴ δὲν σᾶς ἔδωσε ἀκόμα αὐτὸ τὸ ὁποῖο προσδοκοῦσατε; Τότε σημαίνει ὅτι δὲν τὸ ἐπιθυμήσατε ἀρκετά, δὲν τὸ ἐλπίσατε ἀρκετά, δὲν τὸ ἐπιδιώξατε ἀρκετά. Εἴχατε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἱκανότητά σας, δὲν ἐπιστέψατε στὸν ἑαυτόν σας, δὲν ζητήσατε ἀρκετὰ τὴν εὐτυχία. Ἂν εἶσθε ζωντανές, ζητήσατε τὴν εὐτυχία καὶ θὰ τὴν βρῆτε.

ΔΩΡΑ

ΜΟΔΑ

Πολλὲς φάσεις τοῦ ἰδίου φορέματος

Σᾶς παρουσιάζομε σήμερα τὸ μοντέρνο αὐτὸ σχέδιο τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ προσὸν νὰ φορίεται κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ νὰ φαίνεται ἀπολύτως διαφορετικὸ κάθε φορά. Γιὰ τὴν ἄνοιξη καὶ τὸ καλοκαίρι θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι εἶναι φτιαγμένο κατὰ παραγγελίαν. Καὶ εἶναι. Ἔγινε ἀκριβῶς γιὰ νὰ δοηθήσῃ ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἔχουν τόσα φορέματα ὅσα θὰ ἐπιθυμοῦσαν. Μέσα στὶς μεγάλες κουμπότρυπες μπορεῖτε νὰ κουμπώνετε [illegible] νὰ περάσετε ἕνα σωρὸ διαφορετικὲς γαρνιτοῦρες. Μιὰ λουρίδα ἀπὸ ἐμπριμὲ ἢ ὁτιδήποτε κορδέλλα ποὺ νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός σας. Ἕνα σταυρωτὸ γιλεκάκι ἀπὸ μετάξι ἢ πικέ, ἕνα πλισσεδάκι ἀπὸ ταφτᾶ σὲ χρῶμα μὲ ζωηρὴ ἀντίθεσιν τοῦ δικοῦ σας κτλ. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ τὸ φορῆτε σκέτο καὶ νὰ τὸ στολίσετε μόνον μὲ τὰ μπιζοῦ σιμιλιέ ποὺ τόσον συνηθίζονται. Τὸ καρὲ τοῦ λαιμοῦ εἶναι πολὺ κατάλληλο γιὰ τὰ μοντέρνα κολλιέ. Σὲ μιὰ ἢ δυὸ ἀπὸ τὶς κουμπότρυπες μπορεῖτε ἐπίσης νὰ καρφώσετε ἕνα κλίπ σιμιλί. Ἐὰν μπορῆτε νὰ παραγγείλετε κι' ἕνα ζεῦγος παπούτσια στὴν ἴδια ἀπόχρωσιν τοῦ φορέματος σας τότε τὸ σύνολόν σας θὰ εἶναι πάρα πολὺ κομψὸ καὶ μοντέρνο.

Τὸ Καρνὲ τῆς Γυναίκας

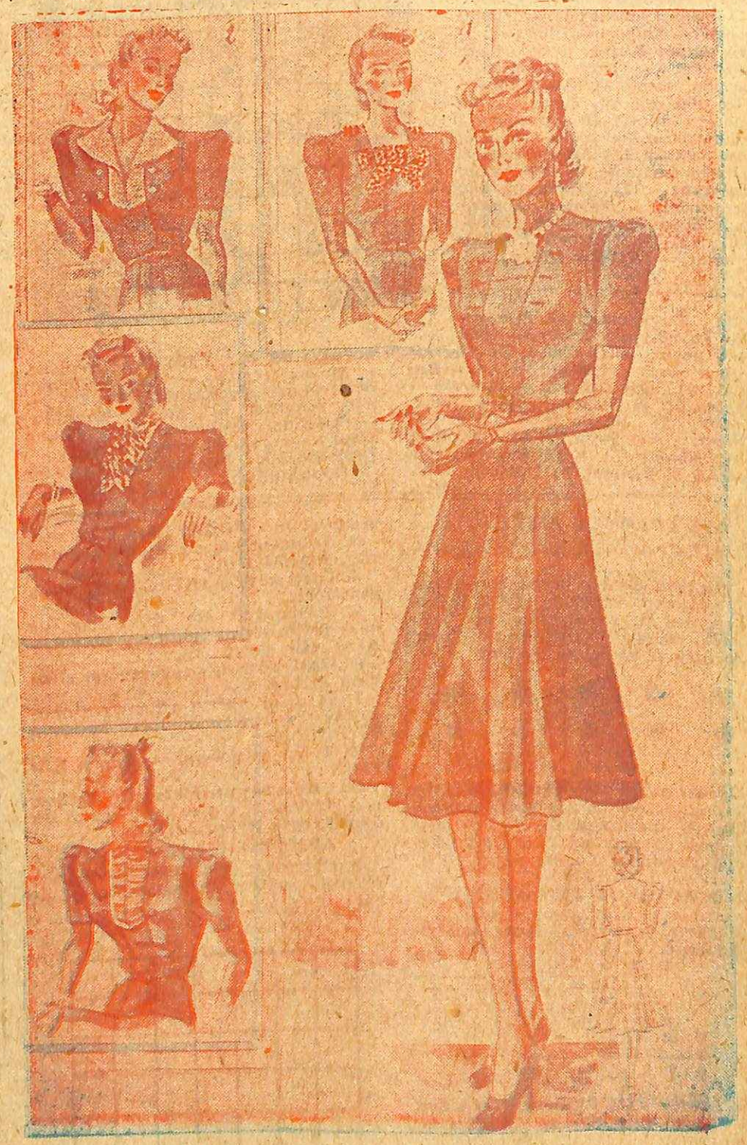

Ἀνανεώσατε τὸ σπίτι σας
Ἄνεσις καὶ φῶς

Τὰ μοντέρνα σπίτια... ναι μικρὰ καὶ οἱ μοντέρνες νοικοκυρὲς πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικὲς ἐὰν θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἀπαιτούμενο χῶρο.

Τὰ σπίτια ποὺ ἐπιπλώνονται μόνον μὲ ἔπιπλα ποὺ ἀγοράζονται σ' ἕνα σιονδήποτε ἐπιπλοποιό, δὲν ἔχουν προσωπικότητα δὲν ἔχουν χαρακτῆρα. Οἱ ἐπιπλώσεις ποὺ θὰ σᾶς παραθέτω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἶναι πολὺ οἰκονομικώτερες ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ πολὺ πιὸ μοντέρνες. Θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δώσετε νέα μορφὴ στὸ ταλπὸ σας σπίτι, καὶ χαρακτῆρα στὸ καινούργιο. Σήμερα σᾶς δίδω μιὰ ἰδέα γιὰ κρεββατοκάμαρα. Ἡ μοντέρνα νοοτροπία κατήργησε τὸ κρεββάτι. Σήμερα βασιλεύει τὸ ντιβάνι. Εἶναι εὐκολοκίνητο, τοποθετεῖται ἴσια, λοξά, ὁπουδήποτε. Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὁ τρόπος τῆς τοποθετήσεως τοῦ ντιβανιοῦ αὐτοῦ γιὰ κρεββατοκάμαρα εἶναι ὡραιότατος καὶ πολὺ πρωτότυπος. Στὶς κρεββατοκάμαρες οἱ πόρτες ποὺ συγκοινωνοῦν μὲ ἄλλα δωμάτια εἶναι ἀρκετὰ ἐνοχλητικές.

Νὰ ποὺ τώρα θὰ γίνουν χρήσιμες. Βάλετε τὸ ντιβάνι μέσα στὴν κορνίζα τῆς πόρτας. Γιὰ νὰ κρύψετε δὲ τὴν ἀσκημιά της τοποθετεῖτε ἕνα τελάρο εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε ἐφαρμόσει ἕνα κομμάτι δασμα ματελασὲ σὰν τὸ σκέπασμα τοῦ ντιβανιοῦ. Μπορεῖτε καὶ νὰ βάψετε τὴν κορνίζα τῆς πόρτας, τὴν καρέκλα καὶ τὸ κομοδίνο ἕνα τόνο σκουρώτερο ἢ ἀνοιχτότερο τοῦ ὑφάσματος τοῦ ντιβανιοῦ, καὶ τὸ ὅλον θὰ εἶναι πρωτότυπο καὶ εὐχάριστο. Οἱ κουρτίνες καὶ τὰ χαλιὰ νὰ ταιριάζουν φυσικὰ στὸν χρωματισμὸ τοῦ συνόλου.

Ὀλίγη σκέψη καὶ ὀλίγο γοῦστο, καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

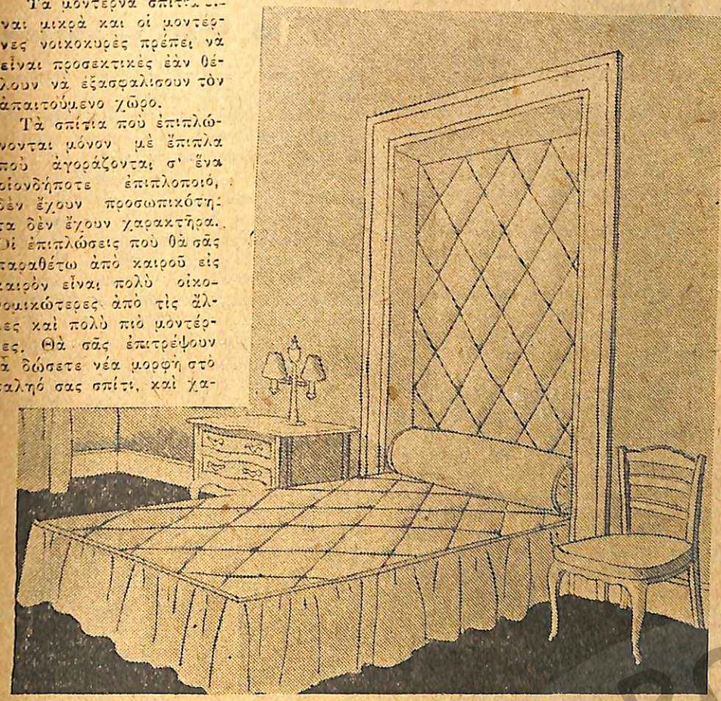

Γιὰ ὅσες ἔχουν σκυλιὰ

Ὅσες ἔχουν ζῶα καὶ εἰδικῶς σκυλιά, τὰ ἀγαποῦν ὑπερβολικά. Ἀπαιτοῦν ὅμως αὐτὰ μεγάλη προσοχὴ καὶ περιποίηση, διότι μεταδίδουν ἀρκετὲς ἀρρώστειες στοὺς ἀνθρώπους.

— Καταστρέψατε τοὺς ψύλλους ποὺ ζοῦν στὸ δέρμα τῶν σκυλιῶν διότι μεταδίδουν στοὺς ἀνθρώπους τὸ διφυλλίδιουμ, εἶδος ἀναλλήκτικος ποὺ ζῇ μέσα στὸν πεπτικὸ σωλῆνα τοῦ σκυλιοῦ. Οἱ ψύλλοι ἀπορροφοῦν τὰ ὠάρια ποὺ γεννᾶ ὁ σκώληξ καὶ τὰ μεταδίδουν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ δυφυλλίδιουμ προκαλεῖ πολλὰκις ταραχὰς τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ ἄλλες διάφορες ταραχὲς εἰς τὰ παιδιά.

Οἱ ψύλλοι μεταδίδουν ἐπίσης τὴν ταινία στὰ σκυλιά.

Ἕνα σκυλὶ ποὺ δήχεται ἔχει ἀκάθαρτα μάτια καὶ μύτη ζεστή, εἶναι ἄρρωστο.

Πάρετε τὴν θερμοκασία του. Ἐὰν εἶναι ἀνωτέρα τῶν 39ο πηγαίνετε τὸ ἀμέσως στὸν κτηνίατρον. Προσέξατε τὸ σκυλὶ ποὺ δείχνει σημεῖα καταπτώσεως. Μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ προάγγελλος λύσσας.

Προσέξατε τὸ σκυλὶ ποὺ δαγκώνει τὰ πόδια του.

Θὰ ἔχῃ σφαλῶς κάποια εἰδικὴ ἀσθένεια τῶν νυχιῶν παρασιτικῆς φύσεως.

Ἕνα εἶδος μυκήτων ἀναπτύσσεται εἰς τὴν βάσιν τῶν νυχιῶν. Βουρτσίσετέ τα καὶ ἐπαλείφετέ τα κάθε δυὸ μέρες μ' ἕνα πινελάκι βουτηγμένο σὲ οἰνόπνευμα μὲ ἰώδιο.

Χρήσιμες συμβουλές

Μὴν πετᾶτε τὶς παλιὲς ἐφημερίδες

Οἱ παλιὲς ἐφημερίδες εἶναι ἕνας θησαυρὸς ποὺ ἴσως δὲν ξέρετε νὰ τὸν χρησιμοποιήσετε.

Οἱ παλιὲς ἐφημερίδες εἶναι μιὰ φθηνὴ καύσιμος ὕλη. Βρέξετε στάχτη καὶ καρβουνόσκονη, προσθέσετε κομμάτια ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ πλάσατε δώλους. Ἐὰν προσθέσετε ἀπὸ τοὺς δώλους αὐτοὺς στὰ καλὰ ἀναμμένα κάρβουνα ἡ φωτιὰ θὰ διατηρηθῇ πολὺ περισσότερο.

Οἱ ἐφημερίδες ζεσταίνουν ὅπως τὰ μάλλινα ὑφάσματα. Ἐὰν τύχῃ κάποτε νὰ μὴν εἶσθε ζεστὰ ντυμένες, μιὰ ἐφημερίδα μέσα ἀπὸ τὸ φόρεμά σας θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐπίσης τ' πόδια σας θὰ εἶναι πάντοτε ζεστὰ ἐὰν βάζετε ἐφημερίδες στὰ παπούτσια σας.

Τὴν νύχτα, ἂν δὲν σᾶς ἐνοχλῇ ὁ θορυβος τοῦ χαρτιοῦ, μιὰ ἐφημερίδα ἀνάπλεσα στὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ σας θὰ σᾶς κρατῇ μιὰ γλυκεια ζεστασιά.

Οἱ ἐφημερίδες ἐξολοθρεύουν τὸν κόρο. Τὰ ἔντομα αὐτὰ δὲν ἀγαποῦν τὴν μυρωδιὰ τοῦ τυπωμένου χαρτιοῦ. Μαζέψετε συνεπῶς μ' αὐτὲς τὰ μάλλινα φορέματά σας.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κοτολέττες μοσχαρίσιες μὲ τυρὶ πανέ

Ἑτοιμάζομε τὶς κοτολέττες, τὶς ἀλατίζομε πολὺ λίγο, τὶς πιπερίζομε καὶ τὶς ἀλευρώνομε. Μετὰ τὶς βουτοῦμε σὲ τριμμένο τυρὶ προσέχοντας ὥστε νὰ κολλήσῃ καλὰ τὸ τυρί. Μετὰ σὲ αὐγὸ καὶ σὲ γαλέτα καὶ τὶς τηγανίζομε σὲ ζεστὴ φριτοῦρα. Τὸ βούτυρο εἶναι φυσικὰ τὸ καλύτερο. Τὶς σερβίρομε ὅλες γύρω ἀπὸ πουρὲ ἢ πατάτες τηγανιτές, τὸ κόκκαλο πρὸς τὰ ἐπάνω. Γιὰ νὰ μὴν ἀπορροφοῦν οἱ κοτολέττες πολὺ βούτυρον καὶ τὸ αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν τρώγῃ καλὸν εἶναι διὰ πάν ἐνδεχόμενον νὰ τὶς τοποθετοῦμε ἐπάνω σ' ἕνα καθαρὸ στρατσόχαρτο ἢ σουπόχαρτο.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ ἀνοιξιάτικος ἔλατος

ἡ ταραχύτης, ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀκαθασία κ' οἱ διάφορες ἀλλοιώσεις παρατηροῦνται στὸ πρόσωπο [illegible] ἰδίως τὴν ἐποχὴ—στὴν ἀρχὴ τῆς [illegible] ξεως—ὀφείλονται στὴν ἀπότομη μετάβασ-

λή τῆς θερμοκρασίας. Νομίζω, λοιπόν, πως ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ σᾶς γράψω τὶς προφυλάξεις ποὺ πρέπει νὰ παίρνετε τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ γιὰ τὴν φυσικὴ ὡραιότητα καὶ τὴν χροιὰ τῆς ἐπιδερμίδας σας ἐποχή.

Σήμερα ποὺ ἡ τάσις γιὰ τὰ σπόρ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου ἔχει πάρει τὸν χαρακτῆρα... ἐπιδημίας, κάθε κυρία ποὺ θέλει νὰ διατηρῆται φρέσκια κι' ἀρτίδωτη, μ' ἕνα λεῖο κι' ὁλοκάθαρο δέρμα, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ξέρη τὶς προφυλάξεις ποὺ πρέπει νὰ παίρνη γιὰ νὰ μεριάζη ἢ καὶ ν' ἀποφύγη τὴν καταστρεπτικὴ ἐπίδραση τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Ἡ παρατεταμένη ἔκθεσις τῶν ἀκαλύπτων μερῶν τοῦ σώματος στὸν ἥλιο προκαλεῖ ἕνα ἔντονο ἐρεθισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος κι' ὀδυνηρὰ κασίματα καὶ ἡ ἐπιδερμὶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀλλοιώσεις της (λεκέδες, ἐξανθήματα, πανάδες, λειχῆνες) χάνει καὶ τὴν ἁπαλότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητά της, κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ προκαλεῖται μιὰ πρόωρος ρυτίδωσή της. Βέβαια, ἕνα καλοκαθισμένο καὶ περιποιημένο ἀπὸ τὸν χειμῶνα δέρμα ἀντέχει περισσότερο στὴν ζέστη, γιατὶ ἀναπνέει πιὸ ἐλεύθερα, ἀπὸ μιὰ κουρασμένη κι' ἀπεριποίητη ἐπιδερμίδα. Γιὰ νὰ προλάβετε, λοιπόν, τὶς ἐπικίνδυνες κι' ἀναπόφευκτες καταστροφὲς τῆς ὀμορφιᾶς σας ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ μὴ ἐκθέτετε ἀπ' εὐθείας στὸν ἥλιο τὸ πρόσωπό σας. Νὰ μὴ βγαίνετε χωρὶς βέλο ἢ χωρὶς ὀμπρέλλα. Ὅσες κάνετε ἐκδρομὲς ἢ γυμναστικὴ στὴν πλάζ καὶ στὸ ὕπαιθρο ὡς καὶ θαλάσσια λουτρά, πρέπει νὰ παίρνετε εἰδικὲς προφυλάξεις ἀλείφοντας τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ σῶμα μὲ μιὰ λιπαρὰ κρέμα ποὺ νὰ περιέχη κινίνο ἢ Huile de coco καὶ ἡ ὁποία θὰ προλαμβάνη τὸν ἰσοθεισὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ θὰ τὸν καταπραύνη, διατηρῶντας τὴν μαλακὴ καὶ ἐλαστική. Ἂν πάρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις αὐτὲς πάθετε κατὰ τύχην ἡλιόκαυμα, νὰ μὴ τὸ παραμελήσετε. Τὸ πιὸ πρόχειρο θεραπευτικὸ μέσο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ καταπραύνετε ἀσ' ἑνὸς τὸν ἐοεθισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος, ἀσ' ἐτέρου δὲ θὰ προλάβετε τὰ κασίματα καὶ τὶς ἀναπόφευκτες συρτιδώσεις της, εἶναι τὸ κασπουζιό. Μὲ τὴν ψύχα τοῦ κασπουζιοῦ νὰ τρίψετε καλὰ τὸ ἡλιόκαυμα καὶ μετὰ νὰ τὸ ἀλείψετε μὲ λίγο φρέσκο βούτυρο ἀπ' αὐτὸ ποὺ βάζουμε στὸ ψωμί μας. Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει ἀμέσως ν' ἀποσυρθῆτε ἀπ' τὸν ἥλιο, κι' ὅταν πᾶτε σπίτι σας ἂν οἱ πόνοι, ἡ φαγοῦρα καὶ τὸ τσούξιμο ἐξακολουθοῦν, τότε νὰ κάνετε ἀμέσως ἐπάλειψη τοῦ ἡλιοκαύματος μὲ τὴν κάτωθι ἀποτελεσματικὴ σύνθεσή μου.

Σέρα	100 gr.
Sulfate de quinin	2 »
Chlorure de baryum	1 »

Ἡ ἀνωτέρω πομάδα δύναται νὰ χρησιμοποιῆται ἐπιτυχῶς καὶ ὡς προληπτικὴ κατὰ τῶν ἡλιοκαυμάτων.

Στὸ ἑπόμενον ἡ συνέχεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἰατρὸς

Σόλωνος 46

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα

τοῦ Χέρμαν Λαντον

ΑΘΩΟΣ Ἢ ΕΝΟΧΟΣ;

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σοῦμερ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὴν χαρά του, βλέποντας τὸν Μάρτεν Ντάλ νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο του.

—Χαλλό! Μάρτεν! Ἤλθες τέλος πάντων!

— Μά... δὲν πιστεύω νὰ ἄργησα. Ἔτρεξα μόλις ὁ Μπίλκιγκ μὲ πληροφόρησε πὼς μὲ περίμενες. Τί τρέχει;

— Περιμένω ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, τὴν μίς Μύριελ Πάντσον.

— Ἀ! Πρόκειται βέβαια γιὰ τὴ' δολοφονία τοῦ θείου της, τοῦ σὲρ Πήτερ Ντέν;

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἐπισκεφθῆ στὸ γραφεῖο μου, ἡ ὡραία αὐτὴ νέα, γιὰ νὰ ζητήση τὸ γοῦστο μου γιὰ τὴν τουαλέττα ποὺ πρόκειται νὰ ράψη! Πρόκειται γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ θείου της, κοὶ γ' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ κάλεσα. Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, μολονότι κατὰ τὰ τρία τέταρτα εἶναι ἐξιχνιασμένη, παρουσιάζει ἀκόμη ἀρκετὰ σκοτεινὰ σημεῖα.

— Ὅπως διάβασα στὶς ἐφημερίδες, εἶναι τῆς γνώμης ὅτι δολοφόνος τοῦ σὲρ Πήτερ Ντέν εἶναι εἶναι ὁ ἀνεψιὸς του Τσάρλυ Ντέν τὸν ὁποῖον καὶ συνέλαβες.

— Ναί. Τὸν βαρύνουν πολλὲς ἐνδείξεις καὶ μερικὲς ἀμφισβητήσιμες ἀποδείξεις. Δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτα ὡστόσο γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή, γιὰ νὰ τὴν ἀκούσης ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μίς Μύριελ Πάνσον ποὺ δὲν θὰ ἀργήση νὰ ἔλθη.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔφθασεν ἡ μὶς Πάντσον βουτημένη στὰ μαῦρα καὶ, μετὰ τοὺς ἀπαραίτητους χαιρετισμοὺς καὶ τὴν παρουσίασή της στὸν Μάρτεν Ντάλ, ἡ ὡραία νέα ἄρχισε λέγοντας:

— Θὰ καταλάβετε ἐνσπέκτωρ τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς μου. Πρόκειται γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ καϋμένου τοῦ θείου μου ποὺ ὑπόβαλε δεύτερός μου πατέρας. Τὸ ποθμα, ἦταν τρομερὸ γιὰ μένα ἀλλὰ τὰ ἐπακόλουθά του προυμηνύονται πολὺ τὸ τρομερά. Συνελήφθη ὁ ἐξάδελφός μου Τσάρλυ Ντέν.

— Μάλιστα μίς. Ἐγὼ διέταξα τὴν σύλληψή του.

— Ὁποιοσδήποτε ἐνσπέκτωρ θὰ διέτασσε τὴν σύλληψη τοῦ Τσάρλυ, γιατὶ παραδέχομαι, ὅτι τὸν βαρύνουν ἐνδείξεις. Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι τὸν ἀγαπῶ. Ὅτι θὰ γινόταν σύζυγός μου σὲ δυὸ τὴ πολὺ μῆνες ἂν δὲν εἶνε μεσολαβήσει αὐτὸ τὸ τρομερὸ δράμα καὶ ὅτι θὰ κίνη ἀδιάκοπα μιὰ ἔρευνα ἀθῶωθῆ. Καὶ θὰ ἀθωωθῆ. Εἶναι βεβαία γι' αὐτό. Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ ἐγὼ καὶ ποὺ ζητᾶτε καὶ ἐκεῖνος, δὲν εἶναι ἡ ἀθώωσή του. Ζητοῦμε νὰ μὴ δικασθῆ κἀν γιατὶ καὶ ἀθωούμενος θὰ θεωρῆται ἔνοχος ἀπὸ πολλοὺς καὶ ζητοῦμε τὴν ἀνακάλυψη καὶ τιμωρία τοῦ πραγματικοῦ δολοφόνου.

— Ἂν ὁ ἐξάδελφός σας δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ θείου σας, ποιὸς μπορεῖ κατὰ τὴν γνώμη σας νὰ εἶναι;

— Ὁ θεῖος μου δολοφονήθηκε μέσα στὸ γραφεῖο του, μεταξὺ ἐννέα καὶ δέκα τῆς νυκτὸς πρὸ δυὸ ἡμερῶν, μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἐπειδὴ ὁ θεῖος μου δὲν εἶχεν ἐχθρούς, τὸν δολοφόνησε ἐκδικούμενος, κάποιος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχε καταδικάσει ὡς δικαστής, ἢ κάποιος λαθροθήρας.

— Ἂς πάρουμε μίς, τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Εἴπατε ὅτι ὁ θεῖος σας δὲν εἶχεν ἐχθρούς. Εἶχε ἕναν: τὸν ἐξάδελφό σας καὶ μόνον του κληρονόμον Τσάρλυ Ντέν!

— Διαμαρτύρομαι! Ὁ Τσάρλυ δὲν ἦτε ἐχθρός του! Ὁ Τσάρλυ ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη στὴν Χόρσαμ Γκράνζ, ὅπου μένανε ὁ θεῖος μου καὶ ἐγώ, πρὸ τριῶν χρόνων. Ὁ θεῖος μου τὸν ἀντιπαθοῦσε τρομερὰ γιατὶ σκεπτόταν ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνηψιός του θὰ κληρονομοῦσε ὁπωσδήποτε μιὰ μέρα τὴν κολοσσιαία του περιουσία. Γνωρίζετε τὸν μεγάλο πόνο τοῦ θείου μου. Ὁ μοναχογυιός του, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε κάνει ὅλη αὐτὴ τὴν περιουσία, σκοτώθηκε πολεμῶντας στὴν Γαλλία. Ἡ σκέψις, λοιπόν, ὅτι ὁ Τσάρλυ θὰ κληρονομοῦσε καὶ τὴν περιουσία καὶ τὸν τίτλο τοῦ βαρωνέττου, τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν ἐναντίον του! Τί ἔφταιγε ὁ Τσάρλυ ἂν ὁ γυιὸς τοῦ θείου μου σκοτώθηκε; Ἐκεῖνος τὸν ἔστειλε στὸν πόλεμο; Τί ἔφταιγε ἂν κατὰ τὸν νόμο, αὐτὸς θὰ κληρονομοῦσε; Μοιραῖο ἦταν νὰ σκοτωθῆ ὁ ἐξάδελφός του καὶ νὰ κληρονομήση αὐτὸς καὶ τὴν περιουσία καὶ τὸν τίτλο! Ὁ καϋμένος ὁ Τσάρλυ ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἦταν δυνατὸ γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη τοῦ θείου του, ἀλλὰ μάταια! Ὁ θεῖος μου τὸν ἀντιπαθοῦσε, τὸ δὲ γεγονὸς ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποκληρώση χωρὶς κανένα λόγο γιατὶ ὁ Τσάρλυ εἶναι σοβαρὸς καὶ τίμιος νέος τὸν ἔκανε σὰν τρελλό! Τέλειωτα, ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι τὸν ἀγαποῦσα καὶ θὰ γινόταν σύζυγός μου, τοῦ ἐκήρυξε ὅτι θὰ γινόταν σύζυγός μου. τοῦ ἐκήρυξε ὅτι θὰ γινόταν σύζυγός μου γιὰ τὴν πόλεμο! Οὔτε γιὰ σύζυγό μου τὸν ἤθελε, γιατί, ποίν σκοτωθῆ ὁ γυιός του, λογάριαζε νὰ μὲ παντρεύη μαζί του. Ὅλα λοιπόν, ἔλεγε ἦλθε νὰ τὰ πάρη αὐτὸς ὁ ἀγρέλος; Καὶ τὴν περιουσία, καὶ τὸν τίτλο καὶ τὴν Μύριελ;

—Διεπληκτίσθη δυὸ φορὲς ὁ Τσάλυ μὲ τὸν θεῖο σας. Τὴν δευτέρα φορὰ, τὴν προπαραμονὴ τῆς δολοφονίας.

—Εἶναι ἀλήθεια. Διεπληκτίσθησαν γιὰ τὸ δικό μου ζήτημα. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ Τσάλυ τὸν σκότωσε. Γιατὶ θὰ τὸν σκότωνε; Ὁ θεῖος μου ἦταν ἑξήντα περίπου χρόνων. Πόσα χρόνια θὰ ζοῦσε ἀκόμη; Θὰ τὸν κληρονομοῦσε, ὁπωσδήποτε, πολὺ σύντομα. Γιατὶ ἐναντιωνόταν στὸν γάμο μας; Σὲ δυὸ μῆνες οἱ γάμοι μας θὰ γίνονταν ὁπωσδήποτε. Εἶμαι 23 χρόνων καὶ κυρία νὰ διαθέσω τὸν ἑαυτό μου. Γιατὶ λοιπὸν θὰ τὸν δολοφονοῦσε ἀφοῦ οὔτε οἱ γάμοι μας ἦταν δυνατὸ νὰ ματαιωθοῦν καὶ οὔτε νὰ τὸν ἀποκληρώση μποροῦσε;

—Εὑρέθη μπρὸς στὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πυροβολήθηκε ὁ θεῖος σας, ἕνα μανδῆλι τοῦ Τσάρλυ, μὲ τὰ ἀρχικά Τ. Γ. Ν.

— Εἶναι ἀλήθεια. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀπόδειξη ποὺ ἔχετε ἐναντίον του. Μὲ τὸ μανδῆλι αὐτὸ ὡστόσο, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν κρεμάσετε. Ποιὸς ξέρει πῶς βρέθηκε τὸ μανδῆλι ἐκεῖ; Τὸ σπίτι τοῦ Τσάρλυ δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ δικό μας. Μπορεῖ νὰ τὸ ἔφερε ὁ κέρας

— Ποιὸς πρῶτος εἶδε τὸ πτῶμα;

— Ὁ θαλαμηπόλος ποὺ κατὰ τὶς 10.15 τοῦ πῆγε τὸ ζεστό του. Μ: εἰδοποίησε, ἔτρεξα σὰν τρελλή, τηλεφωνήσαμε στὴν ἀστυνομία.

— Στὸν Τσάλυ δὲν τηλεφωνήσατε;

—Ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἦταν σπίτι του. Τοῦ ξανατηλεφώνησα κατὰ τὶς 11 καὶ ἔτρεξε ἀμέσως. Ἐκεῖνος εἰδοποίησε τηλεγραφικῶς καὶ τὸν Ζώζ ποὺ ἦλθε τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

— Συγγνώμην μίς, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ζώζ; ρώτησε ἐπεμβαίνοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Ἐξάδελφός μου καὶ ἐκεῖνος. Μιὰ ἑβδομάδα πρίν ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ θείου μου ἦλθε καὶ ἔμεινε μαζί μας. Δὲν πιστεύω ἐνσπέκτωρ νὰ τὸν ὑποψιασθῆτε κι' αὐτόν. Ἀπὸ τὴ δολοφονία ἔγινε μεταξὺ 9—10. Ὁ Ζώζ εἶνε φύνει σιδηροδρομικῶς γιὰ τὸ Λονδῖνο στὶς ὀχτώ.

— Τὸ ἐπίθετο τοῦ Ζώζ;

— Εἶναι Ντέν καὶ αὐτός. Ἂν ὁ Τσάρλυ πέθαινε, αὐτὸς θὰ κληρονομοῦσε τὴν περιουσία καὶ τὸν τίτλο.

— Πολὺ καλὰ μίς, ἔκαμεν ὁ Σοῦμερ. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ξαναδιαβάσω προσεκτικὰ τὸν φάκελλο. Δὲν ἔχω τίποτα ἐναντίον τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ σας καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν ἀποδειχθῆ ὁπωσδήποτε ἡ ἀθωότης του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ Μύριελ ἔφευγε καὶ ὁ Σοῦμερ στράφηκε πρὸς τὸν Μάρτεν Ντάλ:

— Λοιπόν; Τί συμπέρασμα βγάζεις ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση; Γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω εἰλικρινά, κατὰ βάθος δὲν πιστεύω στὴν ἐνοχὴ τοῦ Τσάρλυ. Ἔλαβα τὶς καλύτερες πληροφορίες γι' αὐτόν. Εἶναι ἕνας τέλειος ζέντλεμαν. Τὸν συνέλαβα γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω. Τὸν βαρύνουν ἐνδείξεις εὐτυχῶς, γι' αὐτόν.

— Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἕνας σοβαρὸς νέος ὁ ὁποῖος ἦταν βέβαιος πὼς ὁπωσδήποτε θὰ παντρευόταν τὴν νέα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ θὰ κληρονομοῦσε πολὺ σύντομα μιὰ κολοσσιαία περιουσία καὶ ἕνα τίτλο εὐγενείας, θάκανε τὴν ἀνοησία νὰ δολοφονήση.

— Ἐκεῖνο τὸ μανδῆλι μπορεῖ νὰ πράγματα.

— Ποσοστὴ Σοῦμερ στὸ μανδῆλι αὐτό. Ἂν ὁ Τσάλυ δὲν εἶναι ὁ ἔνοχος, τότε τὸ μανδῆλι μπορεῖ νὰ παίξη ἀποφασιστικὸ ρόλο. Θὰ πρέπη νὰ ἀνακαλύψουμε ἕναν ἔνοχο, ὁ ὁποῖος εἶχε συμφέρον νὰ ἐξαφανισθοῦν ὁ σὲρ Πήτερ Ντέν καὶ ὁ φυσικός του γενικὸς κληρονόμος!

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ

Μολονότι ἡ Μύριελ Πάντσον ἀναστάτωσε κυριολεκτικὰ τὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ ἀποδείξη τὴν ἀθωότητα τοῦ Τσάρλυ, δὲν κατώρθωσε τίποτα τὸ θετικὸ καὶ ἡ δίκη πλησίαζε.

Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν δίκη, ὁ Σοῦμερ ἔμπαινε κατὰ τὸ μεσημέρι κάθιδρος στὸ σπίτι τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος τὸν περίμενε στὸ χωλ ἀλλὰ ὄχι μόνος. Ἦταν ἐκεῖ ἡ Μύριελ Πάντσον, ὁ Ζώζ Ντέν καὶ δυὸ ἄλλοι κύριοι ποὺ ὁ Σοῦμερ γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς ἔβλεπε.

— Ἀργήσες νάρθῃς, Σοῦμερ.

— Εἶχα πάλι τρεχάματα μὲ τὸ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Ἄς' τὸν τώρα αὐτὸν κι' ἔλα νὰ σὲ συστήσω. Γνωρίζεις βέβαια, τὴ δεσποινίδα Πάντσον.

— Ἔχω αὐτὴν τὴν τιμή.

— Ὁ μίστερ Πάουλ Γκέρελ, σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

— Χαίρω πολύ.

— Ἔλαβε τὴν καλωσύνη νὰ ἔλθη στὴ πρόσκλησή μου. Ὁ μίστερ Τζὼν Πράϊς, ἰδιοκτήτης γκαράζ στὸ Γκράνθαμ.

— Χαίρω πολύ.

— Καὶ τώρα, νὰ σοῦ συστήσω τὸν μίστερ Ζώζ Ντέν, ἀνηψιὸν καὶ δολοφόνον τοῦ σὲρ Πήτερ Ντέν!

Ὁ Ζώζ Ντέν σηκώθηκε πελιδνός.

— Γί' αὐτὸ μὲ καλέσατε λοιπὸν ἐδῶ; Ἐπρόκειτο περὶ παγίδος; Σᾶς περιφρονῶ.

Καὶ ἀγέρωχος, ἔκαμε νὰ προχωρήση πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Ὄχι δά! Γιὰ νὰ βγῆτε πρέπει πρῶτα νὰ μὲ ρίξετε «νόκ ἄουτ» πρᾶγμα ποὺ εἶναι δύσκολο, νὰ ρίξετε ἐπίσης καὶ τὸν ἐνσπέκτωρ, λιγάκι δύσκολο κι' αὐτὸ γιατὶ κρατάει πιστόλι. Θὰ καθήσετε λοιπὸν φρόνιμα σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα, ὥσπου ὁ ἐνσπέκτωρ νὰ σᾶς περάση τὶς χειροπέδες. Καθῆστε! Διατάσσω!

— Ἔστω! Κάθομαι ὅγι γιατὶ σᾶς φοβᾶμαι, ἀλλὰ γιὰ νὰ γελάσω!

— Ἀδιαφορῶ ἂν θὰ γελάσετε ἢ ἂν θὰ κλάψετε! Μίς Μύριελ, πότε ἔφθασε στὴν Χόρσαμ Γκράνζ ὁ ἐξάδελφός σας Ζώζ Ντέν;

— Στὶς 7 Ἰουνίου.

—Φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι τοῦ Τσάρλυ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ βάλη στὸ χέρι ἕνα ἀπὸ τὰ μανδήλια τοῦ Τσάρλυ!

— Κύριε!

— Χωρὶς νεῦρα παρακαλῶ... Χωρὶς νεῦρα... Πότε μὶς Μύριελ ἔφυγε σιδηροδρομικῶς ὁ Ζώζ Ντέν ἀπὸ τὴν Χόρσαμ Γκράνζ;

— Στὶς 12 Ἰουνίου, μὲ τὸ ἐξπρὲς τῶν 8.

— Ἔβγαλε εἰσιτήριο γιὰ τὸ Λονδῖνο. Δὲν εἶναι ἔτσι μίστερ Πάουλ Γκέρελ;

— Μάλιστα. Ἐγὼ ἔτρυπησα τὸ εἰσιτήριό του λίγο μετὰ τὴν ἐκκίνηση τοῦ τραίνου. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ γιατὶ κατὰ λάθος, στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔδωσατε μίστερ Ντέν ἕνα εἰσιτήριο ἄλλης γραμμῆς!

— Καὶ μ' αὐτὸ τί ἀποδεικνύεται;

—Θ' ἀποδειχθοῦν πολλὰ πράγματα, διέκοψε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἀντὶ νὰ κατεβῆτε στὸ Λονδῖνο, κατεβήκατε στὸν διάμεσο σταθμὸ Γκράχαμ.

— Ψέμματα!

— Εἶναι ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀπαντήση ὁ μίστερ Πάουλ Γκέρελ, ὁ ὁποῖος δὲν σας βρῆκε νὰ σᾶς πάρη τὸ εἰσιτήριό σας πρὶν τὸ τραῖνο σταματήση στὸν σταθμὸ τοῦ Λονδίνου. Ἐδέχθη ἐπίπλήξη ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐπὶ παραμελήσει τοῦ καθήκοντός του καὶ ἡ ἐπίπληξη εἶναι καταχωρημένη μὲ τὴν ἡμερομηνία 12 Ἰουνίου, στὰ σχετικὰ βιβλία τοῦ σταθμοῦ Λονδίνου! Περιττὸ λοιπὸν νὰ ἀρνηθῆτε πὼς κατεβήκατε στὸ Γκράχαμ. Τί ἀριθμὸν ἔχει τὸ αὐτοκίνητό σας;

— 32464 Ε. Α.

— Ὡραία! Εἴχατε τὸ αὐτοκίνητό σας στὸ γκαράζ τοῦ μίστερ Τζὼν Πράϊς. Τὸ πήρατε, ἐπιστρέψατε μ' αὐτὸ στὴν Χόρσαμ Γκράνζ, δολοφονήσατε τὸν θεῖο σας καὶ, μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας ἐπιστρέψατε στὸ Λονδῖνο. Μίστερ Τζὼν Πράϊς. Δείξατέ μας λοιπὸν τὸ βιβλίο σας.

Ὁ Τζὼν Πράϊς ξεδίπλωσεν ἕνα χονδρὸ βιβλίο καὶ διάβασε μεγαλοφώνως:

— 7 Ἰουνίου. Πρὸς φύλαξιν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 32464 Ε. Α. ἰδιωτικὸν αὐτοκίνητον.

12 Ἰουνίου. Ὥρα 8.20, παρελήφθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 32464 Ε. Α. ἰδιωτικὸν αὐτοκίνητον.

— Καὶ τί μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε μ' αὐτό; Κάποιος πῆρε τὸ αὐτοκίνητό μου ἀπὸ τὸ γκαράζ μου, ὅταν ἐγὼ βρισκόμουνα στὴν Χόρσαμ Γκράνζ.

— Δὲν εἶναι ἀπίθανο νάγινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Γιὰ νὰ τὸ ὁδηγήση ὅμως ὁ κάποιος αὐτός, θάπρεπε νὰ δείχνη σὲ κάθε δέκα τὸ πολὺ χιλιόμετρα, τὴν ἄδειά του στοὺς κονσταίημπλ τῆς τροχαίας κινήσεως. Ἄδεια μὲ φωτογραφίαν! Δεχθήκατε καμμιὰ κλήση νὰ πληρώσετε πρόστιμο γιατὶ συνελήφθη τὸ αὐτοκίνητό σας τὴν 12 Ἰουνίου, κυκλοφοροῦν χωρὶς ἄδεια κυκλοφορίας;

— Ὄχι.

— Πολὺ περίεργο!

— Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς θάδειχνε τὴν ἄδεια χωρὶς νὰ σταματήση ὁλότελα καὶ χωρὶς νὰ δείχνη τὴν φωτογραφία.

— Ἀδύνατο... γιατὶ ἡ ἄδειά σας εἶχε πέσει στὸ γκαράζ! Ἴδοὺ τὴν κόλας μὲ τὴν φωτογραφία σας!

Ὁ Ζώζ Ντέν βλέποντας τὴν ἄδεια μὲ τὴν φωτογραφία του, ἐγλύωσε καὶ τέλος ὥρμησε σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν ἔξοδο, προτείνοντας τὶς γροθιές του. Μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά, ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸν ἔρριξε... στὴν ἀγκάλη τοῦ Σοῦμερ.

— Χάρισμά σου Σοῦμερ...

— ⊞ —

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ ὁ Ζώζ Ντέν ὡμολόγησε καὶ ἔδγαινε μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸν σταμάτησε μιὰ στιγμή:

— Τὸ ξύπνο πουλί, πιάνεται ἀπ' τὴ μύτη! Ἦταν μπλόφα ἡ ἄδειά σας! Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν σᾶς ἔλειψε. Σᾶς τὴν ἔκλεψα ἐγώ... σήμερα μόλις! Ἔτσι εἶναι. Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΑΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Πανώρηα ροδοπέταλα ἡ Δύση ἔχει σκορπίσει
ὁ ἥλιος σὰν τὴν ἔζωσε μ' ὁλόχρυσην ἀχτίδα
στὸ φόντο τοῦ ἀπόβραδου πορτραίτο ἔχει χαρίσει
σὰν τῆς ψυχῆς μου μιὰ θαμπὴ κατάμονὴν ἐλπίδα.

Κάτω παλάτια τὰ βουνὰ θολώνουν οἱ ραχοῦλες,
οἱ βράχοι ἀσήμια ντύνονται, οἱ λόφοι ἀναγαλλιάζουν
τ' ἀρνάκια τους σφυρίζουνε ξωθιὲς οἱ βοσκοποῦλες
καὶ τὰ πουλάκια σύννεφα στὴ στέγη τους κουρνιάζουν...

...Παίρνω κι' ἐγὼ δειλά-δειλὰ τὸ δρόμο πρὸς ἐσένα,
σκιὰ κι' ἐγὼ τοῦ ἀπόβραδου, γραμμὴ θολὴ τῆς Δύσης,
κι' εἶναι τὰ πάντα γύρω μου νεκρά, ξεθωριασμένα
σὰν θέλησες παντέρημο στὸ δρόμο νὰ μ' ἀφίσης...

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ

(Δράμα)

—⊞—

ΤΙ ΜΕ ΚΥΤΤΑΣ ;

Τί μὲ κυττᾶς; Γιατὶ κάθεσαι ἀμίλητη κοντά μου; Τὸ βλέμμα σου γιατὶ σταμάτησε σὰν νάναι σαστισμένο; Τί μὲ κυττᾶς; Γιατὶ σὲ τόση ἀπορία σὲ βάζει ὁ ἐρχομός μου; Γιατὶ δὲν μοῦ μιλᾶς; Γαπείνωση σοῦ φαίνεται δυὸ λόγια νὰ μοῦ πῆς; Κι' ἄς λείπουν τἄλλα, ποὺ ἀπὸ σὲ περίμενα ν' ἀκούσω.

Μὲ ξέχασες! Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται ἡ τόση περιφρόνια! Ξέχασες φαίνεται, τὶς ὧρες ποὺ περάσαμε μαζὶ στὸν κῆπο καὶ τὸ σπίτι, διαβάζοντας βιβλία. Ποιὸς τὄφερε τότε πῶς θὰ ἔρχοτανε μιὰ ὥρα νὰ γωρίσωμε...

Κάποια μέρα ρίχτηκα στὴ βιοπάλη καὶ ἔφυγα γιὰ τὰ ξένα γυρεύοντας τὴν τύχη! Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ὅλα γιὰ σένα τέλειωσαν καὶ τράβηξες τὸ δρόμο γιὰ νὰ γενῆς μιὰ μέρα μιὰ τρανὴ Κυρία. Μὲ ξέχασες! Καὶ τώρα ντρέπεσαι νὰ μοῦ πῆς: Φύγε, δὲν ξέρω τί μοῦ λές, δὲν σὲ γνωρίζω.

Θὰ φύγω ναί, ἡ ὥρα δὲν μοῦ φτάνει ἄλλα γιὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ νῆμα τῆς μαστυρικῆς μου ζωῆς νὰ σοῦ ξετυλίξω. Θᾶναι σκληρὸ νὰ κάθεσαι ν' ἀκοῦς!

Δὲν ἔγω παρὰ μιὰ τελευταία χάρη νὰ σοῦ ζητήσω, μιὰ ἀσήμαντη χάρη.

Θέλω κάποτε νὰ μέ..θυμᾶσαι...

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ

(Ἄρτα)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀπόψε πάλι ποὺ ἔρημος γυρίζω σ' ἀκρογιάλι,
κοπαδιαστὲς οἱ θύμησες ἀργοξυπνοῦν ἐντός μου,
κι' ἀθέλητα στὰ μάτια μου φερνοῦν τὸ δάκρυ πάλι,
γιὰ τὴν ψευτιὰ τῆς ζήσης μας, τὴ χίμαιρα τοῦ κόσμου...

Ἔτσι καὶ τότ' ἡ θάλασσα ἥσυχα κυματοῦσε,
τὸ ἴδιο φῶς κι' ἀπὸ ψηλὰ ξεχύνανε τ' ἀστέρια,
κι' ἡ ἀγάπη μου παράφορα στὸ στόμα μὲ φιλοῦσε
καὶ μοῦ χαϊδεύαν τὰ μαλλιὰ τὰ κατάσπρα της χέρια...

Κι' ὅταν μέσ' στὴν ἀγκάλη μου τὴν ἔπαιρνα ὠίμενα,
λιγόθυμη μέσα σ' αὐτὴν ὅρκους παραμιλοῦσε,
πῶς θάν' αἰώνια μοῦλεγε ἡ ἀγάπη της γιὰ μένα
καὶ πῶς γιὰ μὲ σ' αὐτὴν τὴ γῆ, θὰ ζοῦσε, θὰ πονοῦσε.

Κι' ἐγὼ ποὺ ἡ λίγη πεῖρα μου μὲ εἶχε διδαγμένο,
στοὺς ὅρκους τῆς πίστη καμμιὰ δὲν ἤθελα νὰ θρέψω,
μ' ἀπ' τὴν καρδιά της ἔβγαιναν λές, καὶ συλλογισμένο
μ' ἀφίνανε, κι' ἀρέθηκα σ' αὐτήνε νὰ πιστέψω.

Καὶ νὰ ποὺ δὲν μὲ γέλασε κείν' ἡ μικρή μου πεῖρα·
ἡ ἀγάπη μου ἕνα δειλινό, μ' ἀφῆκε ξεχασμένο,
κι' ὅσο κι' ἄν ἔκλαψα πικρὰ κι' ὅποιο στρατὶ κι' ἄν πῆρα,
πίσω δὲν ἦρθε κι' ἔμεινα..λουλοῦδι μαραμένο...

Ἄχ κι' ἀπὸ τότε ὦ κι' ἐκεῖ μόνος κι' ἄρμος κυλιέμαι,
σὰν φίλλο ποὺ κυλᾶ στὴ γῆ ἀπ' τὴ σκληρὴ εἰμαρμένη·
σ' ἐλπίδες καὶ χρυσόνειρα τώρα πιὰ δὲν πλανιέμαι,
κι' εἶν' ἡ ζωή μου ἄχαρη... ἄχαρη καὶ χαμένη...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ., ΤΖΑΖ

(Βούλα)

—⊞—

ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τοῦτο τὸ δειλινό, ποὺ τὸ βοητὸ τ' ἀγέρα σὲ κάνει νὰ θυμώνῃς πιὸ πολύ, καὶ ἀλύπητα νὰ γτυπᾶς στὰ βράχια, μυριοχρωματοῦσα θάλασσα, ἤρθα νὰ σὲ συντροφέψω. Ἤρθα μαζὶ μὲ τοὺς στοχασμούς μου, ποὺ παραδέρνουν σὰν καὶ σένα στὰ τρίσβαθα τοῦ εἶναι μου, γιὰ νὰ καμαρώσω τὴ θωριά σου ποὺ ταίρνει τέτοιο μεγαλεῖο μέ' στὴ φουρτοῦνα...Τοῦτο τὸ δειλινὸ ἤρθα γιὰ νὰ σὲ κλείσω μέσα στῆς ψυχῆς μοῦ τὰ βάθη, θέλοντας ἔτσι νὰ σοῦ μοιάσω λίγο κυμοχρωματοῦσα θάλασσα, γιὰ νὰ μπορῶ, ἀλύγιστη σὰν καὶ σένα, νὰ γτυπῶ πάνω στὴ βράχια τῆς ζωῆς...

ΔΟΥΛΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

Ο ΠΟΝΟΣ

Γιατί; Ποιὰ κατάρα νὰ μὲ καταδιώκῃ ἐπὶ τέλους! Γιατὶ νάμαι τόσο δουτηγμένη στὸν πόνο;...

Δὲν ἀντέχω πιὰ νὰ ζῶ ἔτσι! Τὰ χείλη μου ἔχουν πάρει μιὰ ἔκφραση πόνου, καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου συνεχῶς κυλοῦν δάκρυα... Ἀνοίξατε τὴν καρδιά μου, καδέστε τὴν θλίψη ποὺ θρόνιασε σ' αὐτήν. Ἀκοῦστε πόσο ἀραιὰ χτυπᾶ· κοντεύει νὰ σβύσῃ· γύρω της ὅλα εἶναι νεκρά. Πῶς ἦταν ἄλλοτε, ἀλήθεια! Καὶ τώρα κατήντησε σὰν τὰ παγωμένα λουλούδια τοῦ χειμῶνα... Πόσα ὄνειρα! Πόσες ἐλπίδες δὲν ἔκρυβα σ' αὐτήν...

Δῆτε τὰ ὄνειρά μου, ποὺ θυσίασα ὅλη μου τὴ ζωὴ γι' αὐτά: συντρίμμια καὶ μόνο συντρίμμια ἔμειναν· τίποτε ἄλλο...

Ὅλα μοῦ τὰ ζήλεψε ὁ πόνος καὶ τὰ πῆρε μαζί του· τίποτα δὲν μ' ἄφισε... παρὰ μόνον ὄνειρα νεκρά, χαμένες ἐλπίδες...

Ἔτσι θὰ περνοῦν τὰ χρόνια. Ἔχω ἀπελπισθῆ νὰ περιμένω τὴν χαρά. Βαρέθηκα νὰ ἐλπίζω πῶς θὰ ξαναχτίσω τὰ ἐρείπια τῶν ὀνείρων μου...

Γιατὶ ὁ πόνος δὲν θὰ φύγῃ ποτὲ ἀπὸ κοντά μου...

ΑΘΗΝΑ Π. ΚΟΝΤΟΥ

(Θεσσαλονίκη)

—⊞—

ΠΟΤΕ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΜΑΘΗ

Ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ
πῶς σ' εἶδα νὰ μαζεύῃς ρόδα
τὸ Μάη τὸ μῆνα
στὶς ροδονιὲς μὲ τὶς παλιὲς κίτρινες ἐτικέττες
σ' ἕνα οὐρανὸ γαλάζιο ὅπως ἡ ρόμπα σου.

Ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ
πῶς ἤσουνα γλυκειὰ γιὰ μένα
τὸ Μάη τὸ μῆνα,
πῶς ἔκλαιγες ἀνάμεσα σ' ἕνα μπουκέττο βιόλες,
καὶ πῶς τὰ δάκρυα μούσκευαν τὰ χείλη σου.

Ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ...
Διάφανες τόσο οἱ λεμπελοῦλες
τὸ Μάη τὸ μῆνα...
Ἡ ἀνάλαφρή σου ἀνάμνησι φεύγει σὰν ἕνα πούπουλο
τρυγόνας στὸ γαλάζιο φεγγαρόφωτο.

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

(Τοῦ Τριστάν Ντερέμ μετάφραση)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ»

Τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν ὑπὸ τὸ τίτλον «Ἑλληνικαὶ σελίδες» καὶ εὐρύτατα κυκλοφοροῦν νέον σύγραμμα τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μιχαὴλ Δ. Βολονάκη, ἀποτελεῖ ἐξαίρετον συμβολὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ ταὐτοχρόνως ἀδρότατον καρπὸν τῆς πεφωτισμένης διανοίας καὶ τῆς ἐνθουσιώδους φιλοπατρίας τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως.

Εἰς τὰς ἀληθῶς ἑλληνικὰς ταύτας σελίδας, ὁ ἔγκριτος Ἕλλην ἱστορικὸς πραγματεύεται μετ' ἀπηκριβωμένης ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ ἐξόχου καλλιεπείας θέματα ἱστορικά, ἀρχαιολογικά, θρησκευτικά, κοινωνικὰ κλπ. καὶ παρέχει εἰς τὸν φιλαναγνώστην πνευματικὴν τροφήν, ἡ ὁποία σπανιώτατα δίδεται καὶ ὑπὸ τῶν δοκιμωτέρων ἔτι συγγραφέων μας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ παράστασις τοῦ βιβλίου εἶναι ὄντως ἐξαιρετική. Ἄριστα ἐκτετυπωμέναι αἱ «Ἑλληνικαὶ σελίδες» ἐπὶ χάρτου πολυτελείας καὶ κοσμούμεναι διὰ πολλῶν ἑκατοντάδων λαμπροτάτων καὶ σπανιωτάτων εἰκόνων, ἀποτελοῦν ἄριστον δεῖγμα καλαισθησίας καὶ καλλιτεχνίας.

Διὰ πάντα ταῦτα, ὡς καὶ διὰ τὴν ζηλευτὴν σαφήνειάν του, τὸ σύγγραμμα καὶ εὐμενέστατα ἐκρίθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ μετὰ ζωηροτάτης συμπαθείας ἔγινε δεκτόν.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΚΟΥΚΟΥΛΑ «ΕΝΑ ΠΡΩΙ»

Ὁ ποιητὴς καὶ γνωστὸς τεχνοκρίτης κ. Λέων Κουκούλας ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ ἡμερῶν τὸ πρῶτο ποιητικό του βιβλίο μὲ τὸν τίτλον «Ἕνα πρωΐ». Τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Κουκούλα ἀποτελοῦν 85 καλοδιαλεγμένα ποιήματα, ἀπὸ τὰ τυπωμένα καὶ μὴ τῆς πρώτης ποιητικῆς περιόδου τοῦ ἐξαιρετικοῦ μας λογοτέχνου διακρίνονται δὲ γιὰ τὴν ὑποβλητικότητα καὶ τὸν ἄδολό τους λυρισμό, γιὰ τὴ μουσικότητα καὶ τὴν ρωμαντική τους διάθεση. Οἱ νέοι στίχοι τοῦ κ. Κουκούλα, γνωστοτάτου στοὺς λογοτεχνικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς κύκλους ἀπὸ τ' ἄλλα του βιβλία καὶ τὶς δημοσιεύσεις του στὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες, ἔρχονται νὰ προστεθοῦν στὴ στεῖρα ἀπὸ ποιητικὴ δημιουργία παραγωγὴ τοῦ τελευταίου καιροῦ, καὶ νὰ κατατάξουν τὸν ποιητή τους στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς πνευματικῆς μας παραγωγῆς. Τὸ βιβλίο, ἐξαίρετα τυπωμένο καὶ πολυτελέστατο, πωλεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ βιβλιοπωλεῖα, ἡ ἀπόκτησίς του δὲ εἶναι ἀπαραίτητος σὲ κάθε βιβλιόφιλο.

Α. ΤΡΟΠΑΙΤΗ : «Τὸ βιβλίο τῆς ἀγνωστης ἀδελφῆς» — Νουβέλλα.

Ὁ κ. Ἄλκης Τροπαιάτης δὲν ἦλθε μὲ τὸ βιβλίο του αὐτὸ νὰ προσθέσῃ ἕναν τόμον ἀκόμη στὸν κατάλογο τῶν ἐκδόσεών του, ἀλλὰ νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ἀληθινὴ συγκινητικὴ ἱστορία ποὺ μέσα στὰ στενὰ τυπογραφικά της ὅρια, περικλείει ἕνα ὁλόκληρο κόσμο. Στὸ πρόσωπο τῆς νεαρᾶς ἡρωΐδος του καὶ στὸ ἐσώψυχο δράμα της ξαναζῆ τὸ σιωπηλὸ δράμα χιλιάδων ἄλλων ὑπάρξεων, θυμάτων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ των, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐποχῆς μας ποὺ ὄχι μονάχα δὲν τὶς καταλαβαίνει, ἀλλὰ ποὺ κυττάζει πῶς νὰ τὶς ἐκμεταλλευθῆ. Ὅλη ἡ νουβέλλα εἶναι γραμμένη στὸ γνωστὸ ζωντανὸ καὶ ρωμαλέο ὕφος ποὺ χαρακτηρίζει τὸν κ. Τροπαιάτη.

Ὁ κ. Γκοβόστης, ἐπεμελήθη μὲ τὴν φιλοκαλία ποὺ τὸν διακρίνει τὴν ἔκδοση αὐτή.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΘΕΟΙ

Τὸ σπουδαιότερο γεγονὸς ἀπὸ ὅσα διεδραματίσθηκαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀναμφισβήτητως ἡ κάθοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ἤκθαμβοι οἱ σοφοὶ ἀπὸ τὴν θειότητα τῆς προσωπικότητός του κι' ἔκπληκτοι ἀπὸ τὰς μεγαλειώδεις ἰδέας ποὺ διεκήρυξε, ἠσχολήθησαν ἄλλοι μὲ τὴν ἑρμηνείαν τῶν λόγων του κι' ἄλλοι μὲ τὴν ζωήν του. Μετὰ τὰ Εὐαγγέλια ὁ μέγας λογοτέχνης Ἀπόστολος Παῦλος κι' ἔπειτα διάφοροι ἱστορικοί, σοφοὶ πατέρες καὶ γλαφυροὶ ὁμογράφοι, ὕμνησαν τὴν θείαν ὑπόστασίν του.

Παρ' ὅλ' αὐτά, καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ διδασκόμεθα τὸν βίον τοῦ Χριστοῦ στὰ σχολεῖα, στὰ σπίτια καὶ στὰς ἐκκλησίας, σχεδὸν κανεὶς μας δὲν ξέρει μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὸν βίον του. Ὑπάρχουν δὲ καὶ μερικοὶ ποὺ ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀρνηθοῦν ὅτι κατέβη στὸν κόσμον ποτὲ κι' ἔδωσαν μάλιστα ὡς γεγονότα ἀναμφισβήτητα ἐξηγήσεις παράδοξες!

Γιὰ ὅλους λοιπὸν γενικῶς τοὺς χριστιανούς, καὶ γιὰ κείνους ἀκόμη ποὺ ἀρνοῦνται τὴν ἐμφάνισίν του, ἦταν ἀπαραίτητος μιὰ λεπτομερής, γλαφυρά, ἀπολύτως ἱστορικὴ καὶ ἁπλὴ ἐξιστόρησις τοῦ Βίου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἀναμφισβήτητων πηγῶν. Καὶ ὅπως πληροφορούμεθα ἡ ἐφημερὶς «Ἑλληνικὸν Μέλλον» ἀνέθεσε εἰς ὁμάδα λογίων τὴν συγγραφὴν τοῦ Βίου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία συγγραφὴ συνεπληρώθη ἤδη καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύεται προσεχῶς.

Λέγεται δὲ ὅτι πρόκειται περὶ ἔργου πραγματικῶς ἐξαιρετικοῦ καὶ μεγαλειώδους.

Δήλωσις

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀναστασάκος ἀναχωρεῖ τὴν 14ην Μαρτίου ἐ. ἔ. μὲ τὸ ὑπερωκεάνειον «Νέα Ἑλλὰς» διὰ Βόρειον Ἀμερικήν, ὅπου θὰ μελετήσῃ τὰ ζητήματα τοῦ ἑκεῖ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ κ. Α. Ἀναστασάκος εἶναι συγχρόνως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομῶν μας καὶ τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Ἡ Διεύθυνσις
τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον μὲ: ARTI

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΩΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Δεσποινίδα Χρυσογ. Πάτρας. Δυστυχῶς ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς ἰδιαίτεραι ἀπαντήσεις δὲν δίδονται, διότι τότε ὅλοι θὰ ἤθελον ἰδιοχείρως λεπτομερεῖς ἀπαντήσεις ὡς σεῖς. Συνεπῶς σᾶς ἀπαντῶ ἐδῶ. Πρῶτ καὶ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ νερὸ κρύο νὰ περνᾶτε μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν τὸ πρόσωπό σας:

Alcool blanche camphre	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	120 »

Πρὸ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Teinture de benjoin	2 »
Glycerine	5 »

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ ἀσπράδι αὐγοῦ. Νὰ μὴ σπάτε καθόλου τὰ σπυριὰ καὶ μετὰ δίμηνον ξαναγράφετε μου.

Μπέλαιη. Ἐνταῦθα. Γιὰ μὲν τὸ πρόσωπόν σας ν' κολουθήσετε τὴν τακτικὴν ποὺ γράφω παραπάνω πρὸς «Χρυσογ. Πάτρας», γιὰ δὲ τὴν τριχόπτωση νὰ κάνετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μιὰ φριξὶν τῶν ριζῶν μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο ἐπὶ δίμηνον.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

καὶ ἂν ὁ πωλητὴς, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς κερδίζει κάτι ἐπὶ πλέον, σᾶς συστήσῃ βαφὴν ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν δεχθῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμένητε νὰ σᾶς δώσῃ ARTI.

Βάφετε...

...τὰ φορέματά σας μόνες σας μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς τοῦ καταστήματος

ΠΑΝΑΓΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 24 • ΑΘΗΝΑΙ

Teinture de jaborandi 50 gr.
Teinture de quina 30 gr.

Νίκον Σμυρνιόν. Ἡ τριχόπτωση ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐκδηλοῦται ὀφείλεται σὲ νευροαρθριτικὴ διάθεση, ἡ ὁποία ἐξηγεῖται πλήρως καὶ ἀπὸ ἄλλην δερματικὴ ἐκδήλωση, τὴν ὁποίαν ἀναφέρετε, τὸ ἔκζεμα. Καλὸν θὰ ἦτο νὰ κάνετε μερικὲς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες γενικὰ τοῦ σώματος. Ἂν ἀδυνατεῖτε νὰ ὑποβληθῆτε σ' αὐτές, τότε γιὰ μὲν τὰ μαλλιὰ νὰ κάνετε ἐπὶ μακρὸν χρῆσιν τῆς κάτωθι λοσιόν, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ κάνετε κάθε βράδυ μιὰ καλὴ φριξὶν τῶν ριζῶν:

Teinture de jaborandi	50 gr.
Teinture de quina	30 »

Ὅσο γιὰ τὸ ἔκζεμα πρέπει νὰ σᾶς δῶ προσωπικῶς. Γιὰ τὴν κορία σας ἕνας καλὸς στηθόδεσμος εἶναι ὠφέλιμος γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν γαλάρωσιν τοῦ στήθους. Ζώνη δὲ ἀπὸ λάστιχο, ἐλαφρὰ τὴν ὁποίαν θὰ φορῇ καὶ μέσα στὸ σπίτι χρήσιμον γιὰ τὴν συγκράτησιν τῶν σπλάγχνων ἐφόσον μάλιστα εἶναι καὶ παχειά.

Λίτσαν Κ. Ἐδιάβασα τὴν μακροσκελεστάτην ἐπιστολήν σας, ἡ ὁποία μὲ τὰ τόσα θέματά της χρειάζεται καὶ μακροσκελῆ ἀπάντησιν. Δυστυχῶς ὅμως ὁ χῶρος μου εἶναι πολὺ περιωρισμένος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Γι' αὐτὸ περάστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον καὶ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἀφιλοκερδῶς.

Κάρμεν Β. Ν. Α. Β. Ἡ πάθησή ποὺ παρουσιάζει τὸ πρόσωπό σας εἶναι κοκκολοειδὴς ἀκμή. Γιὰ τὴν θεραπείαν της χρειάζονται ἐνέσεις καὶ πρὸ παντὸς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Εἶναι πάθησις ἀντιαισθητικὴ κι' ἐπίμονος στὴν θεραπείαν της. Τὸ δὲ χειρότερον εἶναι ὅτι μὲ σπασίματα καὶ τὰ ζουλίσματα ποὺ κάνετε θὰ μείνουν στὸ πρόσωπό σας τρυπίτσες σὰν εὐλογιές. Μὲ τοπικὰ φάρμακα δὲν θὰ καταρθώσετε τίποτα. Ἡ κατάστασις ὁλόενα καὶ θὰ χειροτερεύῃ. Πάντως, ποὺ λὺ εὐχαρίστως θὰ σᾶς δεχθῶ καὶ γιὰ μιὰ προσωπικὴ ἐξέταση ὁπότε καὶ θὰ τὰ ποῦμε λεπτομερέστερα. Γιὰ τὰ μαλλιά σας ἀκολουθῆστε τὴν τακτικὴ ποὺ γράφω παραπάνω πρὸς Νίκον Σμυρνιόν. Δέχομαι Σόλωνος 40 10—1 καὶ 5—8 μ.μ.

Νίκην Καβαλ. Μαρόσι. Νὰ πλένεσθε τὸ πρωῒ μὲ λιγάκι γλυκὸ νερὸ καὶ μετὰ νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν. Μὲ τὴν ἴδια λοσιὸν θὰ ξεκαθαρίζεσθε τὸ βράδυ, καὶ τὴν ἴδια θὰ χρησιμοποιῆτε πρὸ τῆς πούδρας.

Eau de roses	15 gr
Glycerine	40 »
Eau de laurier-cerise q. s. pour	105 »

Ὅ,τι λανσάρει ἡ Μόδα διὰ Δεξιώσεις καὶ Χορούς

Ἀπὸ Ὑφάσματα Μεταξωτά, Βελοῦδα, Λαμέ, Δαντέλλες, Τούλια, Ταφτάδες, Μουαρέ, Ὀργαντζᾶ Λαμέ, Τούλια, Μπροντέ, Παγιετέ Μουσελίν, Ζωρζέτ, Ὀργαντίν Μπροντέ καὶ Φανταιζί, Τούλια Ἐμπριμέ, Λαμὲ Ἐμπριμέ, καὶ Λεῦκα Μεταξωτὰ διὰ Νυμφικὰς Τουαλέττας.

Πλουσία συλλογὴ ἀπὸ Μοντέρνα Καπισόν.—Εἶναι ἡ συλλογὴ ποὺ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ εἰς γοῦστο καὶ τιμάς. Ἐπωφεληθῆτε νὰ τὰ ἀγοράσετε ἀπὸ τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΑΚΡΟΠΟΛ»
Ἑρμοῦ 18 Α

Ἐπίσης δίς τῆς ἑβδομάδος θὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κτυπημένο κρόκο αὐγοῦ, τοῦ ὁποίου θὰ ξεκαθαρίζεστε μετὰ δέκα λεπτὰ μ' ἄφθονο γλυαρὸ νερό. Μετὰ δίμηνον θεραπείαν μοῦ ξαναγράφετε.

Ἀτυχὴν μικροῦλα. Νὰ ἀκολουθήσετε τὴν τακτικὴ ποὺ γράφω παραπάνω πρὸς Νίκην Μαροῦσι. Κρέμες δὲν σᾶς χρειάζονται. Ἀκριβῶς αὐτὸ γράφω: ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγονται οἱ κρέμες γιὰ τὸν φόβο τοῦ χνουδιοῦ. Γιὰ τὶς περιφερικὲς ὅμως ρυτίδες τῶν ματιῶν μπορεῖτε νὰ κάνετε—εἰδικῶς σ' αὐτές— μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψιν μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα ἢ μὲ λάδι τῆς ἀζελίνης. Τὶς ζεστὲς κομπρέσσες στὰ μάτια νὰ τὶς βάζετε τὴν νύκτα πρὸτοῦ κοιμηθῆτε καὶ μετὰ νὰ κάνετε τὴν ἐπάλειψη κι' ὄχι τὴν ἡμέρα. Γιὰ τὸ μακιγιάρισμα ματιῶν καὶ βλεφαρίδων διαβάστε τὸ εἰδικὸ ἄρθρο μου.

Ἀπελπισμένην Κουκλίτσα Α. Ἐφόσον δὲν συνέβη τίποτε τὸ ὑποπτον δὲν μπορεῖ νὰ ὀφείλεται εἰς μικρόβιον. Πολλὲς φορὲς αὐτὸ συμβαίνει σὲ ἀσθενικὰ καὶ λυμφατικὰ ἄτομα θεραπευτικῶς νὰ κάνετε 12 ἐνέσεις ἐνδοφλεβίως Κάλσιουμ, καθημερινῶς ἀπὸ μίαν. Τοπικῶς δὲ ἐξωτερικὲς πλύσεις τρεῖς τῆς ἡμέρας μὲ σοδοῦχο νερό. Σὲ κάθε ποτήρι γλυαρὸ νερὸ μιὰ κουταλιὰ καφὲ κοινῆς σόδας. Ἐπίσης ἂν δὲν εἶσθε τακτ ἢ στὴν περίοδο νὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς δυὸ τὴν ἡμέραν Ταμπλέτες Ὀζιβάλ.

Κυρίαν Ἄμφ. Μοῦ φαίνεται ὅτι στὰ εἰδικὰ ἄρθρα μου «Περιποίησις τοῦ προσώπου» θὰ βρῆτε λεπτομερῶς ὅτι μοῦ ζητᾶτε στὸ γράμμα σας. Ὅσον ἀφορᾷ τὶς κρεατοελιές, αὐτὲς ὅταν ἔλθετε στὰς Ἀθήνας, περάστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου καὶ σὲ μιὰ ἐπίσκεψη θὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀνωδύνως ἀπ' αὐτές. Λὲν θὰ [illegible]

Μίαν ἄγνωστον, Βόλον. Ἐφόσον εἶσθε τακτικὴ ἀναγνώστρια, θὰ παρακολουθήσατε ἀναφιβόλως τὰ εἰδικά ἄρθρα μου γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου κι' ἐκεῖ θὰ βρήκατε λεπτομερῶς ὅ,τι μοῦ ζητᾶτε στὸ γράμμα σας. Ἂν πάλι ἔχετε κάποια ἀπορία ξαναγράφτε μου. Εἶνε τόσο πρόσφατα, ὥστε ἂς μὴ μιλήσω ὅλο γιὰ τὰ ἴδια, γιατὶ λόγῳ τοῦ περιορισμοῦ τῶν σελίδων τοῦ περιοδικοῦ, κατ' ἀνάγκην περιωρίσθη κι' ὁ χῶρος ὁ δικός μου συνεπῶς θ' ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὶς ἐπιστολὲς ποὺ περισσότερο ἐνδιαφέρουν τοὺς ζητοῦντες τὴν συμβουλήν μου καὶ ἐπὶ ζητημάτων διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω ἐπανειλημμένως γράψῃ.

Λαδωμένην κεφαλήν. Γιὰ νὰ περιορίσετε τὴν ἀντιαισθητικὴ ὑπερλιπανση τῆς κεφαλῆς, ἥτις εἶναι καὶ αἰτία τῆς ἀφθόνου τριχοπτώσεώς σας, πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία 15 ἐφαρμογῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. Εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς κι' ἀποτελεσματικὴ μέθοδος. Ἔτσι κι' ἡ λιπαρότης θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ τὰ μαλλιά σας θ' ἀναπτυχθοῦν. Ἔχει ἀπολύτως δίκαιον ὁ συστήσας γιατρός σας. Ἐφόσον εἶσθε δημόσιος ὑπάλληλος ἡ ἀμοιβὴ θὰ εἶναι ἀνάλογος. Περάστε 10—1 ἢ 5—8.

Χρυσσαλλίδα, Ἄνδρον. Νὰ μὴ τὰ σπάτε. Νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὰ βράδυα ἀτμόλουτοο ἐπὶ 10 ἑπτὰ μὲ βορικό. Νὰ καυτηριάζετε τρὶς τῆς ἡμέρας κάθε σπυράκι μ' ἄσπρο οἰνόπνευμα κάθε δὲ βράδυ νὰ βάζετε στὰ σπυράκια μόνον λίγη ἀπ' τὴν κάτωθι ἀλοιφή.

Camphre	C, 0 cent.
Acide sal cylique	0, 0 cent
Oxyde de zinc	2 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Κρέμες νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε, ἀλλὰ πρὸ τῆς πούδρας τὴν κάτωθι λοσιόν θὰ τὴν χρησιμοποιῆτε χωρὶς νὰ τρίβετε, βάζοντάς την, τὰ σπυράκια, ἀλλὰ νὰ τὰ περνᾶτε ἐλαφρὰ μὲ τὸ βαμβάκι.

Eau de roses	10 gr
Glycerine	[illegible]
Eau de laurier cerise pour q. s. pour	105 »

Νὰ κάνετε τέλος τρία κουτιὰ ἐνέσεων Ἀντισταφυλὸ Παστέρ Ἀθηνῶν. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μιὰ ἐνδομυϊκῶς.

Μ. Κ. Μαραμένην. Πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr
Glycerine	4 »
Borax	10 »

Διὰ τὸ βραδυνὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἑξῆς:

Glycerine	40 gr.
Eau de roses	10 »
Eau de laurier cerise q. s. pour	105 gr.

Ἀπελπισμένην, Σάμον. Νὰ χρησιμοποιῆτε τὶς ἴδιες συνταγές ποὺ γράφω παραπάνω πρὸς Μ, Κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40 τ

Ὅτι μάθῃς νέος...

Δώστε στὰ παιδιὰ σας τὸ καλὸ παράδειγμα. Μάθετέ τα νὰ πλένουν τὰ δόντια τους τόσον τὸ πρωῒ, ὅσον καὶ τὸ βράδυ, μὲ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ, ποὺ δίδει στὸ στόμα μία εὐχάριστη γεῦσι καὶ δροσιά.
Εἶναι κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν τὰ σκοῦρα δόντια. Ἡ ἀφρίζουσα ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἐξαλείφει τελείως τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν καὶ τὸ πουρί, ποὺ εἶναι ἑστία μικροβίων. Δὲν φέρει δὲ καμμίαν βλάβην εἰς τὰ δόντια, διότι δὲν περιέχει σκληρὰ συστατικά.

Ὀδοντόπαστα
Χλωροδόντ

Τὸ φωνάζω δυνατά! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δέρμα εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ

Ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ ποὺ περιέχεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀποκτᾶται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμελῶς διαλεγμένα. Διαπερνᾶ πολὺ βαθειὰ τὸ δέρμα καὶ τοῦ προμηθεύει τὴν τροφὴν ποὺ ἔχει ἀνάγκην γιὰ νὰ διατηρηθῇ σταθερό, φρέσκο καὶ νεανικό. Ἔχει ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης καὶ ἀναγιγνώσκεται τώρα μὲ τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ. χρώματος ρόζ, ἀκριβῶς στὶς ἀναλογίες ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορείους ἱστούς. Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὐτὴ κάθε βράδυ, ποὶν κοιμηθῆτε καὶ τὸ πρωῒ βάζετε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρχίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὶς ἀτέλειες τοῦ χρώματός σας καὶ οἱ χαλαροὶ καὶ ἀδυνατισμένοι μῦς τοῦ προσώπου σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητά των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκιμῶν ποὺ ἔγιναν εἰς ἕνα Νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν σὲ διάστημα ἓξ ἑβδομάδων.

Γιὰ ποῦ σαλπάρει τὸ καράβι;

Πάει μακρυὰ σὲ τόπους ἄγνωστους, γεμάτους ἐξωτικὴ γοητεία, κινδύνους καὶ δόξα. Τί ὡραῖο ἕνα τέτοιο ταξίδι, ὅλο μυστήριο καὶ ποίησι. Οἱ παληοὶ καιροὶ εἶχανε τόση ποίησι...
Σήμερα ὁ κόσμος ἔγινε πολὺ πρακτικός, ἐπειδὴ διάζεται καὶ θέλει τὸ κομφόρ του. Ἔχει δίκαιο; Ἔχει δίκιο; Τὸ γεγονὸς εἶναι πῶς ὁ κόσμος εἶναι ἀπαιτητικός. Θέλει τὸ ξαίρῃ ποῦ πάει, τί κάνει, τί ἀγοράζει.
Παραδείγματος χάριν, [illegible] καὶ μιὰ πούδρα νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ κανεῖς σήμερα, τῆ θέλει ἱκανοποιητική, καλῆ, ἀπὸ κάθε ἄποψι. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ προτιμᾶ καὶ ἡ κάθε κυρία ποὺ ξαίρει, κάτι γνωστό, ἀφοῦ γνωρίζει καλὰ πὼς τριάντα χρόνια τώρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον, ὅλο καὶ διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ.

ΜΗΝΥΤΟΡ

Μέσα σ' ένα κουτί πούδρα Rea...

...βρίσκεται ἡ ὀμορφιά σας...

ἡ πούδρα Rea εἶναι

προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana.

Ὑπάρχει εἰς 9 σταθερούς χρωματισμούς

καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.